

မညာရှင်စာပေတိုက်

မဟာရဿ

စာအတွေး စာအမြင်

■ စာတည်းများချုပ်မောင်ပြည့်ဝ

■ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာသန်းထွန်း (လှည်းကူး)

အမှတ်(၁)

BURMESE
CLASSIC

ပီပိုးနင်း

ဆရာကြီးပီပိုးနင်း
လေးမြင့်
မောင်သိန်းဆိုင်
ခင်ဆွဦး
စင်းစင်းနွဲ့ (သာယာဝတီ)
ဝင်းဝင်းလတ်
မောင်ဂျန်ပိုင်
မောင်သစ်ဆင်း
ညီညီနိုင်
နိုင်သစ် (လူထုဂိုဏ်)
သန်းထွန်း (လှည်းကူး)
နီတာဦး (ဥက္ကဋ္ဌ)
ဇင်အေး

www.burmeseclassic.com

မဟာရဿ

စာအုပ်ခြွင်း၊ စာအုပ်တွေ

အမှတ် (၁)

အနုပညာအကြံပေး

ဦးမင်းသွင်

(B.A (LAW), LL.B)

တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာ

ထုတ်လုပ်မှု

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

အုပ်ရေ

တန်ဖိုး

ကွန်ပျူတာ စာစီ

ထုတ်ဝေသူ

အတွင်းနှင့်အဖုံး ပုံနှိပ်

ထုတ်ဝေခြင်း

ဖြန့်ချိရေး

စာတည်းမှူးချုပ်
မောင်မြင့်ဝင်း

သန်းထွန်း (လည်းကူး)

ပညာရှင်စာတည်းအဖွဲ့

နေဆန်း/ကာတွန်းကျော်ဝင်းမောင်

၅၀၀

၁၈၀၀

ပညာရှင်စာပေတိုက်

ဒေါ်ခင်မာချို(ပန်းဝေဝေစာပေ) မြ-၀၃၇၃၈

အမှတ်-၃၆၀၊ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း

ရန်ကုန်။

ဒေါ်စိန်စိန်ရောင်စဉ်အောင်ဆက်(မြ-၀၅၄၀၄)

အမှတ်-၁၃၆၊ ငှက်လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့

ရန်ကုန်။

ပထမ၊ (၂၀၁၃၊ ဖေဖော်ဝါရီလ)။

ပညာရှင်စာပေတိုက်

အမှတ်-၁၆၇၊ မြေညီတပ်၊ ငှက်လမ်းအထက်၊

ဗိုလ်တထောင်မြို့၊ ရန်ကုန်။

ဖုန်း - ၀၁-၈၆၁၀၁၆၂၊ ၈၆၁၀၁၆၄

CIP

ကလောင်စုံ

895.83

'မဟာရဿ' ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှု အမှတ်(၁)။

ဒေါ်ခင်မာချို(ပန်းဝေဝေ)၊ ၂၀၁၃။

၂၄၃-စာ၊ ၁၃ x ၂၁ စင်တီ။

စာတည်းမှူးချုပ်

သင်္ကေတ

အနုပညာရပ်ဝန်း၌ ရသစာပေတို့သည် တဖြည်းဖြည်းမှေးမှိန် လာနေ၏။ ကြာရှည်

လျှောက်တွယ်သွားမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ စိုးရိမ်သည်။ အပျော်ဖတ်စာပေများ၏ အုပ်စိုးခြင်းအောက်မှ

ရသစာပေတို့ ခွံထုတ်ကာ အနုပညာရပ်ပြင်တွင် ငြိုးစွင့်စွာ ပွင့်လန်းလာစေဖို့ ဝတ္ထုရှင်စာပေတို့၏

သည် ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဤ 'စောရဿစာစဉ်' သည် ရသစာပေတို့ ခြတ်နိုးခဲ့ရသည့် စာပေတစ်ပုဒ်

၌လုံးသား တံခါးပေါက်အား ညှပ်ညှပ်သာသာလေး လာခေါက်ဖြစ်လျှင် ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစား

ရတိုင်းနှစ်ပါသည်။ ဆက်လက်၍လည်း အမှတ်စဉ်အလိုက် 'စောရဿ' ကို စူးစူးရှရှာ

သွားစေဖို့ဖြစ်၍ ၌လုံးသားတံခါး ဖွင့်လှစ် ကြိုဆိုကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြည်မိသည်။

စောရဿကြောင့် အနုပညာပန်းခင်းတွင် ထိုသင်းမွှေးပျံ့ ကြိုင်လှိုင်စေလိုလျှင် ဝတ္ထုရှင်စာပေတို့၏

အဖို့ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်မိပါကြောင်း . . .

မောင်မြင့်ဝင်း

စာတည်းမှူးချုပ်

ဝတ္ထုရှင်စာပေတို့၏

မတဘရသ
ပါဝင်အညွှန်း

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
ဆရာကြီးသိန်း	
လူမှုရေးရာ . . .	၇
လေးမြိုင်	
အသက်ရှာကျော်ရှည်ပါစေ . . .	၄၁
မောင်သိန်းဆိုင်	
မြောင်းတံငါ . . .	၅၇
ခင်ဆွေဦး	
မပျက်တရား . . .	၇၇
ဝင်းဝင်းလတ်	
မပူးသာ . . .	၈၅
စမ်းစမ်းနွဲ့ (သာယာဝတီ)	
မြင်းမပျိုလျှင် ဆိတ်ကိုစီးမယ် . . .	၁၀၃
မောင်ရန်ပိုင်	
ကျွန်တော်တို့အတွက် ပထမ ဖိုရမ်ကျိက . . .	၁၁၃

၈။ မောင်သစ်ဆင်း	
မုန့်နေသူ . . .	၁၂၅
၉။ နိုင်သစ် (လူထုပရိတ်)	
မြန်မာမလေး . . . 'စု' . . .	၁၃၉
၁၀။ ညီညီနိုင်	
ဟိုတုန်းကမြို့ရန်ကုန် . . .	၁၅၉
၁၁။ သန်းထွန်း (လှည်းကူး)	
အမုန်းတို့ လွင့်ပြယ်ချိန် . . .	၁၈၉
၁၂။ နီတဦး (ဥက္ကဋ္ဌ)	
အချစ်မြင်းပိုင် ပြိုရောသလားကွယ် . . .	၂၁၉
၁၃။ စင်အေး	
ညကိုချစ်မိသော မြို့နေသူတစ်ယောက် . . .	၂၃၇

လူမှုရေးရာ

ပီပီနင်း

BURMESE
CLASSIC

လူမှုရေးရာ

ဆရာကြီးပီပီနင်း

ထက်လူမည်သူနည်း

(တက်လူဆိုသည်မှာ အဘယ်လူကိုဆိုလိုပါသနည်း။)

အများအားဖြင့် တက်လူဆိုသည်မှာ ယခုကာလနောက်ပေါက်
နောက်ပွားလူငယ်ကလေးများကိုဆိုလိုသည်ဟုမှတ်ထင်၍နေကြလေသည်။

ဤအထင်သည်လွဲမှားသောအထင်ဖြစ်လေသည်။ အကြောင်းမူကား
ငယ်သူတို့သည်တက်လူမဟုတ်၊ ကြီးသူတိုင်းလည်းကျလူမဟုတ်ပေ။

အသက်အရွယ်မှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တစ်လထက် တစ်လ
တိုးတက်၍လာခြင်းကို တက်လူဟုမဆိုလို၊ တိုင်းပြည်နှင့် အမျိုးသားအတွက်
အကျိုးစီးပွားဖြစ်လောက်အောင် မိမိကိုယ်တိုင်ကြိုးပွားတိုးတက်သူကို ထိထိ
ရောက်ရောက် လုပ်ကိုင်ကြံစည်သူ၊ တိုးတက်ခြင်းလမ်းပေါ်ကို ရောက်ဆီ၊
ရောက်လတ္တံ့ဖြစ်သူ၊ ရောက်စပြုသူရောက်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ထိထိရောက်ရောက်
တက်လျက်နေသူများကိုတက်လူဟုခေါ်ရလေသည်။

အသက်ငယ်တိုင်းလည်း တက်လှမဟုတ်၊ အသက်ကြီးတိုင်းလည်း တက်လှမဟုတ်ချေ။ အသက်လေးဆယ်ကျော်၊ ငါးဆယ်အတွင်း အထိတက်လှ ဖြစ်နိုင်လေသည်။

ယခုခေတ်သည်လျင်မြန်သောခေတ်ဖြစ်၍ အသက်လေးဆယ်ကျော် အထိ ပေါ့ပေါ့ဆဆနေပြီးမှ သတိတရားရပြီးလျှင် ငါဟဲ့ယောကျ်ား ဟူသော စိတ်မာန်ကိုဆောင်ကာ တစ်ခုခုကို ဖြစ်မြောက်အောင်လုပ်နိုင်ကြ၏။ သို့တည်း မဟုတ် တစ်သက်လုံးစွဲစွဲလမ်းလမ်းကြံစည်အားထုတ်၍ လာရာ ဖြစ်ပြန်၊ ပျက်ပြန်၊ အတန်တန်တွေ့ခဲ့ပြီးနောက် လေးဆယ်ကျော်၊ ငါးဆယ်နှီးမှ ရည်ရွယ်ချက်တို့ ရောက်သောသူများလည်းရှိလေသည်။ ရည်ရွယ်ချက်သို့ ပေါက်ရောက်သဖြင့် ဉာဏ်၊ ဝီရိယ၊ စိတ်ကောင်း၊ စိတ်မြတ်ထားခြင်း၏ အသီးအပွင့်တည်း ဟူသော အကျိုးစီးပွားကို ခံစားရသောအခါ၌ကား တက်လှဟု ခေါ်ရတော့မည် မဟုတ်၊ ရောက်လှဟု ခေါ်ရတော့မည်မဟုတ်။ ရောက်လှများကို မျက်မြင်တွေ့ရှိနိုင်ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ မိဘ၊ ဘိုးဘွားအရွယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့၏အရွယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ထက်ငယ်သောသူ မြောက်မြားစွာတို့အထဲတွင် ရောက်လှတွေ့ရှိနိုင်ကြလေသည်။

ထိုလူတို့အနက် မသေမချင်းပြန်၍ ထမင်းသီးရောက်သောအခြေအနေ၌ တည်ရှိနေသူ ရောက်သည်ထက်ပို၍ရောက်သူ၊ ရောက်အောင်ကြိုးစားနေသူ၊ ရောက်ပြီးနောက် တိတ်တဆိတ်ကျတော့မည့် ဟန်ပြင်၍နေသူ၊ ပြန်၍ကျန်းမသိကျန်နေသူတွေလည်းရှိကြလေသည်။ ထိုလူမျိုးများ အကြောင်းနှင့် ဖတ်သက်၍ရှေ့တွင်ဖော်ပြပါလိမ့်မည်။

တက်လှ၏အရင်း

လောက၌ကြီးပွားတိုးတက်လိုသူဟူသမျှ တစ်ခုခုကို စိုက်ထုတ်ရ၏။ ထိုအရင်းအနှီးများကား ငွေနှင့်ရင်းခြင်း၊ လူနှင့်ရင်းခြင်းဖြစ်ရာ ထိုအရင်းနှစ်မျိုးစလုံးမှာ အမြစ်ငါးရရှိလေသည်။ ထိုငါးမြွှာသော အမြစ်များသည် ကား.....

၁။ ကိုယ်ကျင့်တရား

၂။ ကျန်းမာခြင်း

၃။ သတိ

၄။ ပညာ

၅။ အလိမ္မာရှိခြင်း (ဝီရိယ) ဖြစ်လေသည်။

ထိုငါးမြွှာသော အမြစ်များအနက် ရေသောက်မြစ်သည် ကိုယ်ကျင့်တရားဖြစ်လေသည်။ အကြောင်းမူကား ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းမှ ကျန်းမာ၏။ ကျန်းမာမှ သတိနှင့်ပညာ အလိမ္မာဉာဏ်ထက်သန်နိုင်လေသည်။

ကိုယ်ကျင့်တရား (၂) မျိုးရှိ၏ ။

၁။ လောကီ ကိုယ်ကျင့်တရား

၂။ လောကုတ္တရာ ကိုယ်ကျင့်တရား ဤနှစ်မျိုးတည်း။

ကျန်းမာခြင်းလည်း (၂) မျိုးရှိ၏ ။

၁။ ကိုယ်၏ကျန်းမာခြင်း။

၂။ စိတ်၏ကျန်းမာခြင်း နှစ်မျိုးတည်း။

၁။ ဆရာကြီးပီမိုးနင်း

သတိမှာလည်း အမှတ်သုတနှင့်ဆိုင်သော သတိ၊ ဘေးရန်အကွယ်

အကာနှင့်ဆိုင်သော သတိဟုနှစ်မျိုးရှိ၏။

ပညာမှာလည်း နှစ်မျိုးရှိ၏။

၁။ လောကီပညာ

၂။ လောကုတ္တရာပညာဖြစ်လေသည်။

အလိမ္မာမှာလည်း နှစ်မျိုးရှိ၏။

၁။ တတ်သိလိမ္မာခြင်း။

၂။ ပါးနပ်ခြင်း။

ဤနှစ်မျိုးဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာလူမျိုးသည် ပါးနပ်ခြင်းကို အလိမ္မာ

ဟုအခါများစွာ အမှတ်မဲ့အစွဲပြုကြလေသည်။ ဤဝေဇနနည်းသည် လောကုတ္တ

ရာကျမ်းတို့နှင့်မသက်ဆိုင်၊ လောကီကြီးပွားလိုသူတို့အတွက်စိတ်ဖြာ၍ပြခြင်း

ဖြစ်လေသည်။

ကိုယ်ကျင့်တရား

လောကကြီးပွားရေးအတွက် အထက်ဖော်ပြရာ ကိုယ်ကျင့်တရား

နှစ်မျိုးစလုံးပင်အရေးကြီးလေသည်။

လောကုတ္တရာကိုယ်ကျင့်တရားသည် ဘာသာနှင့်ပတ်သက်၍ အစွဲ

အဝှမ်း အစည်းအရုံး၏ အားကို ပေးစွမ်းနိုင်လေသည်။ အဘယ် ဘာသာဟူ၍

ကျွန်ုပ်မဆိုလို၊ မည်သူမဆို မိမိ၏ဘာသာကျင့်ဝတ္တရားများအတိုင်း ဖြစ်လျှင်

အခြားဘာသာကျင့်ဝတ်များနှင့် အမှတ်အနည်းငယ်တို့၌သာ ခြားနားသဖြင့်

လူမှုရေးရာ

တိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းသည်ဟုသာ ဆိုရပေမည်။ အကြောင်းမူကား လူ

သတ္တဝါအချင်းချင်းပေါ်၌ မကောင်းဆိုးယုတ်စွာပြုကျင့်ရန်အဘယ်ဘာသာတ

စမှမဟောပေ။ ခြားနားခြင်းကလေးများမှာ ကာလဒေသအားလျော်စွာဖြစ်လေ

သည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် မဟာမေဒင်ဘာသာကျမ်းများ၌ ဗုဒ္ဓကိုလည်း

ဓမ္မတရား၊ ဓရစ်ကိုလည်း မကဲ့ရဲ့ မိုးဇက်ကိုလည်း မထိမဲ့မြင်မပြု၊ သူတော်မြတ်

ဉာဏ်တော်တည်ရာ ခေတ်အလျောက်ပေါ်ခဲ့သော ထူးမြတ်သည့် ပရောဟိတ်

ကြီးများပင် ဟူ၍သာ အယူရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်၌ကား ထိုအခါ၌ပင် လူများ

သည်အတော်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့၍နေပြီးဖြစ်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ နတ်နိ

သော ပညာများထွန်းကား၍နေသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ နက်နဲသော အသိ

မွှောကျမ်းကိုဟောတော်မူခဲ့လေသည်။

ဘာသာနှင့်ဆိုင်သော လောကုတ္တရာကိုယ်ကျင့်တရားမှာ လူ၏စိတ်တို့

ပိုမိုရှင်သန်စေသည့် အချက်များစွာရှိရာ ကြီးပွားခြင်းမှာလည်း စိတ်နှင့်များစွာ

သက်ဆိုင်ကြောင်း၊ ပညာမှာ တိုးတက်ထင်ရှား၍ လာလေရာ လောကုတ္တရာ

အကျိုးစီးပွားအပြင် လောကီအကျိုးစီးပွားကိုလည်း ဖြစ်စေနိုင်လေသည်။

အထူးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မြတ်စွာဘုရားသည် လောကုတ္တရာ သက်သက်တို့သာ

ဟောခဲ့သည်မဟုတ်။ လောကီကြီးပွားရေး တရားတွေကိုလည်း ဟောခဲ့လေ

သည်။ ယခုခေတ်ကာလ အမေရိက ဥရောပတိုင်းများ၌ ထွန်းကား၍နေသော

ဆိုင်ကံလိုချီ စိတ်ပညာများသည် ဘုရားဟောကျမ်းများ၌ ပါရှိပြီးဖြစ်လေသည်။

ရှေးဘာသာအပေါင်းတို့တွင် အများအားဖြင့် လောကီတရား ဥပဒေများသာ ဖြစ်ကြရာ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာသာ လောကီနှင့် လောကုတ္တရာ နှစ်မျိုးစုံတွဲပါ အောင်မြင်စွာဘုရားသခင်ဟောတော်မူခဲ့လေသည်။

လူဟူသမျှ သက်ဆိုင်လေရာ သစ္စာဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်များနှင့် ကြင်နာ၊ သနား၊ ထောက်ထား၊ ညွှာတာ၊ ကိုယ်ချင်းစာတရားပင် ဖြစ်ကြလေသည်။

ထိုလောကီ ကိုယ်ကျင့်တရားများသည် စိတ်ရှည်ခြင်း၊ သည်းခံခြင်း၊ ခြိုးခြံခြင်း၊ ရဲရင့်ခြင်း၊ စွန့်စားခြင်း၊ မိမိ၏ဂုဏ်သရေကို ရှိသေခြင်း စသည်တို့နှင့် ပေါင်းလိုက်သောအခါ ကာလမရွေး၊ နေရာမရွေး၊ မည်သည့်လူမျိုး၊ မည်သည့်တိုင်းပြည်မှာမဆို ကြီးကျယ်နိုင်လေသည်။

လူတို့မှာ ဘာသာ၏ထူးခြားမြင့်မြတ် ကြီးကျယ်ခြင်းကို ကိုယ်ကျင့်တရားရအောင် မလိုက်နိုင်ပေ။ လောကုတ္တရာဘက်၌လည်း အလှူပေးခြင်းကိုသာ ပိုမိုအားထုတ်ကြ၏။ မကောင်းမှုကိုကား အသက်သတ်ခြင်း၊ သူသားမယားတို့ ကျူးလွန်ခြင်းနှင့် ကံကြီးများကိုသာ ရှောင်ကြ၏။ အပြင်အပဂုဏ်ကိုသာ ကြည့်သူများ၏ အတွင်းစိတ်သဘော တကယ်ဖြူစင်နိုင်အောင် ရှောင်ကြည့်တတ်သူ နည်းပါးကြလေသည်။ အများအားဖြင့်လည်း ဂုဏ်သတင်း နာမည် မပျက်ရုံသာ ရိုးသားတတ်ကြလေသည်။ အစစ်အမှန် ရိုးဖြောင့်ဖြူစင်သူ နည်းပါးလေသည်။ ကိုယ်ကျင့်တရား၌ အရေးလွန်စွာ ကြိုးသော သစ္စာနှင့်ဆိုင်ရာ၌ လူ၏ စိတ်မှာကား အပေါက်ကြီးလည်း မဟုတ်၊ အပေါက်ငယ်လည်း မမြဲပေါက်၍ နေတတ်သည်ဖြစ်၍ နေလေသည်။ အထူးသဖြင့် ယခုကာလ၌ ကတိတည်သူ လွန်စွာနည်းပါးသဖြင့် စာချုပ်ခေါင်းတာဝန်ကြီးကို ခံရ၏။

လှူဒါန်းခြင်းသည် ကိုယ်ကျင့်တရားမဟုတ်၊ သိတင်းနေ၌ သီလစောင့်ရုံမျှကိုလည်း ကိုယ်ကျင့်တရားဟု မဆိုနိုင်။ အဘယ်နေ့မှာမဆို လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့လိုပေသည်။

သို့ဖြစ်လေရာ ကြီးပွားလိုသော သူဟူသမျှမှာ မိမိဘာသာ အယူအတိုင်း လောကီလောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာသော ကိုယ်ကျင့်တရားရှိဖို့ အရေးကြီးလေသည်။

လောကကြီးကို ယခုအခါသို့တိုင်အောင် ထိန်း၍လာသောအရာသည် ဘုရင်တို့၏အုပ်ချုပ်ခြင်းမဟုတ်၊ ဘာသာများပင်ဖြစ်ကြ၏။

လူသည် တိရစ္ဆာန်နှင့်မတူ ခြားနားသည်မှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ မြင့်ရှည်စွာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မတရားပြု၍ မနေနိုင်ခြင်း၊ တရားလမ်းသို့ ပြန်၍ရောက်အောင် ကြိုးစားဖန်တီးတတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ကို မင်းမဲ့တိုင်းပြည်ဖြစ်အောင် လုပ်ချေက ခဏသာရ၏။ တရားမင်းပေါ်လာရလေသည်။ ထိုတရားမင်းသည် ရှေးအခါ လောကုတ္တရာ သဏ္ဌာန်နှင့် လောကီတရားများကို တည်ထောင်ကြရလေသည်။

သို့သော်လည်း လောကုတ္တရာကိုချည်းအားထုတ်လိုက်စားပြန်ချေက လောကီကြီးပွားရေးနှင့် ဖီလာဖြစ်တတ်သောကြောင့် လောကီတရားတို့ စောင့်ပါ။ လောကီ ကိုယ်ကျင့်တရားရှိလေသည်။

ရိုးဖြောင့်ခြင်းသည် လောကုတ္တရာတရားသာမဟုတ်၊ မည်သည့်လူမျိုးနှင့်မဆိုဆိုင်သော လောကီတရားလည်း ဖြစ်လေသည်။ ကတိသစ္စာတည်ဆောက်ရာ၌ ဘာသာပညတ်ချက်များပင်မရှိစေကာမူ ကတိသစ္စာတည်ခြင်းကို လူတို့သိ၏။

ချစ်နှစ်သက်သောကြောင့်ကြီးပွားလမ်း၌ အကြီးဆုံးသော မိတာ အားစက်ကြီးများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဘာသာတရားအရ မိမိဘာသာတူ အချင်းချင်းအပေါ်၌ ကူညီရိုင်းပင်းရမည်။ ဝံသာနုတရားအရ မိမိ အမျိုးသားကို ကူညီရိုင်းပင်းရမည်။ လောကီမနုဿ တရားအရကား လူမျိုးမရွေး မည်သူကိုမဆို ကူညီရိုင်းပင်းရလေရာ အဘယ်အရပ်ဒေသမှာမဆို ကြီးပွားနိုင်လေသည်။

လူမှာ အကောင်းနှင့်အဆိုးကို အလိုအလျောက် ဝေဖန်သိတတ်သော ဉာဏ်နှင့်ပြည့်စုံ၏။ တိရစ္ဆာန်များ အကောင်းအဆိုးကို မသိကြပေ။ လောကုဇာတ်တစ်ခုလုံး၌ အမြတ်ဆုံးဖြစ်၍ မကောင်းဆိုးသွမ်းမှု တစ်ခုခု ပြုလိုသည့် စိတ်ရှိသည့်အခါ ငါသည် လွန်စွာမြင့်မြတ်သော မနုဿလူဖြစ်၏။ မိမိကိုယ်ကို နှိပ်ရာသို့ဆွဲ၍ ချသလားဟူ၍ မိမိကိုယ်ကို မေးဖို့သာ လိုလေသည်။

ကိုယ်ကျင့်တရားသည် ကြီးပွားခြင်းနှင့် ဆိုင်သည်မှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုသည်မှာ မည်သည့်အကျင့်ကိုမျှ အလွန်မကျင့်ခြင်း၊ မိမိ၏ကျန်းမာခြင်းကို ထိခိုက်အောင် မိမိကိုယ်ကို သေအောင် သတ်ရာသို့ရောက်အောင် ဇူဇကာပုဏ္ဏားကဲ့သို့ စားမည်မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်လေရာ အစားအသောက်ကြူးခြင်းမှ ထွက်ပေါ်ရမည့် မကောင်းကျိုးတို့ကို အမှန်ခံစားရချိန်မည်။

အရာရာ၌ ကိုယ်ကျင့်တရားရှိသောသူ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားကို သတိထားသော သူသည် မတော်သော အမှုကို အဘယ်အခါမျှ ပြုမည် မဟုတ်။ လူရှေ့မှာလည်း ပြုမည်မဟုတ်။ လူကွယ်ရာမှာလည်း ပြုမည်မဟုတ်ပေ။

မည်သည့်ဆိုးယုတ်သူမျှ မကောင်းမှုကို လူရှေ့မှာမပြု၊ လူရှေ့မှာမပြုဘဲ လျက်နှင့်လည်း အမြန်နှင့်အနှေး မကောင်းသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း တစ်နည်းနည်းနှင့် ပေါ်ပေါက်ရလေသည်။ သို့ဖြစ်လေရာ ဆိတ်ကွယ်ရာ နေရာဟူ၍ ငါတစ်ခုခုကို လုပ်လျှင် တစ်နည်းနည်းနှင့် ပေါ်မှာပဲဟူသော စိတ်ကို အမြဲထားသူမှာ အဘယ်အခါမျှ အရှက်ကွဲမည်မဟုတ်။ အဘယ်အခါမျှ အကျိုးနည်းမည်လည်း မဟုတ်ပေ။

လောကုတ္တရာ ကိုယ်ကျင့်တရားဟူက လောကအတွက်လည်း ပြီးမြောက်၏။ သို့သော်လည်း အများအားဖြင့် လူတို့သည် တိုက်ရိုက် အပေါ်သို့ အဓိပ္ပါယ်ကိုသာ ယူကြသည့်အတွက် ဘုရား တရားကြည်ညိုပါလျက် လူသူလေးပါးနှင့် သင့်အောင်မနေတတ်သူတွေလည်း ရှိကြလေသည်။

လောကီကျင့်ဝတ် တရားတို့မှာကား တရားဥပဒေများကဲ့သို့ အတုန်အစင်အနစ်စိတ်ရှိပြီးသောကြောင့် လောကီကျင့်ဝတ်များကို ထိထိရောက်ရောက် စောင့်သူများသည် လောကုတ္တရာ နီးနီးရောက်နိုင်လေသည်။ (နီးနီး) ဟူသော စကားကို တမင်အပိုသုံးခြင်း ဖြစ်လေသည်။ စင်စစ်မှာ အဘယ်ကား လောကီအဘယ်မှာ လောကုတ္တရာ စသည် သတ်မှတ်၍ ရမည်မဟုတ်ပေ။

ကျန်းမာခြင်း

ကျန်းမာခြင်းနှစ်မျိုးကား ကိုယ်၏ ကျန်းမာခြင်း၊ စိတ်၏ကျန်းမာခြင်း ဖြစ်လေရာ စိတ်ကျန်းမာလျှင် ကိုယ်ကျန်းမာသည်။ ကိုယ်ကျန်းမာလျှင် စိတ်ကျန်းမာသည် စိတ်နှင့်ကိုယ်မှာ တစ်ဦးက တစ်ဦးကို မှီ၍ နေသည် မဟုတ်။ တစ်ဦးတို့တစ်ဦးမှီ၍ နေရလေသည်။

ကိုယ်ခန္ဓာ ကျန်းမာခြင်းအတွက် အသက်ကိုသတိနှင့်မွေးရသလို၊
စိတ်၏ကျန်းမာခြင်းအတွက်လည်း စိတ်ကိုသတိနှင့်ထိန်းစောင့်ရလေသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်မှာသောကပူပန်ခြင်းတစ်ခုခုအကြီးအကျယ်တွေ့
ကြုံရသူ တစ်ယောက်ယောက်အား စိတ်ကို ကောင်းကောင်းထားဟူ၍
လူကောင်းလူကြီးများသတိပေးပြောလေ့ရှိကြ၏။ ဤကားစိတ်ရောဂါကြောင့်
တိုယ်ရောဂါဖြစ်ရမည့်ဘေးကိုကွယ်ထားရန်ပြောသောစကားဖြစ်လေသည်။

(စိတ်နှမ်းလျှင် ကိုယ်ညစ်၏။ ကိုယ်နှမ်းကစိတ်ညစ်မြဲပေ။)

တိုယ်ခန္ဓာကျန်းမာခြင်းကိုပျက်စီးစေသော အန္တရာယ်များသည် မြင်ကောင်း၏။
စိတ်၏အန္တရာယ်များကား မြင်ကောင်းသည်မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်လေရာ စိတ်
အန္တရာယ်ကို ကွယ်ကာခြင်းသည် အထူးအရေးကြီး၍ ခက်လည်းခက်လေ
သည်။

ကိုယ်နှင့်အသက်ကို ဖြစ်တတ်သော စိတ်ရောဂါများကို ကုသသော
စိတ်ဆေးများသည်ကား မြတ်စွာဘုရားဟောသောဇာတ်တော်နိပါတ်တော်များ
ဖြစ်ကြလေသည်။ ယင်းတို့ကိုသေချာစွာဖတ်၍နက်နဲစွာစဉ်းစားလျှင် အသိ
ဉာဏ်မြင့်နိုင်လေသည်။ ပဋာစာရိဇာတ်၌ မပဋ္ဌာကိုမြတ်စွာဘုရားဘယ်ဆေးနှင့်
ကုပါသနည်း။

ကိုယ်၏ကျန်းမာခြင်း၊ မကျန်းမာခြင်းမှာလည်း စိတ်နှင့်များစွာ
သက်ဆိုင်လေသည်။ ကျန်းမာခြင်းနည်းစနစ်တွေကို လွန်စွာဂရုစိုက်သဖြင့်
အတိမ်းမခံခြင်းကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ စိတ်ကြောင့်တစ်ကြောင်းရောဂါဝေဒနာ
ဖြစ်တတ်လေသည်။

ကျန်းမာခြင်းကိုလည်း မြန်မာလူမျိုးသည် စိတ်ချလက်ချမယုံ၊ ကံနှင့်
သာသေနေ့၊ ဤစကားနှစ်လုံးကဝင်၍နေလေသည်။ ရန်ကုန်မြို့၏ ကျန်းမာရေး
အလုပ်ကိုလျှောက်၍ကြည့်ကတစ်လမစေ့မီသေနေ့စေ့သူတွေမြောက်မြားစွာ
ဝေါ်၍လာကြရမည်။

ရန်ကုန်မြို့အနောက်ပိုင်း၌တစ်အိမ်သားလုံးပျက်စီးဖူးသူများကိုတွေ့
ဖူး၏။ အလွန်ကျဉ်းမြောင်းညစ်ပေသော အခန်းကလေးမှာလူအမြောက်အမြား
စု၍နေကြရာတစ်နှစ်လျှင်တစ်လောင်းနှစ်လောင်းထွက်ကြသဖြင့် ငါးယောက်
ချောက်ယောက်ရှိသော အိမ်သားစုမှာ ရှုံ့၍ မှန်၍သွားလေရာ ယောက်ျားကြီး
တစ်ယောက်သာတောနယ်သို့ပြေးသောကြောင့်မသေဘဲကျန်ရလေသည်။

မောပန်းခြင်းတစ်စုံတစ်ရာမဖြစ်စေဘဲကိုယ်ခန္ဓာကိုလုံစွာဝတ်လျက်
အေးအေးဆေးဆေးစိတ်လက်ချမ်းသာစွာအေးအေးလေးလေးလျှောက်ခြင်း
သည်ကုရိယာပုတ်ကိုမြဲစေလေသည်။ စာရေးသူမှာတစ်နေ့လုံးလျှောက်သော်
လည်း မောပန်းခြင်း မဖြစ်ပေ။ အိမ်ပေါ်၌ ဖြည်းဖြည်း လျှောက်ခြင်းသည်
မောပန်းသောအလုပ်မဟုတ်ချေ။ လမ်း၌လျှောက်ရာတွင်အိမ်မှာလျှောက်သလို
သဘောထားရမည်။

ကျန်းမာခြင်းကိုအရေးယူသင့်သလောက်သာယူရ၏။ ဝင့်ခံရသတို့သို့
ဖြစ်အောင်ကားလေ့ကျင့်ဖို့မလို။ အားအစွမ်းပြိုင်လိုသူတို့သာ အကြီးအကွယ်
လေ့ကျင့်ဖို့လို၏။ အကြောင်းမူကားအားသန်သောသူသည် သက်တမ်းအဆုံး၌
အားကိုအဆုံးသတ်ရလေသည်။

ကိုယ်၏ ကျန်းမာခြင်းအတွက် ရဖို့ထက် ရှောင်ဖို့ကများလေသည်။
ချုပ်တည်းခြင်းပင်ဖြစ်၏။ စားချင်တိုင်းမစား၊ သွားချင်တိုင်းမသွား၊ ပျော်ချင်တိုင်း
မပျော်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ စားချင်တိုင်းမစား၊ သွားချင်တိုင်းမသွား၊ ပျော်ချင်တိုင်း
မပျော်ခြင်းသည် ချုပ်တည်းခြင်းအလွန်ကျင့်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းပင်ဖြစ်လေ
သည်။

ထိုကဲ့သို့ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊ ချုပ်တည်းခြင်းသည် စိတ်၏ အားတန်ခိုး
သတ္တိကို ဖြစ်စေခြင်း၌ ကျေးဇူးပြုပြန်လေသည်။

ရှေးသူတော်မြတ်အချို့တို့မှာ အဟုတ်တကယ်တန်ခိုးရှိကြသည်ကား
အခြားကြောင့်မဟုတ်။ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေကို ရှောင်ခြင်းဖြစ်လေသည်။
အချို့ကား "ကမ္မဋ္ဌာန်း" ဘာဝနာ၏အစွမ်းကြောင့်ဖြစ်၏။

မကောင်းမှုဒုစရိုက်ကို ရှောင်ခြင်းသည် ကျန်းမာခြင်း၏ ရန်ဆူး
ရန်မြှောင်တွေကို ရှောင်ခြင်းပင်ဖြစ်ရာ ကျန်းမာစင်ကြယ်သော စိတ်၏ အရှိန်
တန်ခိုးသတ္တိကို တိုးတက်စေလေသည်။

ဒုစရိုက်မကောင်းမှုဆိုသည်မှာ အလွန်ကျင့်ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

အစားအသောက်၌ အမြဲလွန်ကြူးလိုက်စားသူတို့မှာ အစာကြောင့်
ဘေးသင့်၏။ သေရည်သမားသည် သေရည်ကြောင့် ဘေးသင့်နိုင်သကဲ့သို့ပင်။

လူတို့၌ အစားအစာကို ခြေချက်သောဓာတ်အားအရှိန်ရှိသည်။ ရှိသည်
ထက်ပို၍ စားသူတို့မှာ ဓလေ့သော ဓာတ်မီးအားနှင့် မမျှသောကြောင့် ဝေဒနာ
အမျိုးမျိုး ဖြစ်တတ်လေသည်။

ကျန်းမာခြင်း၏စည်းစိမ်၊ ကျန်းမာခြင်း၏အရသာသည် အဘယ်မျှ
လောက်ကြီးသည်ကို မကျန်းမာသောအခါကျမှ သိတတ်ကြလေသည်။

ကျန်းမာ၍နေခိုက်မှာ စီးပွားဥစ္စာပညာရှာဖို့ လမ်းတွေကို လွယ်ကူစွာ
မြင်၊ မကျန်းမာ၍ နာလန်ထစမှာ လမ်းတွေကို အဖွေးသား အဖွေးသား မြင်
တတ်ကြလေသည်။

သို့သော်လည်း ကျန်းမာ၍လာသောအခါ ထိုအကြောင်းအရာများကို
မေ့လျော့ကာ ပျောက်ပျောက်ပျက်ပျက် အမှတ်တမဲ့နေတတ်ကြလေသည်။

စင်စစ်မှာ ကျန်းမာခြင်းသည် လူ၌လွန်စွာအဖိုးတန်သောလားဘကြီး
ဖြစ်ရာ ရွှေငွေရတနာလားဘကောင်းကျိုး မင်္ဂလာများစွာသောလားဘတို့သည်
ထိုကျန်းမာခြင်းမှပေါ်ထွက်ရသဖြင့် ကျန်းမာခြင်းအား အကောင်အထည်နှင့်
ချနိုင်ချေက အိမ်ဦးခန်းမှာ ပလ္လင်ကလေးနှင့်ထားပြီး ကျန်းမာခြင်း ကိုယ်တော်
မြတ်ကြီးအား နေ့စဉ်တစ်နေ့လျှင် သုံးကြိမ်ဝတ်ပြုဖို့ထိုက်လေသည်။

သို့ဖြစ်လေရာ ကျန်းမာခြင်းကို ထိခိုက်စေမည့်အပျော်ဟူသမျှတို့
ဈေးချောင်သည်ပေါ့ပေါ့ရသည်ဟူ၍ များစွာအရမ်းလိုက်စားခြင်း မပြုအပ်ပေ။

ကျန်းမာခြင်းကို ထိခိုက်စေသည့် အမှုများကို ပြုခြင်းအပျော်အပါး
လိုက်စားခြင်းသည် နောင်အမြန်နှင့်အနေး မိမိကိုယ်ကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မည့်
ရန်သူတွေကို စုဆောင်းသည်နှင့်တူလေသည်။

အပျော်အပါးမည်သည် လုံးလုံးကြီး ကင်းဖို့စက်၏။ သို့သော်လည်း
ကျန်းမာခြင်းကို အမှန်ထိခိုက်စေမည့်အပျော်အပါးကိုမူ လုံးလုံးကြီးမရှောင်လှ
မိမိကိုယ်သာ နှိပ်စက်သည်မဟုတ်။ မိမိနှင့်ပတ်သက်သူဟူသမျှကို နှိပ်စက်ရာ
ရောက်လေသည်။

ပြည့်တန်ဆာမတစ်ယောက်နှင့်တစ်ကြိမ်တွေ့ရခြင်းကြောင့်နှစ်ပေါင်းများစွာ အိမ်၌မှောင်ကျ၍ နေနိုင်၏။ သားစဉ်မြေးဆက်ကိုပင် ဆက်လက်တူးဆက်ထိခိုက်နိုင်လေသည်။

ရောဂါဝေဒနာကို မဖြစ်မီက တင်ကြို၍ မကြောက်မရွံ့မကွယ် မကာမတားဆီးဘဲ နေကြသူတို့မှာ ကျန်းမာခြင်း၏ ထူးမြတ်သောစည်းစိမ်၌ ဘုရင့်စည်းစိမ်နှင့်မလဲသော စည်းစိမ်သာ ဆုံးသည်မဟုတ်။ ရရှိသော ဝေဒနာကြောင့် ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ဖြစ်နိုင်လေသည်။ ဒုက္ခတွေ့သောအခါကျမှ ပြန်၍ရဖို့ရန် ခက်ခဲသော လာဘ်ကိုတောင့်တတတ်ကြလေသည်။

ယခု ဤစာကိုရေး၍နေသည့်အခိုက်၌ပင် ငါကျန်းမာလျှင် ဘယ်လိုလုပ်ကိုင်ကြံစည်မည်ဟု စိတ်ကို ထက်သန်စွာဆောင်၍ နေသူတွေ့၊ ပညာစွမ်းညက်စွမ်းနှင့်ပြည့်စုံပါလျက် မကျန်းမာခြင်းကြောင့် လောကကြီးကို မျက်လုံးသူငယ်နှင့်ကြည့်ကာ ကိုယ်ရောစိတ်ရော အောက်ကျလျက် မာန်မာနကုန်ခန်းနွမ်းပါးစုတ်နပ်၍ နေသူတွေ့မြောက်မြားစွာရှိကြလေသည်။

(အဘယ်မျှပင် ချိုမြိန်ဖွယ်ရာသော အဗ္ဘန္တရ သရက်သီးဖြစ်စေကာမူ အနာရှိလျှင် အဖိုးတန်တော့မည်မဟုတ်ပေ။)

ကျန်းမာ၍နေစိုက်မှာမကျန်းမာသဖြင့်လည်းကောင်း၊ တစ်စုံတစ်ရာ အနာတရဖြစ်နေသောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ဆင်းရဲဒုက္ခဖြစ်၍ နေကြကုန်သော ဒုက္ခိတများကို နေ့စဉ်မြင်ရ၏။ အပျော်အပါး တစ်ခုခုကို လိုက်စားချင်သည့်အခါ ထိုဒုက္ခိတတို့ကို ကြည့်ပါ။ မိမိ၏ချမ်းသာခြင်းနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ ရှုကြည့်က သူလိုခြင်မှာ ကြောက်၍ လာလိမ့်မည်။

အများအားဖြင့် နေ့စဉ်ကျိုးကန်း၍ နေသူတို့ကို တွေ့ရသော်လည်း ငါသူလိုဖြစ်မည်ဟု တွေးလေ့မရှိ။ သည်တစ်ခါလိုက်စားလို့ ဘာအရေးကြီးသလဲဟူသော အတွေးမျိုးရှိတတ်ကြလေသည်။

အချို့သောသူများမှာ ပြည့်တန်ဆာများနှင့်ပတ်သက်သည့် အပျော်အပါး၌ မိမိတို့မှာ ကိုယ်ခံပြီး စေးရှိသည့် အလား လွန်စွာရဲတင်းကြလေသည်။

မရဲသေးသမျှ မစိုးရိမ်ရ၊ ရဲ၍လာသောအခါ၌ကား ဒုက္ခတွေ့ရတော့မည်ဟု စိတ်ချ၍ ယုံကြည်ပါကုန်။ သို့ဖြစ်လေရာ မိမိကိုယ်ကို တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဟူ၍ မယုံအပ်ပေ။ ဤအရာနှင့် ပတ်သက်၍ ထိုထိုကွယ်ကာနည်းများ တိတ်တဆိတ်ညာ၍ရောင်းသော ကွယ်ကာနည်းများကို ယုံကြည်ကာ လိုက်စားခြင်း မပြုအပ်ပေ။

လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့ဖူး၏။ ထိုသူသည် ရုပ်ရည်သားနား ရိုးသား ဖြောင့်မတ်လျက် အကြံအစည် အလုပ်အကိုင်လည်း ကောင်း၏။ အဖိုးတန်သော မိန်းမများကိုလည်း တစ်ယောက်သေပြီး တစ်ယောက်ရ၏။ ၎င်းမှာ ဟော့ရမ်းသူမဟုတ်။ လွန်စွာမှုဂုဏ်အသေရသိက္ခာနှင့်ပြည့်စုံ၏။ ၎င်း၏မယားများသေဆုံးကြသည်မှ တစ်ခါတစ်ခါရန်ကုန်မြို့သို့ကုန်အဝယ်အရောင်းလာသည့်အခါ ထိုအခါမှ - ပဲလမ်းမှာ ဟိုတယ်တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း တက်လေ့ရှိသူ ဖြစ်ကြောင်းသိရလေသည်။

ထိုရောဂါကို ကွယ်ကာသောနည်းဟူ၍မရှိ။ အချို့များမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါတည်းနှင့် လူစဉ်မမီအောင်ဖြစ်ပြီး အသက်တို၍ သွားကြလေသည်။

ဤအရာ၌အထူးအရေးကြီးသောသတိပြုစရာအချက်ကားဘယ်မြို့
 သည်စွာက အသစ်ကလေး ရောက်လာသည် ဟူသောစကား ဖြစ်လေသည်။
 ဖြည့်တန်ဆာလက်ဟောင်းအစစ်အမှန်များမှာ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ကူးစက်သော
 ရောဂါကို ကွယ်ကာသောနည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ များစွာ သိကြလေသည်။
 အသစ်ကလေးများမှာ ထိုနည်းများကို မသိကြသောကြောင့် ရောဂါကိုသာလွန်
 လွယ်ကူစွာ ဖြစ်စေနိုင်လေသည်။

သို့ဖြစ်လေရာ ဤအရာ၌ မိဘများသည် သားသမီးများ၏ စိတ်၌
 စင်ကြယ်သန့်ရှင်းသော စိတ်မျိုးစေ့ကို ငယ်စဉ်ကသွင်း၍ ပေးသင့်ကြလေသည်။
 အဘယ်လို အပေါင်းအသင်းနှင့် ပေါင်းသင်းသည်ကို သတိပြုရမည်။ အချိန်
 အရွယ်ရောက်သည့်အခါ အိမ်ထောင်ပြုကြရမည်။ သားမယားရှိသူဟူသမျှ
 ဤအမှုကို ပြုမိချေကမိမိကိုမှီခို၍ နေသော သူတို့အတွက် ဒုက္ခနွံတွင်းကို ပြုလုပ်
 ဖန်တီးရာရောက်လေသည်။

ဤလူ့ဘဝ၌ နေသူဟူသမျှမှာ သောက၊ ဒုက္ခနှင့် အမြဲနီးစပ်လျက်ရှိ၏။
 ကျန်းမာခြင်းဖြစ်စေ၊ ဥစ္စာပစ္စည်းမှာ ဖြစ်စေ အဘယ်မျှပင် သတိ ဝီရိယ ထားစေ
 ကာမုတစ်ရံရောအခါ၌ တွေ့ကြုံရမည်သာတည်း။

သို့တွေသည့်အခါ စိတ်ကို မဖြေတတ်က ရောဂါရတတ်ပြန်လေသည်။
 လက်ကြောင့်ကြေ၊ နှုတ်ကြောင့်သေဟူသော စကားရှိ၏။ နှုတ်ကြောင့်ကြေ၊ စိတ်
 ကြောင့်သေဟူသော စကားလည်း ရှိသင့်လေသည်။ သို့ဖြစ်လေရာ စိတ်ကို
 စိတ်နှင့်ဖြေရလေသည်။

တမင်သက်သက် မိုက်မှားခြင်းကြောင့် မဟုတ်က ဆင်းရဲဒုက္ခတစ်စုံ
 တစ်ရာ ဖြစ်သည့်အခါ၌ ကမ္ဘာပေါ်၌ မိမိတစ်ဦးတည်းသာ ဒုက္ခသည်ဖြစ်သည်။
 ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းရှိ လူဟူသမျှမှာ ထိုဒုက္ခမျိုးကို မတွေ့ဟု စွဲလမ်းသော စိတ်ကို
 ဖျောက်ကာ မွေတာဟူ၍ ဉာဏ်ပုတီးကို စိပ်ရမည်။ ထိုအခါ အေးလိမ့်မည်။
 အေးသောစိတ်သည် ရောဂါကို ကွယ်ကာနိုင်လေသည်။

သတိ

လောကအသက်မွေးနည်းလမ်း၌ ဉာဏ်သည် သဘောစက်နှင့် တူ၏။
 သတိသည် သဘော၏ ပဲ့နှင့်တူလေသည်။

သတိနှင့်သွားခြင်း၊ သတိနှင့်လာခြင်း၊ သတိနှင့်ကြည့်ခြင်း၊ သတိနှင့်
 စားခြင်း၊ သတိနှင့်အိပ်ခြင်း၊ သတိနှင့်ထခြင်း၊ သတိနှင့်ထိုင်ခြင်း၊ နေ့နောက်ည၌
 အောက်ဟူသော စကားသည် သတိပင် ဖြစ်လေသည်။

အရာရာ၌ သတိထားသူဟူသည် ဘေးရန်ကို ကွယ်ကာနိုင်ရုံမက
 အမှတ်သညာထားတတ်သူမှာ မှော်ပေါက်သည်ဟု မှတ်ထင်ရအောင် အသိ
 အမြင် လျင်မြန်တတ်ကြလေသည်။ အမှတ်သညာလွန်စွာများသော သူသည်
 အရာရာ၌ အခြားသူရော မမြင်တတ်သော အရာများကို မြင်တတ်ကြလေသည်။
 အရာရာကို သတိနှင့်မှတ်သားသူများ စီမံ၍ထားသော မျက်လှည့်နည်းများသည်
 သတိမထားတတ်သော ကြည့်သူတို့၏ စိတ်၌ နာနာဘာဝအတတ်များလားတူ
 မှတ်ထင်ရတတ်လေသည်။ စာရေးသူအား ဂုဏ်သရေရှိ အဘိုးတစ်လောက်
 ပြောစူးသည်ကား သူဌေးကို အားမနာနှင့်၊ အရာရာမှာ သတိရှိဟု ပြောစူးလေ
 သည်။

၁၉ ဆရာကြီးစိန်နင်း

သတိသည် စက်လုတ်နှင့်တူ၏။ ထိုစက်လုတ်ကြောင့် စက်တစ်ခုလုံးကို လှုပ်ရှားစေ၏။ စက်တစ်ခုလုံးကို ရပ်၍ နေစေနိုင်လေသည်။

အရာရာကို သတိထားသောသူသည် သတိမထားသူထက် ကြီးပွားလမ်းတွေကို မြင်၏။ ယခုခေတ်ကာလပေါ်ပေါက်သော လောကဓာတ်နှင့် ဆိုင်ရာလူတို့၏ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများသည် အရာရာကို သတိနှင့် ကြည့်သူ၊ လုပ်သူ၊ သတိကို အသုံးပြုသူများ၏ ကျေးဇူးကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

စကားတစ်လုံး သတိလစ်၍ မှားသောကြောင့် အကြီးအကျယ်ပျက်စီးနိုင်၏။ သတိမထားဘဲ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ဝယ်မိသည့်အတွက် ပျက်စီးဆုံးပါးသူတွေ၊ သတိလစ်ကာဘာကို လုပ်ရမှန်း သေချာစွာမသိသဖြင့် လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်သောကြောင့် ဒုက္ခများသူတွေ၊ လောက၌ မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားလေသည်။

စည်းစိမ်ကြောင့် သတိလစ်၏။ မာန်မာနကြောင့် သတိလစ်၏။ စေ့စပ်စွာ စဉ်းစားခြင်း မပြုသည့်အတွက် လစ်တတ်လေသည်။

အရာရာမှာ စေ့စပ်ခြင်းသည် သတိပင်ဖြစ်လေသည်။ အဘယ်မျှပင် ဉာဏ်ကြီးစေကာမူ သတိတစ်လုံးကြောင့် ပျက်နိုင်၏။ ဉာဏ်စွမ်းဉာဏ်စသောမန်မျှသော သူသည် သတိ၏ အစွမ်းဖြင့် အချက်ကောင်းတွေ့၍ ချမ်းသာနိုင်လေသည်။

အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခါနီး၌ လှေကားမှာ မော်တော်ကားကို သတိထားဟူသော စာကိုရေး၍ ထားလျှင် ကားဘေးသင့်မည်မဟုတ်ပေ။ နံနက်အိပ်ရာထသည့်အခါ ငါသည် မကောင်းသောသူ၊ မခံချင်အောင်ပြောသူ၊ လုပ်သူ၊ စော်ကား

လူမှုရေးရာ

သူ၊ ဝင်စွက်သူတို့နှင့် တွေ့ရမည်ဟူသော အချက်ကို ပုတီး (၇) လုံးလောက်စိမ်ခြင်းသည် ထိုလူမျိုးနှင့် တွေ့သည့်အခါ ငြိမ်သက်သော စိတ်၏ ရေမျက်နှာပြင်မှာ ဖြူဖြူပြက်ပြက်လှိုင်းကြက်မထ ငြိမ်သက်ချမ်းသာခြင်း၏ သုခနှင့် ဘေးရန်ကင်းငြိမ်းနည်းဖြစ်လေသည်။

အာဖဂန်ပြည်မှ အထည်များကို လာ၍ ရောင်းသော အာဖဂန်ကုလားများမှာ ပညာအတတ်တစ်ခုခုရှိသည်။ ၎င်းတို့ထံတွင် ငွေချေးလျှင် ပစ္စည်းအကြွေးဝယ်လျှင် အဘယ်လို ပြေးရှောင်၍မလွတ်၊ အဘယ်မှာပင် နေသည်ဖြစ်စေ တွေ့အောင် ရှာနိုင်သည်ဟု ပြောကြသည်ကား သတိမထားသူတို့၏ စကားဖြစ်လေသည်။

၎င်းတို့သည် မိမိတို့နှင့် ဆက်သွယ်သူများကို သတိနှင့်မှတ်ကြ၏။ ချစ်နာ၌လည်းကောင်း၊ အခြားကိုယ်အင်္ဂါများ၌လည်းကောင်း အမှတ်သညာတစ်ခုခုစုစုမသည့်ဖြင့် လူကို မမြင်ရဘဲ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြောပြန်နှင့် နှစ်မိနိုင်သော အမှတ်သညာတို့ကို စိတ်၌ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူ၍ ထားကြလေသည်။

အိမ်များ၊ နေရာများနှင့် ပစ္စည်းများကိုပင် အမှတ်ထားကြ၏။ ယင်းကုလားများသည် အိမ်တစ်အိမ်ကို တက်၍ ရောင်းရာ၌ အမှတ်မဲ့တောင်ကြည့် မြှောက်ကြည့် ကြည့်တတ်ကြသည်ကား မှတ်သားခြင်းပင်ဖြစ်ရာ စိတ်မှတ်ကို ဆတလေးကူလိုက်သောအခါ သတိပညာ မရှိသူတို့က ၎င်းတို့၏ မှတ်မိပုံကိုမှော်ဆူစွဲမှတ်ကြလေသည်။

မည်သူမည်ဝါနှင့် ဘယ်လိုတော်စပ်သည်၊ သားချင်းပေါက်ခတ်တယ်နှစ်ယောက်၊ နာမည်က ဘယ်လို၊ အကျင့်စာရိတ္တက ဘယ်လို၊ သားသမီး

ဆရာကြီးပီပီးနင်း

လူမှုရေးရာ

ဘယ်နှစ်ယောက်၊ ၎င်းတို့မိသားစုထဲမှာ ဘယ်သူက ထိပ်တန်း စသည်ဖြင့်မှတ်
သားကာ ဆွေမျိုးအရင်းအချာ လိုလို၊ အမျိုးစုတွင် ချစ်ခင်ရင်းနှီးခင်မင်သူလို
မှတ်ထင်အောင် လုပ်ပြီး လိမ်စားသူများပင် ရှိကြလေသည်။

ဗေဒင်ပညာဖြင့် အရပ်ရပ်လှည့်၍ အသက်မွေးသော ဆရာများလည်း
မိမိတို့နှင့် သိသူများ၏ ဆွေမျိုးများ အကြောင်းကို ဂရုစိုက်မှတ်သားတတ်ကြ
သည်မှာ ဖောက်သည် အရေအတွက်တိုးနည်းမျိုးလည်း ဖြစ်၏။ ထိုအမျိုးတစ်စု
လုံးကိုလွန်စွာ ချစ်ခင်ရင်းနှီး၍ နေသည်ဟူသော မှတ်ထင်ခြင်းကို ခံရအောင် လုပ်
သောနည်းလည်း ဖြစ်နိုင်လေသည်။

မကြာမီက စာရေးသူကိုယ်တိုင် ဤနည်းမျိုးနှင့် လာသော အာဂန္တုတစ်
ယောက်ကို သိမြင်လိုက်ရလေပြီ။ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးလည်း ရှိ၏။ ထိုနည်းမျိုးနှင့်
လမ်းစရိတ်လာ၍ ယူသည်မှာ သုံးလေးကြိမ်ရှိလေပြီ။

ပေါ့ပေါ့နေ၊ ပေါ့ပေါ့သွား၊ ပေါ့ပေါ့လာ ဖြစ်ကတတ်ဆန်းနေသူများသည်
သတိမထားသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ကြုံပြောဆိုသည့်အခါ ယင်းပြောစကား
များကို သတိနှင့်နားထောင်ခြင်း၊ ဘယ်လိုလူလဲ ဟု အကဲခတ်ခြင်းသည် ပြောသူ
တို့အား ပေးသည်နှင့် တူ၏။ ပြောသူမှာ ပိုမိုဂရုစိုက်ခြင်း ခံရသည်နှင့် တူသဖြင့်
ကျေနပ်၏။

သတိသည် အခါများစွာ ဉာဏ်ပညာ ကြီးခြင်းထက် ပိုမို၍ အကျိုးဖြစ်
စေနိုင်လေသည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် အပြစ်တင် ပြောဆိုရာ၌ လည်းကောင်း၊
ခြိမ်းခြောက်သော စကားများ၌လည်းကောင်း၊ (သတိထား) ဟူသော စကားများ
သည် အများဆုံးအသုံးပြုရသော လက်သုံးစကားပင် ဖြစ်လေရာ၊ သတိထား၊ ထိ
စားဟူသော စကားပင်လျှင် ကလေးများ၏ နှုတ်မှာ ကပ်၍ နေလေသည်။

ပညာရှိသော်လည်း သတိဖြစ်စေဟူသော စကားကို ထောက်သဖြင့်
သတိသည် အဘယ်မျှ လောက၌ အဖိုးတန်သည်ကို သိလောက်ပေသည်။

လောကကြီးပွားရေးမှာ လွန်စွာ ခက်ခဲကြီးကျယ်သော အလုပ်မဟုတ်၊
သတိနှင့် စဉ်းစားခြင်း၊ သတိနှင့် လုပ်ခြင်းအရာ၌ လစ်ဟင်းကြသောကြောင့်၊ ခန့်
ကြည့်ကြာနှစ်တွေ လတွေ ကုန်လွန်လျက် ဆင်းရဲဒုက္ခတွင် ဝဲလှည့်၍ နေကြလေ
သည်။

သတိကို မကျန်းမာခြင်းသည် လစ်ဟင်းပျက်ပြားစေနိုင်လေသည်။
ဘူးတစ်လုံးဆောင် အိုအောင်မဆင်းရဲ ဟူသော စကားသည် အဖြစ်
အပျက်တစ်ခုခုနှင့်သာ သက်ဆိုင်၏။ သတိတစ်လုံးကို ဆောင် အိုအောင်
ဆင်းရဲဟူသော စကားသည် မမှားနိုင်သော စကားဖြစ်သည်။

အခက်အခဲကြုံတွေ့သည့်အခါ စိတ်လက်ပူပင် ကြောင့်ကြအားကြီး
သောကြောင့် ခွေးခြေမီးလောင် ဆိုသည့်စကားလို ပျာယာလှုပ်ရှားကတိမ်းကတိမ်း
ဖြစ်နေသောသူမှာ ခက်ခဲခြင်းမှ လွတ်ဖို့ခက်လေသည်။

သတိရှိသူမှာ ရုတ်တရက် တွေ့ကြုံရသော ဘေးမှပင် လွတ်မြောက်
နိုင်လေ၏။

၁၈ ဆရာကြီးပီပီးနင်း ၁၉

ရုတ်တရက်ဉာဏ်ဆိုးသည်မှာ လွန်စွာအဖိုးတန်၏။ ရုတ်တရက်ဉာဏ်
တောင်းသူကို လူဟူသမျှ ချီးမွမ်း၏။ ရုတ်တရက်ဉာဏ်ရဖို့နည်းကား မခက်ပေ။
သေးအန္တရာယ် တွေသည်အခါ အကြောင်းကိုဖျက်၊ အပြောကို ဖယ်၍ထား
အေးချမ်းသော စိတ်နှင့် စဉ်းစား။ ရုတ်တရက်ဉာဏ်တွေများစွာ ပေါ်လာနိုင်သည်။
ဖင်တိုယ်ကပင် စိတ်ကူးဉာဏ်လွန်စွာ အချို့အစားမကျ၊ လူထုံ၊ လူနံ၊ လူအကြီး
များသာ ဉာဏ်ထုံတာ ဖြစ်ဖို့ရှိ၏။ ဉာဏ်အမြင် အဆင့်အတန်း မှန်မှန်ရှိချေက
အကြောက်ကိုနှိပ်၍ သတိကို မလစ်စေက ရုတ်တရက် ဉာဏ်ပေါ်ရမည်သာ
တည်း။

မှတ်ဉာဏ်သည် သတိ၏ သမီးကလေးဖြစ်၏။ သတိထားမှမှတ်မိလေ
သည်။ သတိမထားက မှတ်မိဖို့ မဆိုထားနှင့် ဂူကိုမှ မမြင်ဘဲ နေလိမ့်မည်။ မှတ်မိ
ဖို့ရန် အတွက် ရှေးဦးစွာ မြင်ရမည်။

ရှားလော့ဟုမ်း၏ စုံထောက်နည်းများ၌ သတိနှင့် အမှတ်အသားကို
အဓိကပြုသော နည်းများပင် ဖြစ်လေသည်။

မိမိလျှောက်သောလမ်း၌ အဘယ်လို အဆောက်အအုံ အဘယ်
သဏ္ဌာန် မြေကြီးက အဘယ်အရောင်အနံ့အသက်က အဘယ်သို့ အဘယ်အိမ်
မှာ ဆိုင်းဘုတ်ကား ဘာဟူသော အချက်များကို အမြဲမှတ်သားခြင်း အလေ့ကို
ရရှိကာ အမှတ်မဲ့နေသူများ မသိသော အရာတွေကို များစွာ သိလိမ့်မည်။

လူ၏မျက်လုံးသည် စက္ခုရူပေန သံဝါသာ ဟူသော စကားလို ကြည့်၍
တောင်းသော အရာကိုမှ ကြည့်ချင်၏။ နားလည်ဖို့ အသိမှာလည်း ထိုနည်း
နည်းတူလည်း ထိုသို့သာ။ အကြိုက်ကိုမှမှတ်မိတတ်ကြလေသည်။

လူမှုရေးရာ

သို့ဖြစ်လေရာ ဘယ်အရာကိုမဆို၊ နှစ်သက်စရာ ကြိုက်စရာ အချက်
တွေကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာတတ်သူမှ သတိသည် အလိုလိုကောင်း၍ နေလိမ့်
မည်။

ဥပမာ

ပညာသည်လောကကြီးပွားရေး၌ ထိပ်တန်းဖြစ်၏။
အသိပညာမရှိက အဘယ်အလုပ်ကိုမှ မလုပ်နိုင်။ အရောင်းအဝယ်
သည် ကမ္ဘာပေါ်၌ အကြီးဆုံးသော အလုပ်ဖြစ်ရာ အသိပညာ အလိုဆုံးဖြစ်လေ
သည်။

အသိပညာသည် အဆုံးမရှိ ကျယ်ဝန်း၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ကုန်
သည်များအတွက် မကုန်နိုင်သော အသိပညာတွေကို ပေးသော အမြဲထွက်၍နေ
သော အင်္ဂလိပ်မဂ္ဂဇင်းတွေ စာအုပ်တွေရှိလေသည်။

သို့သော်လည်း မြန်မာလူမျိုး၏ စိတ်၌ ပညာအတတ်ဟူသမျှ၌
အရောင်းအဝယ်ကို အလွယ်ဆုံး မှတ်ထင်ကာ အရောင်းအဝယ်နှင့် ဆိုင်သော
စာကိုမဖတ်၊ အသိတိုးအောင် မရှာသဖြင့် ကုန်စုံဆိုင်သည် တစ်သက်လုံး ကုန်စုံ
ရောင်း၍ နေရ၏။ အထည်သည်လည်း တစ်သက်လုံး အထည်ဆိုင်ကလေးနှင့်
တစ်သက်ထိုင်၍ နေ၍ သွားရလေသည်။ ခေတ်အလျောက်တိုးတက်သော အသိ
ပညာကို မရှာကြပေ။

လောကီအသိများအပြင် လောကုတ္တရာ အသိပညာလည်း ရှိ၏။

၁၃ ဆရာကြီးပိမိုးနင်း ၁၃

လူမှုရေးရာ

သို့သော်လည်း လောကုတ္တရာပညာကိုသာ လိုက်စားသော လူမျိုးမှာ လောကမှာ ကြီးပွားဖို့ရန် ခက်ခဲလေသည်။ အဘိဓမ္မာ ကျက်၍နေသော တို့သည် သည်အဘယ်သောအခါမျှ ဇီလုံနာသုဌေးဖြစ်မည် မဟုတ်ပေ။ နဂိုက ဌေးနေမှသာ သုဌေးဖြစ်ပေမည်။

အများအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုးများမှာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖွင့်သည့်အခါ ထိုဆိုင်နှင့် ဝတ်နီင်၊ စားနီင်၊ လှူနီင်၊ တန်းနီင်လျှင် တော်ပြီဟု အောက်မေ့တတ်ကြ၏။ ထိုဆိုင်ငယ်ကို တိုက်ဆိုင်ကြီးဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ ဂရုမထားသဖြင့် အလုပ်၏ ကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်း ဆိုင်ရာ နည်းလမ်းများမှ အသိပညာကို ဖတ်ရှုရှာဖွေ ပြုလေ့မရှိကြပေ။

ပန်းချီဆရာလည်း ပန်ချီနှင့်ဆိုင်သော အသိပညာများကို ဆည်းပူးရာ ၏အဖျင်းဆုံး လခစားစာရေးစာချီသော်မှတစ်ဆင့်မှတစ်ဆင့် တက်ဖို့ရန် ပညာတို့ ဆည်းပူးသင်ကြားကြရလေသည်။

ဥရောပတိုင်း၌ လက်သမားသော်မှ လက်သမားစာအုပ်၊ လက်သမားတွေဇင်းကို အမြဲဖတ်ရလေသည်။ မြန်မာလူမျိုးမှာကား ထိုကဲ့သို့သော စာများ မရှိသေးပေ။ သို့အတွက် ဆင်းရဲသူ ဆင်းရဲသား ဟူသမျှ အင်္ဂလိပ်စာကို ဖတ်လျှင် နားလည်လောက်ရုံမျှ တတ်သင့်ကြ၏။ အကြောင်းမူကား အဘယ်အလုပ်မျှ စာနှင့်မကင်း။ ငါးများခြင်း အလုပ်သော်မှ စာရှိလေသည်။

မိန်းမတစ်ယောက်သည် အပ်ချုပ်စက်၌ ပါရှိသော လက်နက် ကိရိယာ ဟူသမျှကို နားလည်သော ပညာကို ရချေက ဆင်းရဲနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

အသက်မွေးမှုတစ်ခုပညာကိုယ်စီပါဆိုသည့် စကားသည် လူမှန်သမျှ အတွက် ဖြစ်လေသည်။ လူ့ ပြည်၌ လူလုပ်ရန်အတွက် အတတ်ပညာတစ်ခုခု ရှိအပ်ခြင်းသည် အလွန်အကြူးအထူးအရေးကြီးလေသည်။

အသက်မွေးရန်အတွက် ထိုမျှလောက် အရေးကြီးသော အရာမှာ ဓမ္မတာသဘောတရားအတိုင်းဆိုလျှင် မည်သူမဆို ပေါပေါများများ အလကား လိုလိုရသင့်လေသည်။ ဥပမာ ရေကဲ့သို့ လေကဲ့သို့တည်း။

ယခုမျက်မြင် တွေ့ရှိရသော အခြေအနေမှာ အသက်မွေးမှု အတတ်ပညာရဖို့ရန် လွန်စွာခက်၍ နေလေသည်။ ဆယ်တန်းအောင်ဖို့ရန်အတွက် အချိန်နှင့် ငွေကုန်ကြပုံကို ထောက်သော် သိပ္ပံပညာကို ပေါက်ရောက်အောင် သင်ရာ၌ အဘယ်မျှလောက် ကုန်ကျမည်ကို မှန်းဆနိုင်လေသည်။

သို့သော်လည်း ဤကျောင်းထွက်လက်မှတ်မျိုးမလိုဘဲ ကြီးပွားနိုင်သော အတတ်တွေ များစွာ ရှိကြလေသည်။ သင်ကြားတတ်မြောက်စရိတ် ခြားငွေလည်း မလိုပေ။ အတတ်တစ်ခုခုမှာ အဟုတ်တကယ် ကျင်လည်ချေက ခဲထီးပြင် အတတ်နှင့် ထူးချွန်သော စိတ်ကူးဉာဏ်ကလေးများကို အသုံးပြုခြင်းဖြင့် ကြီးပွားနိုင်လေသည်။

ဥပမာ တစ်လကိုးသီတင်း တောလယ်သွားသူသည် တောင်၊ တော၊ ချင်း၊ ကရင်တို့နှင့် နေရိုက်မှာ ဝါးကြိမ်နှင့်ဆိုင်သည့် လက်မှုပညာ အမျိုးမျိုးကို ကြည့်ရှုမျှနှင့် တတ်နိုင်လေသည်။ ရွာဟူသမျှမှ ရိုးရိုးသားသား လုပ်ကိုင် အသက်မွေးသော ပန်းထိမ်၊ ပန်းပဲ၊ လက်သမား၊ သံဖြူဆရာ၊ ပန်းပု၊ ပန်းချီ စသည့် ပညာသည်တွေ ရှိကြလေသည်။ အမေရိကန်၊ အင်္ဂလန်သို့ သွား၍ သင်ဖို့မလိုပေ။

တရုတ်လူမျိုးများအနက် မြန်မာလူမျိုး၏ အဝတ်များကို ချုပ်၍ပေး
အညံ့ အလုပ်တစ်ခုမှာပင် ကြီးပွား၍ နေသူတွေ အဘယ်မျှလောက် များပါ
သနည်း။

ဤကား ဆင်းရဲလှသော သူများအတွက် ကြီးပွားခြင်း၊ တောင်ထိပ်သို့
ထပ်မံတက်ရောက်သော စခန်းများနှင့် တူလေသည်။

ဥရောပတိုင်း၌ ခေတ်ကြိုက် အချုပ်အလိုက် တိုက်ဆိုင်ကြီးများ၏
ကြီးမား၍ နေပုံကို ထောက်လိုက်သောအခါ မိန်းမများ၏ အစွမ်းကြောင့် ထို
အလုပ်တွေကြီးကျယ်၍ နေသည်မဟုတ်။ မိန်းမနှင့် ဆိုင်သော အချုပ်အလုပ်
အတတ်ကိုတတ်မြောက် လုပ်ကိုင်သော ယောက်ျားများ၏ အစွမ်းဖြစ်ကြောင်း
သိနိုင်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးသာလျှင် ယောက်ျား အတတ် မိန်းမ အတတ်
ခြားနားလျက် အလုပ်မလုပ်ခြင်းကြောင့် တစ်မျိုးလုံး မှိုန်းမှိုန်း မသိမှိုန်း၍ နေလေ
သည်။

လောက၌ အလုပ်သေးဟူ၍ အဘယ်မှာ မျှမရှိ။

ကြီးအောင်လုပ်လျှင် ကြီးရမည်သာဟု မှတ်ရမည်။

ထို့ပြင် အင်္ဂလန်ပြည်မှ အမေရိကတိုင်းများအဝေးကို သင်ခန်းစာများ
ပို့၍ သင်ပေးသော လက်မှုပညာကောလိပ်ကြီးများ။ လက်မှုပညာ မဂ္ဂဇင်းများ၊
စာအုပ်များမှာ မရေမတွက်နိုင်အောင်များလေသည်။ သို့ဖြစ်လေရာ ယခုခေတ်
အခါ၌ အသက်မွေးမှုတစ်ခုမှ တတ်ဟူသော သူ လူပြည်မှာ မရှိထိုက်ပေ။ ယခု
အခါဈေးဆိုင်ခေတ်ဖြစ်လေရာ စက္ကူဘူးအမျိုးမျိုး အတတ်ကို တစ်ဘက်ကမ်း
ခေတ်အောင် တတ်ချေက ကြီးကျယ်သော အလုပ်ကြီး ဖြစ်နိုင်လေသည်။

အများအသုံးပြုသော အခြားစကားတစ်ခုလည်း ရှိ၏။ ထိုစကားမှာ

ဉာဏ်ရည်တူသူတွေများသည် ဟူသော စကားဖြစ်လေသည်။ ထိုစကားနှင့်
အများအားဖြင့် မည်သည့်အတတ်မည်သည့်အလုပ်မှာမဆို အပြိုင်အဆိုင်တွေ
ရှိရာ ၎င်းအပြိုင်များမှာ အကြံဉာဏ်အစွမ်းသတ္တိအရာ၌ ပိန်မသာ လိမ်မသာ
ထူးထူးချွန်ချွန်ဟူ၍ မည်သူမျှ မပါမရှိ။ ကိုယ်စီကိုယ်စီသာလျှင် မိမိတာသာ ထူး၍
နေကြလေသည်။ ဉာဏ်ရည်တူ ဆိုသည်မှာ ဤကဲ့သို့သော မထူးသူတို့၏အဆင့်
ဖြစ်လေသည်။ ၎င်း မထူးသော ဉာဏ်ရည်တူ အစုအဝေးကြီး၌ မိမိကိုယ်တို့
ထူးချွန်သူ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖို့သာ လိုလေသည်။ ဉာဏ်ရည်တူသူတွေထဲမှာ
မည်သည့်ဉာဏ်ရည်မတူသူလုပ်မည်ဟူသော စိတ်မာန်ကို ထားဖို့သာရှိလေသည်။

အသက်မွေးမှု အတတ်ကလေးတစ်ခုရှိ၍ ထားသောသူသည် မိမိ
စွမ်းသော ထိုအတတ်ပညာနှင့် ပတ်သက်၍ အစွမ်းကုန် အသုံးပြုမည်ဟူသော
စိတ်နှင့် ထိုအတတ်ပညာ အကျိုးစီးပွားကို ရနိုင်သလောက် ရအောင်
အကြံဉာဏ်သုံးရလေသည်။ ဉာဏ်ကိုလွှာသုံးသည်ဟူသော ရှေးလူကြီးများ၏
စကားသည် အထူးအဓိပ္ပါယ် လေးနက် ပေါက်ရောက်သော စကားဖြစ်လေ
သည်။ ဉာဏ်ကိုဖြာ၍ သုံးဟူ၍လည်း ဆိုနိုင်လေသည်။

လူသည် သတ္တဝါအပေါင်းတို့တွင် အသိပညာအားကြီးဆုံး ဖြစ်၏။
အသိပညာကြောင့် လူဖြစ်၍ နေလေသည်။ နွားများမြင်းများလို အစာကိုလွယ်တူ
စွာနှင့်စားသော သတ္တဝါမဟုတ် အသိပညာတည်းဟူသော လက်ကိုင်ကိုအား
ပြုကာ ဓမ်းစာကိုရှာသော သတ္တဝါဖြစ်လေရာ လူလုပ်သမျှသည် အတတ်ပညာ
နှင့် ကင်းသည်ဟူ၍ မရှိပေ။ လယ်သမားမှာ စပါးအောင်ဖို့ နည်းနည်းတတ်တတ်
သော အတတ်ပညာကိုတတ်လေသည်။

ယခုခေတ်သည်ရှေးကနှင့်မတူ။ အလုပ်အကိုင် လက်မှုပညာဟူသမျှ
၌တစ်ခုကောင်းသမားတစ်ဌာန သမားတွေများကြလေသည်။

ရှေးအခါက ပန်းထိမ်ဆရာဆိုလျှင် ပန်းထိမ်အလုပ်နှင့် ပတ်သက်ရာ၌
အိတ်သွန်ဖာမှောက် အကုန်အစင် တတ်မြောက်နားလည်ရ၏။ ယခုကာလ၌
ကားဆောက်ဖြတ်အလုပ်တစ်ခုတည်းနှင့် ပန်းထိမ်ဆရာ ဖြစ်နိုင်လေသည်။

သို့ဖြစ်လေရာ ရှေးအခါက အတတ်ပညာတစ်ခုခုကို တတ်လိုက ဆရာ
၏ နောက်၌ သုံးနေသုံးမိုးလိုက်ကာ နည်းခံကြရ၏။ ဆရာသမားကိုလည်း
ကြောက်ရွံ့ရှိသေနေ၏။ ယခုကာလ၌ကား ထိုမျှလောက် အကျယ်လိုက်ဖို့မလို
တစ်ခုကောင်းအတတ်တစ်ခုခုကို လက်တွေ့သော်လည်းကောင်း၊ စာတွေ့သော်
လည်းကောင်း နေ့ချင်းည၌ချင်း တတ်နိုင်လေသည်။

ထိုမျှလောက် ပညာရဖို့ လွယ်သော ခေတ်ကြီး၌ အလုပ်မရှိဟုလည်း
ညှ၍ နေရန်မလိုပေ။ ဥရောပ အမေရိကတိုင်းများမှာ အလုပ်လက်မဲ့တွေ
အဘယ်မျှလောက်ပင် များစေကာမူ ကျွန်ုပ်တို့တိုင်းပြည်မှာ ဥရောပတိုင်းသား
များလောက် စေ့စပ်စွာ လုပ်ငန်းများကို ရှာတတ်သူများစွာ မရှိသေးသဖြင့် မိမိတို့
၏နား၊ မျက်စိကို အများထက် ပို၍ ကြီးစေဖို့သာ လိုလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ အသိ
အမြင် ဉာဏ်ကျယ်ဖို့နည်းမှာ သတင်းစာများကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် လည်း
ကောင်း၊ မြန်မာဘာသာဖြင့်လည်းကောင်း အမြဲဖတ်ရှုခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

အတတ်ပညာဖြင့် အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်ကိုင် အသက်မွေးရာအခြား
ဉာဏ်ရည်တူဆိုသူများ မတွေ့မခေါ်မကြုံမစည်စိတ်ကူးထဲ၌ မထည့်သော အရာ
တစ်ခုခုကို ဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ရန် အမြဲကြိုးစားအပ်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ အမြဲအားဖြင့် ထူးအောင် ကြိုးစား၍ စိတ်ကိုနိုးကြားစွာ အမြဲ
ဆောင်၍ ထားသော အလုပ်ပညာသမား၏ အသိအမြင် ဉာဏ်သည် အမြဲရှင်း
အမြဲလန်း၊ အမြဲပိုမို၍ နေရမည်သာတည်း။

ယခု မျက်မြင်လောကကြီး တစ်ခုလုံးမှာ ယခုအခြေအနေသို့ ရောက်
အောင် တိုးတက်လျက် လျှမ်းလျှမ်းတောက်၍ နေသည်မှာ အသက်မွေးမှုတစ်ခု
စညာသမားတွေ သူ့ထက်ငါ လက်စွမ်း၊ ဉာဏ်စွမ်း ပိုမို ထူးစွာ ပြနိုင်ကြသော
သူများ၏ အစွမ်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ဉာဏ်ရည်တော် သိန်းသန်း ကုဋေတို့၏
အစွမ်းမဟုတ်ပေ။

ကျောင်းသား သူငယ်များသည် မိမိတို့ ဝါသနာပါသော အပျင်းဖြင့်
အတတ်ပညာ ဖြစ်စေ၊ အလုပ်တစ်ခုခုကို ဖြစ်စေ အားလပ်သည့်အခါ လုပ်ရာမှ
အဟုတ်တကယ်ကြိုးပွားနိုင်လေသည်။

သတိထားဖို့အချက်ကား ငါလက်အလုပ်နှင့် တော်ရဲ့လား၊ စက်အလုပ်
နှင့်တော်ရဲ့လား၊ အကြံသမားလား၊ အလုပ်သမားလား ဟူသော အချက်ကို မိမိ၏
သဏ္ဌာန်၌ မှန်ကန်စွာ တွေ့အောင် ရှာဖို့သာ လိုလေသည်။

အလိမ္မာ

အလိမ္မာ ဆိုသည်မှာ အထူးနည်းပြရန် မလိုပေ။ သို့သော်လည်း တူနိုင်
တို့မြန်မာလူမျိုး၏ စိတ်မှာ အလိမ္မာသည် အနန္တနှင့် ရောထွေး၍ နေလေသည်။
လိမ္မာသူကို အင်္ဂလိပ်လို Clever ဟုခေါ်၏။ အနက်ကို မူလုံလောက်ကြီးဟုဆိုလေ
သည်။ ဤနည်းမျိုး၌ ပထမ အမျိုးဖြစ်သော အလိမ္မာကို အလူးလိုလားအပ်၍

အနပ်တိုမျှင်သာရှုတ်ရအပ်လေသည်။ အကြောင်းမူကားအနပ်သည် အလိမ်
အတောက်နှင့်သာလွန်နီးစပ်လေသည်။

ရိုးသားမှန်ကန်ခြင်းနှင့် လိမ္မာသွက်လက်ခြင်းသည် တစ်ဦးတစ်
ယောက်သောသူမှာ စုံတွဲရှိဖို့ရန် မလွယ်ကူလှပေ။ အများအားဖြင့် အရာရာ၌
သွက်လက်၍ ပါးရည် နပ်ရည်ရှိလျက် အဘယ်ကိုမဆို ပေါက်ရောက်သော
ယောက်ျားမျိုးမှာ မရိုးမသားခြင်းသော်လည်းကောင်း၊ တည်တံ့စွဲမြဲခြင်းအရာ၌
လည်ကောင်းလစ်ဟင်းတတ်ကြလေသည်။

အချို့က မရိုးမသား သိုဝှက်ခြင်း၊ လိမ်ကောက်ခြင်းသည် လူတစ်
ယောက်ယောက်၏ ငါရင်းစွဲ အထုံသတ္တိတစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ပြောင်းလဲပြုပြင်၍
ချေသူခိုးကိုထောင်ချသောကြောင့် ခိုးဝှက်တတ်ခြင်းတည်းဟူသော စိတ်ရောဂါ
မပျောက်နိုင်ဟုပြောကြလေသည်။

ဤစကား မှား၏။ ငယ်စဉ်က ဆိုးသွမ်းပြီး သံဝေဂရ၍ ကောင်းစွာနေ
သောသူအချို့ကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ဖူးလေသည်။

နပ်သူများသည် မိမိတို့၏ အပါးအနပ်ကို သူတစ်ပါး မသိနိုင်ဟု
မှတ်ထင်လေ့ရှိကြလေသည်။ ထိုအထင်ကြောင့် နပ်ကြ၏။ နပ်ကြသောကြောင့်
လူနပ်ဟူသော အမည်မှာ တစ်စတစ်စ လူလိမ်ဟူသော အမည်ကို တိုးတက်၍
ရကြလေသည်။

ရိုးဖြောင့်မှန်ကန်ခြင်းကြောင့် ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ့ရသူ ဟူ၍ မရှိ။ မရိုး
မသားမှုကြောင့် မင်းပြစ်မင်းဒဏ်ခံကြရလေသည်။ မရိုးမသားသော နည်းဖြင့်
ဤသို့ ဉာဏ်များ၏၊ စည်းစိမ်သည်လည်း အနစ်သာရမရှိ၊ မမြဲလည်း မမြဲ

တတ်ပေ။ အသေးအဖွဲ့မှာ ရိုးပြီးအကြီးအကျယ်ကောက်သူတွေလည်း ရှိကြ၏။
အကြီးအကျယ် လိမ်ကောက်ဖို့ နည်းလမ်းလည်း အကြံ အသေးအဖွဲ့ကလေး
များ၌ မရှိခြင်းကြောင့် အဘယ်အခါမှ အနေကောင်းမရသူတွေလည်း များစွာ
ရှိကြလေသည်။

ငါကသူများမျက်ခုံးပေါ်ကြော်လျှောက်လာတာဟူသော စကားသည်
ကောင်းသော အနပ်စကား ဖြစ်၏။ ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်သည် ဟူ
သော စကားမှာ အလိမ္မာအပါးနှင့် သက်ဆိုင်လေသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ဆက်ဆံရာ၌ ငါ၏ပြုမူပုံသည် ရိုးသားခဲ့လား။
ထရားခဲ့လားဟုစဉ်းစားဆင်ခြင်ကာ မိမိကိုယ်ကို တစ်ပါးသူ၏နေရာ၌ထားလေ့
ရှိသော သူသည် မရိုးမသားသော ပါးနပ်မှုမှ အမြဲကင်းလွတ်လျက် မိမိ၏
ဇာန်သရေကိုစောင့်သူဖြစ်လေသည်။

နပ်သောသူသည် အရှက်ကို လေးစားသူမဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်လေရာ
လူနပ်ဟူသော နည်းကို မလိုလားအပ်ပေ။ အလိမ္မာဖြစ်ဖို့သာ အရာရာ၌ သတ်ရ
သွားပြရလေသည်။

ရိုးများ၌ ငွေမှုကြေးမှုတွေ လွန်စွာများ၍ နေသည်မှာ နပ်ပါးသူတွေ
အမြဲပြတ်အောင် ထိုရိုးများအား အလုပ်ပေး၍ထားခြင်းကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

ယခုခေတ်ကာလ၌ လူနပ်တွေများအား ကြီးသောကြောင့် ကြီးပွားလို
သော ယောက်ျားမျိုးသည် မိမိကိုယ်ကို လူနပ်မဟုတ် လူလိမ္မာဖြစ်ကြောင်း
ဆင်ရှားအောင် ပြဖို့သာ လိုလေသည်။ ထိုသက်သေပြသဖြင့် လူလိမ္မာ၊ လူ၏
လူနပ်ဖြစ်ကြောင်း၊ လူနပ်မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှား၍လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း
ဦးပွားချမ်းသာရေးလမ်းပေါ်သို့ရောက်ပြီဟု ယုံကြည်ပါကုန်။

ဆရာကြီးပိမိုးနင်း

မိမိမပိုင်သောပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာကိုလိုချင်သောစိတ်သည်လွန်စွာမှ ထူးဆန်းလေသည်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် ပြည့်စုံကုန်လုံ ကြွယ်ဝသူဖြစ်ပါလျက် သူတစ်ပါး၏ အဖိုးမတန်သော ပစ္စည်း တစ်ခုခုကို တိတ်တဆိတ် ယူချင်သော စိတ်မျိုးတွေလည်း ရှိကြလေသည်။ ထိုလူမျိုးသည် တိတ်တဆိတ်မရလျှင် အနပ်အပါးတစ်နပ်စားဘုဏ်ဖြစ် လှည့်ပတ်၍ ယူလိုသောစိတ်မျိုးလည်းရှိကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာဘာသာ စကား၌ (လူရိုး သင်္ချိုင်းမှာသာ ရှိသည်) ဟူသောစကားသည် အမျိုး၏ ဂုဏ်ရည်ကို ထိခိုက်သော စကား ဖြစ်လေသည်။ အကြောင်းမူကား လူဟူသမျှကို မရိုးမူနှင့် စွပ်စွဲရာ ရောက်လေသည်။ စွပ်စွဲရာ ရောက်ရုံသာမဟုတ်။ မရိုးမသား ပြုခြင်းကို အားပေးသော စကားဖြစ်လေသည်။ အကြောင်းမူကား လူမှန်သမျှ မရိုးကြဘဲလျက် လူရိုးလုပ်နေလျှင် လူရိုးမဖြစ် လူရူးဖြစ်မှာပဲ ဟူသောစိတ်မျိုးဖြစ်ပေါ်လာနိုင်လေသည်။

သူရိုး၏ သားသည် သူရိုးဖြစ်ရမည် မဟုတ်ပေ။ သားသမီးမသိအောင် ခိုးချေက ခိုးတတ်သော အကျင့်သည် သားသမီးသို့ ကူးစက်မည် မဟုတ်ပေ။

ဤစကား၏ ဆိုလိုရင်းက ရိုးသားမှန်ကန်ခြင်း၏ နမူနာပုံ သက်သေကို အတူနေ အတူစား အတူအိပ်ကြသော လူကြီးမိဘ နီးစပ်သူ ဟူသမျှတို့က အမြဲ မပြတ်ပြကြလျက် ခိုးခြင်း၊ ဂုဏ်ခြင်း၊ လိမ်ကောက်ခြင်း၊ မရိုးသားခြင်း ဟူသမျှကို မိဘများ အမြဲ စက်ဆုပ်ရွံ့ရာ မုန်းထားကြောင်း အမြဲသိမြင်၍ နေရသော ကလေးတို့၏ စိတ်မှာ မရိုးဖို့ အကြံများ ပေါ်ပေါက်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

အကယ်၍ မိဘကိုယ်တိုင်က မရိုးသဖြင့် ကလေးများသိအောင် မရိုးသားမှုကို ပြု၍ သော်လည်းကောင်း၊ ပြော၍သော် လည်းကောင်း နီးသော

လူမှုရေးရာ

ကလေးများ၏ စိတ်၌ မရိုးသားခြင်းကိုပင် အကောင်းတင်ကာ အပါအနပ်ကို လျင်မြန်စွာ ပြုစုရန် လမ်းညွှန်အခွင့်ကို ရတတ်ကြလေသည်။ သရေစာသည် ထိုမှ နုနုကလေး ပဲကလေးကို နှိုက်ယူ၍ လာခြင်းဖြင့် မိမိအဘယ်မျှ လောက်စွမ်းသည် တို့ပြတတ်လေသည်။

ထိုအခါမျိုး၌ မှတ်မိအောင် အရေးတကြီး ဆုံးမသွန်သင်၍ ပစ္စည်းကို ဝိုင်းရှင်အား ပြန်ပေးဖို့ ဝိုင်းဖို့သာ လိုလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် အပြစ် ရသော အခါခိုးခြင်းကို လည်းကောင်း၊ မရိုးခြင်းကို လည်းကောင်း မစားကောင်းသော အစာကို ရှောင်သလို ရှောင်ကြဉ်ရန် ခက်မည် မဟုတ်ပေ။

ဤကား ကြီးပွားခြင်း၏ အရေးကြီးဆုံးသော အုတ်မြစ်များ ဖြစ်လေသည်။

ဆရာကြီးပိမိုးနင်း

အသက်ရာကျော် ရှည်ပါစေ။

လေးမြင့်

တစ်နှစ်တစ်ခေါက် ရောက်နေကျအတိုင်း မြောင်းမြသို့တစ်ခေါက်
ရောက်ခဲ့ရပြန်တယ်။

ယခုနှစ်ဆိုလျှင် ဖခင်ကြီး၏အသက်မှာ (၉၀)တင်းတင်းပြည့်သော
နှစ်၊ အသက် (၉၀) တင်းတင်းပြည့်ပြီဖြစ်၍လည်း ကိုးဆယ်ကျော်တစ်ရာတွင်း
တည်စကားအဖြစ် ဆိုစမှတ်ပြုလာကြသည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်က ကျွန်တော်အဖေ့ကိုအသေအရာအကဲခတ်ခဲ့
သည်။ အဖေသည် အစားမပျက်၊ အအိပ်မပျက် စကားအပြောအဆိုချွတ်ချော်
ရှားလွင်းခြင်းမရှိ။

“ဒို့အဖေ အသက်တစ်ရာနဲ့ငါးနှစ်ကွ၊ အသက်တစ်ရာငါးနှစ် အတွင်း
ရှာလည်း ဘယ်တော့မှ နာကောင်တုံးလုံးမဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဟောဗျား... ငြိမ်တော်
ဖြစ်တော့ အိပ်နေရင်းဘဲအသက်ပျောက်သွားတယ်.....”

လေးမြင့်

အဖေက သူ့ခင်အကြောင်းပြောပြသည်။ သူ့ခင်အကြောင်းပြောပြရင်းမှ ခင်အကြောင်းပြောပြသည်။

“အမေတို့ကျတော့ အသက်မရှည်ပြန်ဘူး။ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်မှာ အမေတို့တစ်မျိုးလုံးဆုံးကြတာရည်းပဲ”

ကျွန်တော်တို့အဖေက အမေကို အမေခေါ်သည်။ ကျွန်တော်တို့တိုယ်တိုင်လည်း အမေကို အမေဟုခေါ်ကြပါသည်။

အဖေအဖေမျိုးအသက်ရှည်ကြသကဲ့သို့ အဖေအမေမျိုးများအသက်တိုကြသလို၊ ကျွန်တော်တို့အဖေမှာလည်း အသက်ရှည်ပြီး ကျွန်တော် အမေတစ်မျိုးလုံးအသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်သာ နေကြရရှာသည်။

အဖေတစ်ယောက်အသက်ရှင်လျက်ရှိသလို အမေတစ်ယောက်လည်း အသက်ရှင်လျက်ရှိစေချင်ပါသည်။ သို့သော် အမေတစ်ယောက်သာမဟုတ်။ အမေအစ်မများလည်း တစ်ယောက်မျှမရှိကြ။ အမေညီမများလည်း တစ်ယောက်မျှမရှိကြတော့ပါ။

အဖေတစ်ယောက် အသက်ရှည်ပါလျက် အမေတစ်ယောက်အာကြောင့် အသက်တိုရပါသည်။ အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် တွေးတောဆင်ခြင်ခဲ့မိသည်။

တွေးတော ဆင်ခြင်လိုက်တိုင်းမျက်မြင်ကိုယ်တွေ့အဖြေတွေက အသိကြီးထွက်လာခဲ့သည်။

အဖေကား တည်ငြိမ်အေးချမ်းစွာနေတတ်သူ.....။

အသက်ရာကျော်ရှည်ပါစေ

အမေကား ထာဝရပူပင်ကြောင့်ကြနေတတ်သူ.....။

ဤအကြောင်းနှစ်ချက်ကပင်များစွာကွာခြားလျက်ရှိနေသည်။ အဖေသည် တောင်းတမှု၊ ကြောင့်ကြမှုများမရှိခဲ့။ ရောင့်ရဲ တင်းတိမ်တတ်သည်။ (၁၉၃၆) - ခုနှစ်လောက်ကဟု ထင်သည်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသများတွင် ရေကြီးခဲ့သည်။ တာတွေကူးသည်။ လယ်ယာတွေရေမြုပ်၍ ပျက်စီးကုန်သည်။ ကျွန်တော်တို့အမေက မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပူပင်ကြောင့်ကြကြီးမားခဲ့သည်။

အဖေမူကား ပူပင်ကြောင့်ကြမဖြစ်ခဲ့။ အစားမပျက်ခဲ့။ အအိပ်မပျက်ခဲ့။

“ဟဲ့...ရေကြီးတာကတစ်နေရာထဲ ကွက်ကွက်လေးဖြစ်လာတဲ့ ကိစ္စမှတော့တယ်ဟဲ့။ သူ့သဘာဝအလျောက်အများထိခိုက်ပျက်စီးမှု ဖြစ်လာတာပဲ။ ဒါတိုပူပင်နေလို့ ဘာအကျိုးထူးမလဲ။ ရေဆိုတာကလဲ ပြန်မကျပဲ ကြီးနေမှာတော့တယ်ဟဲ့။ ဒီတော့ ရေပြန်ကျသွားရင် ဒီဘာလုပ်ကြမလဲ ဆိုတာပဲ စိတ်ကြရာပေါ့။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲ ဒီအခုဘာလုပ်ကြမလဲ။ တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ စိတ်ကြရာပေါ့။ ရေကြီးတာနဲ့မအိပ်နိုင်မစားနိုင်ဖြစ်နေရင် လူပင်ပန်းပြီး ကျန်းမာရေးထိခိုက်ရုံပဲရှိတော့မှာပေါ့ကွာ.....”

အဖေသည်ပြောတဲ့အတိုင်းပင် အစားမပျက်၊ အအိပ်မပျက်ခဲ့သဖြင့် ကျန်းမာရေးမထိခိုက်ခဲ့။ အမေမူကား အိပ်ရာတွင်လဲ၍ ဆေးကုယူခဲ့ရသည်။

(၁၉၄၂) ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်လာခဲ့သည်။ တိုင်းပြည်မငြိမ်မသက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သည်အခါတွင် အမေတစ်

ယောက်နေရာမရှိဖြစ်လာသည်။ သားသမီးတွေကိုလည်း မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံပဲ ကြက်သားအုပ်မကြီးကဲ့သို့ သူ့ရှင်ခွင်၌ အားလုံးရှိစေချင်သည်။ ရပ်ဝေးဒေသမှ ဆွေမျိုးသားချင်းများအတွက် အမျိုးမျိုး တွေးတောပူဇော်ခဲ့သည်။ အဖေကားထိုသို့မဖြစ်ခဲ့။

“စစ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ တစ်ရွာတည်း တစ်မြို့ထဲကွက်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတာ မှတ်လားကွဲ့။ တစ်နိုင်ငံလုံး ဖြစ်ပေါ်လာတာ။ ကမ္ဘာနဲ့ ချီပြီးတော့ ဖြစ်လာတာ။ ဒါကို မအိပ်နိုင်မစားနိုင်ဖြစ်နေလို့ ဘာအကြောင်းထူးမလဲ။ ကိုယ့်အသက်ဘေးလွတ် အောင်နေရမယ့် အချိန်မှာ ရပ်ဝေးက လူတွေ တွေးတွေးပြီး ပူမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ။”

အဖေက သည်အတိုင်း ပြောခဲ့သည်။ အဖေပြောသော စကားကို ကျွန်တော်တို့အဖေက မကျေနပ်။

“ရှင်ဟာ အင်မတန် ပူပင်ကြောင့်ကြတယ်။ ရှင့်မှာ သားယောက်ျားတွေ မွေးထားတာမှတ်လား။ တော်ကြာ ယောက်ျားတွေ စစ်တိုက်ရမည်။ စစ်ထဲလိုက်ရ မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ရှင့်သားတွေကို စစ်ထဲထည့်မလို့လားဟင် ... ပြောစမ်း”

အဖေက သားတွေ အတွက်ကိုပင် တွေး၍ ပူပင်ကြောင့်ကြဖြစ်နေပုံ ပြောပြသည်။

အဖေက သည်တော့ ဟတ်ဟတ်ပက်ပက် ရယ်မောသည်။

“ဒါကတော့ သားတွေကို မပြောနဲ့။ ဒို့ကိုတောင် မလိုက်မနေရ၊ မတိုက် မနေရဆိုရင် လိုက်ရတော့မှာ။ ကမ္ဘာနဲ့ ချီပြီး ဖြစ်လာနေပြီမှတ်လား...”

“အမလေး... မြတ်စွာဘုရား... မြတ်စွာဘုရား...”

အဖေပြောစကားကြောင့် အဖေအထိတ်တလန့် ဖြစ်ရသည်။ ဘုရားကို အော်ဟစ် တမ်းတခဲ့သည်။ သည်စကားကြောင့်ပင် အမေတစ်ယောက် ပို၍ အစားမစားနိုင်၊ မအိပ်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ရရှာသည်။

“မင်းဟာ အတော်ခက်တယ်။ မိုးပြုမှာစိုးလို့ ကောင်းကင်ကို ခြေထောင် ပြီး အိပ်တာမျိုး ဖြစ်နေပြီ။ ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းတရားဆိုတာဟာ ဘယ်သတ္တဝါမှ ရှောင်ဖယ်လို့ မရပါဘူးကွာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်ချစ်၊ ကိုယ့် အသက်ကို ကိုယ်ဘယ်လောက်ပဲ ခင်တွယ်ခင်တွယ်၊ ဒီအသက်နဲ့ ခန္ဓာဆိုတာ ဟာလဲ မမြဲကြဘူး။ တစ်နေ့ ခွဲခွာရမှာပါကလားဆိုတဲ့ တရားသဘောလေးကို လက်ကိုင်ထားစမ်းပါ.....”

အဖေကမည်သို့ပင်ပြောပြော၊ အမေ၏ ကြောင့်ကြမှု၊ ပူပင်သောတု ရောက်မှုများကား တဆံခြည်မျှ လျော့ပါးသွားသည်မရှိခဲ့။ ပူပင်သောက၏ ဖိစီးမှု ကြောင့်ပင် ဝေဒနာနဲ့လူ ကင်းကွာသည်မရှိပဲ ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့ခဲ့ရရှာသည်။

အဖေမူကား ယခုအသက်ကိုးဆယ်တင်းတင်း ပြည့်လာသည်အထိ နာတောင်တုံးလုံး မကျန်းမမာဟူ၍ မှတ်မှတ်ရရမဖြစ်ဖူးခဲ့။ အသက်ရှည်၍ ကျန်းမာရေးကောင်းလွန်းသဖြင့် ကုသိုလ်အကျိုးပေးကောင်းလှသည်။ သီလဝါရီတောင်းခဲ့သည်ဟုလူအများကဆိုကြသည်။ ထိုစကားနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့ ဖြေပြောလို ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တွေ့ သိနေရသည်မှာတော့ “ပူပင်သောကကင်းဝေးခြင်းကြောင့် ဝေဒနာကင်းစင်နေသည်” ဟုတထား နာကြရပါသည်။

အခြားအကြောင်းအချက် တစ်ခုလည်းရှိသေးသည်။

ထိုအကြောင်းကား အစားအသောက်ဆင်ခြင်ခြင်း၊ မှန်ကန်ခြင်းများ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့လူမုန်းသိတတ်သော အချိန်မှစ၍ ယနေ့တိုင်အောင် အဖေသည် အစားအသောက်ကို ကျွေးတိုင်းမစား၊ ထမင်းကိုသာအားပြု၍ အချိန်မှန်စားခဲ့သည်။ ထမင်းမစားမီတစ်ခုခုကျွေးလျှင် "ထမင်းမစားရသေးဘူးကွာ စားတော့ဘူး" ဟုငြင်းသည်။ ထမင်းစားပြီးမှတစ်ခုခုကျွေးလျှင်လည်း "ထမင်း စားပြီးပြီကွာမစားတော့ဘူး" ဟုငြင်းတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် အစားအသောက် နှင့် ပတ်သက်၍ အစားများခြင်း၊ အစာမကြေခြင်း၊ အစားမှားခြင်းဟူ၍ ဘယ် အခါမျှမဖြစ်ခဲ့။

ထိုအကြောင်းများကြောင့်လည်း ယနေ့တိုင်အောင် အဖေတစ် သောက်အသက်ရှည်လျက်၊ မိခင်ဖြစ်သူမှာမူ အသက်ခြောက်ဆယ်အရွယ်က ပင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရရာသည် ဟု ယူဆမိသည်။

အမေမရှိတော့သည်မို့ သည်အဖေတစ်ဦးကိုသာ ဝိုင်း၍ ချစ်နေကြရ သည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်အစ်ကို၊ အစ်မ၊ ညီများက ဝိုင်းဝန်းပြုစု စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးနေကြသည်။

ကျွန်တော်မူကား တစ်နှစ်တစ်ခေါက် အဖေ့ထံသို့ မှန်မှန်ရောက်ခဲ့ သည်။ အခြားအားလပ်သောရက်များတွင်လည်း တစ်ညအိပ်အချိန်ကာလ လောက်မကြာခဏရောက်သွားတတ်သည်။

ဖခင်ကြီးမျက်နှာကိုမြင်ရလျှင် ဖခင်ကြီးကျန်းကျန်းမာမာရှိနေသည် တို့တွေ့ရလျှင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ အေးချမ်းပြီးပြန်လာခဲ့သည်။

ဖခင်ကြီးကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျွန်တော်ရောက်လာလျှင် အလွန် စင်းသာသည်။ ထမင်းအတူဝင်စားမကြိုက်သည်။ ထမင်းစားပြီးလျှင် အဖေက ငှက်ပျောသီးနှစ်လုံးမှန်မှန်စားသည်။ ကျွန်တော်ရောက်လာသောအခါ ထို ငှက်ပျောသီး နှစ်လုံးမှ တစ်လုံးကို ကျွန်တော့်အားကျွေးသည်။ ကျွန်တော် စားလျှင်မကြိုက်။ အခြားငှက်ပျောသီးစားလျှင်လည်းမကြိုက်။ ငှက်ပျောသီး တွေ ဘယ်လောက်များများ သူ့အတွက်သတ်မှတ်ထားသော ငှက်ပျောသီး နှစ်လုံးမှတစ်လုံး ကျွန်တော်စားခြင်းကိုသာ အဖေနှစ်ခြိုက်သည်။ သည်အသက် အရွယ်တိုင်အောင် ချစ်ခင်ကြင်နာလွန်းသော ဖခင်ကြီးပါတကား။

ယခုတစ်ခေါက် ကျွန်တော်ရောက်လာတော့လည်း ဖခင်ကြီးသည် ယခင်နှစ်ကထက်ပင် လန်းလန်းဆန်းဆန်းရှိနေသည်။ ယခင်နှစ်ကထက်ပင် ပိုမို ပြေပြေရှိနေသည်။ သည်လိုတွေ့မြင်ရသဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုရင်ထဲမှာ ပို၍ အေး ချမ်းမိသည်။

"မနှစ်က အဖေအခြေအနေဟာ နည်းနည်းကျသွားသလို ထင်ရသေး တယ်။ ဒီနှစ်တော့ မနှစ်ကထက်ပိုပြီး ပိုမိုပြေပြေဖြစ်နေတယ်နော်...."

ကျွန်တော်က အစ်ကို၊ အစ်မ၊ ညီတို့နှင့် အဖေအပေါ်မှတ်ချက်ချကြည့် သည်။

အစ်ကို၊ အစ်မနှင့် ညီတို့ကလည်း မနှစ်ထက်ကျန်းမာရေးကောင်း ထာကြောင်းပြောသည်။ သို့သော် အစ်မဖြစ်သူက.....

လေးမြင့်

“ဟဲ့....ဒါပေမယ့် သူငယ်ပြန်ချင်ပြီထင်တယ်ဟဲ့။ ငယ်ငယ်ကအကြောင်းတွေလည်း ခဏခဏပြောတယ်။ သီချင်းလာတဲ့အခါရေဒီယိုပိတ်ထားရင်လည်း မကြိုက်ဘူး”

“သူငယ်ပြန်၊ သည်စကားကို ကျွန်တော်တို့ မကြာခဏပြောဖူးကြသည်။ အသက်အရွယ်ကြီးသူတစ်ယောက် အဆင်အသွေးနုနုလှလှလေးများ စက်ဆင်လာလျှင် “သူငယ်ပြန်” လာသည်ဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြသည်။ လူကြီးတစ်ယောက်က လူငယ်ဘာဝကိစ္စ များကိုရယ်လား။ မောလားပြောဆိုလာလျှင် သူငယ်ပြန်လာသည်ဟု ဆိုကြသည်။

ယခု အဖေကို သူငယ်ပြန်ချင်ပြီဟု ကျွန်တော့်အစ်မက ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။ ကျွန်တော့်အစ်ကိုနှင့် ညီကတော့ ဘာမျှမပြောပဲ ရယ်မောနေကြသည်။

သူငယ်ပြန်လျှင်ဘာတွေထူးခြားသနည်း။ ကျွန်တော်အကဲခတ်ရပေတော့မည်။

★ ★ ★

ကျွန်တော်အပြင်သို့ထွက်ရန်ပြင်လျှင် အဖေမနစ်သက်။ သူ့အနားမှ ဘယ်မှမသွားစေချင်။ အလိုက်အထိုက်သိစွာဖြင့် ကျွန်တော်ဘယ်မှမသွားပဲ ရောက်လာသမျှအချိန်အတွင်း အဖေအနီး၌သာနေခဲ့သည်။

အိမ်၌ လူရှင်းခိုက် အဖေသည် သူ့အခန်းတွင်းသို့ ကုတ်ကုတ် ကုတ်ကုတ်နှင့်ဝင်သွားသည်။ ကျွန်တော်ကအသာလေးနောက်မှ လိုက်ကြည့်သည်။

အသက်ရာကျော်ရှည်ပါစေ

အဖေက မွေ့ရာကိုလှန်လိုက်သည်။ မွေ့ရာအောက်၌ နှစ်ဆယ်တန်း အစ်ဆယ်တန်း၊ ငါးကျပ်တန် နှင့် ကျပ်တန်များပြန်နေသည်။ စက္ကူချပ်များကို အသေအချာရွေးကြည့်နေပြီး တစ်ဆယ်တန်တစ်ရွက်နှင့် ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက်တိုင်ထွက်လာသည်။

“မင်းအင်္ကျီဝယ်လာတာဘယ်လောက်ပေးရသလဲ။ ရှေး...ယုသွားတို့” ဟုအဖေက ကျွန်တော့်ကိုပေးသည်။

အဖေအတွက် စွပ်ကျယ်အင်္ကျီနှစ်ထည်ပါလာရာ အင်္ကျီအတွက်ရည်ချယ်ပြီး အဖေက ကျွန်တော့်ကိုပိုက်ဆံပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“မပေးပါနဲ့အဖေရယ်၊ စွပ်ကျယ်ကတစ်ထည်မှ ငါးကျပ်လားပေးရတာ”

“မင်းမှာ သင်္ဘောခရောရိုသေးလို့လား။ သင်္ဘောခယူထားကွ”

“သင်္ဘောခလဲရှိပါတယ်အဖေ။ ကျွန်တော့်မှာပိုက်ဆံအများကြီးပါယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် အဖေစိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ နေပါအဖေရယ်...”

အဖေစိတ်ချမ်းသာရန်အတွက် ကျွန်တော်က အပိုအပိုတွေဆောင်း၍ ပြောလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော်ကပိုက်ဆံတွေအများကြီးပါတယ်ပြောလိုက်သဖြင့် အဖေကပြုံးပါသည်။

“မင်းတို့ပိုက်ဆံတွေအများကြီးက ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲကွာ။ ဒို့ငယ်ငယ်က အဖေရယ်၊ ငါရယ် ဒို့သားအဖနစ်ယောက်ခရီးသွားတာ ထမင်းဆိုင်မှာ သစ်သားနှပ်နဲ့ ထမင်းစားပြီး ပိုက်ဆံပေးတော့ ဘယ်လောက်ကုန်တယ်လဲသလဲ” အဖေက ကျွန်တော့်ထင်မြင်ချက်ကို ပြုံးပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လောက်ကုန်သလဲအဖေရဲ့ပြောပါဦး။”

“သုံးပွဲကုန်တယ်ကွ။ အဲဒါတောင်ပုစွန်ဟင်းအဆစ်ရသေးတယ်။ ကံအခုမင်းသဘောပေါ်မှာထမင်းစားတော့ ဘယ်လောက်ကုန်လဲ။ ထမင်းတစ်ပွဲ ဘယ်လောက်ကျသလဲ”

အဖေကကျွန်တော့်ကိုဆက်မေးပြန်သည်။

“တစ်ပွဲပြင်နှစ်ကျပ်အဖေရဲ့။ ထမင်းလိုက်ပွဲယူတော့ ပြားငါးဆယ်။ နှစ်ကျပ်ခွဲဆိုတာပဲ”

“အေး.....ဒို့ငယ်ငယ်ကတော့ ငွေနှစ်ကျပ်ခွဲဆိုတာနည်းမှတ်လို့ကွာ”

အဖေသည် စကားစပ်မိစပ်ရာ ငယ်ငယ်ကအကြောင်းများကိုပုံပြောသလိုပြောပြလာတော့သည်။

သည်လိုစကားပြောခြင်းကိုပင် အစ်မဖြစ်သူက အဖေအားသူငယ်ပြန်သည်ဟုထင်မြင်ယူဆလေသလား။

“ငါ့ကိုမွေးတော့ သီပေါမင်းလက်ထက်။ ဒါပေမယ့်ငါ့ကိုမွေးလို့သိပ်မကြာဘူးပေါ့။ သီပေါမင်းနန်းကျခဲ့တာပဲ။ ဗမာမင်းလက်ထက်မှာမွေးပြီး၊ အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်ထဲကြီးပြင်းခဲ့ရတာ။ ဒါပေမယ့်မင်းတို့လွတ်လပ်ရေးခေတ်ကိုပြန်ပြီးမိလာတာပဲ”

အဖေကသူ့အားမြန်မာမင်းလက်ထက်တွင်မွေး၍မြန်မာအစိုးရလက်ထက်အထိ အသက်ရှည်မြင့်စွာ ရှိနေခြင်းကိုပင် အကြောင်းတစ်ရပ်လုပ်၍ စကားပြောလာသည်။

အမှားအယွင်းဟူ၍တော့ ဘာမျှမရှိ။ အသက်အရွယ်အိုမင်းလာသဖြင့် ငယ်ငယ်ကနေခဲ့ထိုင်ခဲ့သွားခဲ့လာခဲ့သည်များကိုပြန်လည်သတိရလိမ့်မည်ဟု ထင်မိသည်။ ကျွန်တော်တို့အသက်အရွယ်အိုမင်းရင့်ရော်လာမှလည်း ကိုယ်တွေ့ကြုံရပေလိမ့်မည်။

စကားစပ်မိစပ်ရာ ပြောရာမှသားသမီးများကိုစွဲဘက်သို့ရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုများတွင် အစ်ကို၌ သားနှစ်ယောက်သာရှိသည်။ သားနှစ်ယောက်ကလည်းလိမ်မာသည်။ ညီ၌မူသားသမီးလုံးဝမရှိ။ ကျွန်တော့်တွင်မူသားသမီးရှစ်ယောက်ရှိသည်။ သားသမီးရှစ်ယောက်လုံးကလည်းလိမ်မာသည်လည်းပြော၍မရ။ မိုက်သည်ဟုလည်းမဆိုသာ။

“မင်းသားသမီးတွေရောလိမ်မာကြရဲ့လား။ ပြောလို့ဆိုလို့ရရဲ့လား။ ဒီမှာလာနေတဲ့ကောင်ကတော့အတော်ပြောနေရတယ်နော်”

“သူတို့ကိုကျွေးဖို့မွေးဖို့၊ ပညာသင်ပေးဖို့ကတော့ ကျွန်တော့်တာဝန်ဖြစ်လာတာပေါ့အဖေ။ ကျွန်တော့်တာဝန်မပျက်အောင်တော့ထားတာပဲ။ ဒီကြားထဲက လိမ်မာတဲ့ သူလည်းလိမ်မာတဲ့ အလျောက်၊ မိုက်ရင်လည်း မိုက်တဲ့ အလျောက် သူတို့ဘဝ သူတို့ဖန်တီးကြရတော့မှာပေါ့”

“ဒီလိုတွက်လို့တော့ မရဘူးကွ။ သားသမီးမွေးပြီး ကျွေးထားရင် အာဝန်ကျေတယ်။ ကျောင်းအပ်ထားရင်တာဝန်ကျေတယ်လို့ တွက်ရင် ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

အဖေကိုကြည့်၍ ကျွန်တော်စဉ်းစားလာမိသည်။ အဖေသည် ဘယ်အခါကမျှ ဤသို့သံယောဇဉ်မထားခဲ့ဘူး။ ပူပင်ကြောင့်ကြစကားများကိုမပြောခဲ့

သူ့ယခုမှသာကြောင့် သည်စကားတွေပြောလာပါသည်။ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာကာမှ သံယောဇဉ်မီးငြိတွယ်လာလေသလားဟု တွေးတောထင်မြင်ခဲ့ပါသည်။

အဖေပြောစကားများမှာလည်း မှန်ကန်လှသည်။ မိဘများသည် သားသမီးများအပေါ်တွင် ကျွေးမွေးရုံ ကျွေးမွေးခြင်း၊ ပညာသင်ကြားရေးအတွက် ကျောင်းသို့ပို့ပေးခြင်းဖြင့် မိဘဝတ္တရားမိဘတာဝန်များကျေသည်မဟုတ်ပါ။

လူ့လောက၌ ရင်ဆိုင်ရမည့် လူ့ဘဝအတွေ့အကြုံများကို သင်ကြားပို့ချရန်လိုပါသည်။ ရိုးရာဓလေ့ထုံးတမ်းစောင့်ရှောက်နိုင်မည့် လူငယ်များအဖြစ် သွန်သင်ရန် လိုပါသည်။ ဘာသာတရားကို သက်ဝင်ယုံကြည်မှု ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူများဖြစ်လာကြပါမည်။ ထို့ကြောင့် ဘာသာတရားကို နှိုးဆော်လေ့ရှိသော သွန်သင်ညွှန်ပြရန် လိုပါသည်။

မိဘတစ်ဦး၌ ရှိရမည့် ကလျာဏမိတ္တတရားကို သားသမီးများအပေါ် ထားရှိရန်လိုပါသည်။ သင်္ဂဟတရား(၄)ပါးနှင့် ပြည့်စုံရန်လိုပါသည်။ သို့မှသာ လျှင် မိဘအတွက်လည်း အနန္တပါးပါး ဝိုက်ဝံ့မိဘဂုဏ်မြောက်၍ သားသမီးများအတွက်လည်း သားသမီးများ ကျင့်ဝတ်နှင့်အညီ လိုက်လျောလာလိမ့်မည် ဟုယုံကြည်ပါသည်။

အဖေက ဤသို့ရည်ညွှန်း၍ ပြောဆိုညွှန်ကြားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သားအဖနှစ်ယောက် အေးအေးချမ်းချမ်း စကားပြောနေစဉ် ကျွန်တော့်အစ်မက ထမင်းပွဲပြင်ပြီးကြောင်း လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့သားအဖ ထမင်းပိုင်းသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ထမင်းပိုင်းသို့တိုင်လိုက်သည်နှင့် အဖေက ကျွန်တော့်ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းတစ်ဖတ်စပ် ထည့်ပေးရင်း မေးလိုက်သည်။

“မင်းဘယ်နေ့ပြန်မလဲ”

“ကျွန်တော် ဒီညသင်္ဘောနဲ့ပြန်မယ်အဖေ....”

“ဟင်.....မင်းလာတာကလဲကွာ”

အဖေမျက်နှာညှိုးသွားသည်။ ပြောလက်စ စကားရပ်သွားသည်။ ဟင်းတွေကိုသာ ကျွန်တော့်ပန်းကန်ထဲထည့်ပေးနေသည်။

ကျွန်တော်ကသာ အဖေအား ကောင်းနှီးရာရာ ဟင်းဖတ်များ ထည့်ပေးချစ်ခြင်သော်လည်း ယခုမှ အဖေက ချည်းကျွန်တော့်ပန်းကန်ထဲသို့ စပ်ထည့်ပေးနေသည်။

အဖေသည် ခါတိုင်းနေ့များကလိုပင် ထမင်းမကုန်တော့။ အဖေထမင်းမစားလျှာသွားသည်။ နေ့စဉ်ပေးနေကျ ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးမှ ယနေ့ငှက်ပျောသီးနှစ်လုံးစလုံး ကျွန်တော့်အား ဖွတ်ကျွေးသည်။ ကျွန်တော်ထမင်းစားနေသည့် သာယာရေးနွေးကြမ်းငွဲပေးနေသည်။ ဆေးလိပ်နှင့်မီးခြစ်ကိုယူ၍ ကျွန်တော့်ဘေးသို့လာသည်။ ကျွန်တော်ကွမ်းစားတတ်သဖြင့် ကွမ်းအစ်ထရာပြီး ကွမ်းသီးနှင့် ကွမ်းထည့်ပေးနေသည်။

အဖေအပြုအမူများကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ လိုက်လိုက်တက်လာသည်။ ကျွန်တော်ပြုစုရမည့်ကိစ္စများ၊ ကျွန်တော်ဆောင်ရွက်ရမည့်အလုပ်များကို အဖေက အားလုံးလုပ်ကိုင်ပေးနေသည်။

၁၆ လေးမြင့်

အစ်မဖြစ်သူကအဝေးမှ ရပ်ကြည့်နေပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေသည်။ ပြီးတော့ ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဟာ။ အဖေသုဝယ်ပြန်ချင်နေပြီ”

ကျွန်တော်ကမူ အဖေ့ကို သုဝယ်ပြန်သည်ဟု မယူဆမိသေး။ အဖေသည်အပြောအဆိုစကားမမှားသေး။ ယခုမှသားအပေါ် ပို၍သံယောဇဉ်ငြိတွယ်လာဟန်တူသည်။ သူမျက်ကွယ်ပြုရတော့မည်မှာ အချိန်နီးပြီဟု သတိရကာ သား အပေါ်ကြောင့်ကြစိတ်များ၊ စိုးရိမ်မကင်းစိတ်များ ယခုမှ ဝင်လာလေသလားဟုတွေးမိသည်။

ကျွန်တော်တွေးတောမိသည့်အတိုင်းပင် ကျွန်တော်ပြန်ခါနီးအဖေမှာ စကားတစ်ခုကသက်သေပြုလာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်ကအစဉ်အလာမပျက်အဖေအားကန်တော့၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သောအခါ ခါတိုင်းကဲ့သို့ ကျွန်တော့်အတွက်မှာကြားခြင်းမပြုတော့။ မြေးလေးတွေဖြစ်သော ကျွန်တော့်သားသမီးတွေအတွက်သာ မှာကြားလိုက်သည်။

“မင်းကလေးတွေကို ဂရုစိုက်ပါ။ ပညာတတ်တွေဖြစ်အောင် ခေတ်ပညာတွေအပြိုင်အဆိုင်သင်ပေးနေပြီး ယဉ်ကျေးမှုခေါင်းပါးနေရင် အချည်းနှီးမဲတွ၊ ပညာတွေအများကြီးတတ်ဖို့ထက် ရိုးသားမှု၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ လိမ်မာရေးခြားဖို့ စို့က ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်ဟေ့”

မှန်ကန်လှပါပေသည်။ ယနေ့ခေတ်ကာလတွင်အဖေမှာစကားများက အဖိုးတန်လှပါသည်။ သက်ကြီးရွယ်အိုဖြစ်ပါလျက် ခေတ်ကိုမြင်တတ်သိတတ်

အသက်ရာကျော်ရှည်ပါစေ

ပါပေသည်။ အမြော်အမြင်ကြီးမားလှသော ဖခင်ကြီးအသက်ရာကျော်ရှည်ပါစေ ဟုသာ ကျွန်တော် ဆန္ဒပြုနေရပါတော့သည်။

လေးမြင့်

မြောင်းတံငါ မောင်သိန်းဆိုင်

မြောင်းတံငါ

မောင်သိန်းဆိုင်

ကြည်လင်ပြာလွဲသောကောင်းကင်ထဲမှ ကျဲကနဲပူချလိုက်သော
နေရောင်ခြည်မှာအရာရာကိုလောင်ကျွမ်းပစ်လိုက်တော့မည့်နယ်ရှိသည်။

တော်သလင်းနေ့ပုစွန်သေ...တဲ့။

စာဆိုလည်းအရှိသားမဟုတ်လား။

ကောင်းကင်မှာ တိမ်အသင့်အတင့်တော့ရှိသည်။ သို့သော် ပြူမှေး
တင်းစင်နေသည်။ ဖြူလွင်သောတိမ်တစ်စုသည် ဝှမ်းစိုင့်များနယ်ဖြစ်သည်။
ပင်လယ်ပြာထဲမှာ ရွက်တိုက်လွင့်မျောသွားသော ရွက်ပြည့်ဖောင်းနေသည့်
ဇလေးကြီးများလိုဖြစ်သည်။ တောင်ကျောကုန်းစပ်ဆီမှ နိမ့်လှစွာ ဖြတ်သန်းသွား
ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အထက်ကောင်းကင်ပြင်ကျယ်မှာကား တိမ်ဟူ၍ကြက်စ
ထပ်စာပင်မရှိ။ ပကတိကြည်လင်နေသည်။

နေရောင်ခြည်မှာ ထွန်းလင်းတောက်ပလွန်းသည်။ နေရောင်ခြည်
လွန်းသည်။

၁၂ မောင်သိန်းဆိုင်

မြောင်းတံငါ

မျက်စိများပင်ကျိန်းစပ်ရမန်းဖြစ်သည်။

သည်ကနေ့မှာမှဘယ်အပြီးဖြင့်မိုးကင်းစင်နေလေသည်မသိ။

အကယ်၍သာ တိမ်အုပ်စုတစ်စုတလေ ခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်သန်းသွား

လျှင်စေ့စကောဆိုသလိုအရိပ်ရမည်။ အပူရှိန်သက်သာမည်ကိုအသိသာပမ်း

သို့သော်လည်း မိုးမရွာနိုင်သည် တိမ်မဆိုင်းနိုင်သည် အပြစ်ပြော၍

တော့မရပါ။ မိုးမရွာတိမ်းမဆိုင်းသောကြောင့်သာလျှင်သည်ကနေ့မြောင်းဖော်ဖို့

စိတ်ကူးရလာသည်မဟုတ်ပါလား။

သည်နှစ်ကောင်းလိုက်သည့်မိုး။

နေ့စဉ်လိုပင်ရေပြည့်အိုးကိုမှောက်သွန်လိုက်သလိုတစ်ရွာတည်းရွာ
နေသည်။

မြောင်းတွေပြည့်လျှံနေသည်။ အိမ်၏ဝန်းကျင်တွင် ရေဝပ်ကာ အိုင်
ငယ်ကလေးတွေလိုဖြစ်နေသည်။ ဘယ်သင်းကမြောင်း၊ ဘယ်သင်းကနောက်
ဖေးလမ်းကြားဟူ၍ခွဲခြား၍မရနိုင်အောင်ပင်ဖြစ်သည်။

မနှစ်ကသည်အချိန်လောက်ဆိုလျှင် မြောင်းလေးငါးမြောင်းဖော်ပြီး
ပြီ။ အိုင်လေးငါးအိုင်ပက်ပြီးပြီ။ ရသည့်ငွေဖြင့် အဟောင်းဆိုင်က တစ်ပတ်ရစ်
လုံရည်ဝယ်ဝတ်ခဲ့သည်ကိုအမှတ်ရသေးသည်။

သည်နှစ်အနေနှင့်ပြောရလျှင်တော့ မိုးဦးကော မိုးလည်ပါကောင်းနေ
၍တွက်ချေမကိုက်လှချေဘူးပေါ့။

အချိန်က ဘာမျှရှိသေးသည်မဟုတ်။ (၉)နာရီခွဲ၊ (၁၀)နာရီ အလွန်
ဆုံး၊ သည်အချိန်လောက်နှင့်သည်မျှပူနေလျှင်မွန်းတည့်ချိန်မှာ ဘယ်သို့ရှိမည်
သေး။

ထွန်းမင်းလတ်၏အဝတ်မဲ့ကျောပြင်ကလေးမှာ အညှာအတာတင်း
သောနေရောင်ခြည်ကြောင့်စပ်ကျင်နေသည်။ အပ်ကလေးများနှင့် ဆွသလိုရှု
နေသည်။

ရေကိုလက်ခုပ်ဖြင့်ခပ်ပြီး၊ ကျောပေါ်သို့ပတ်ဖျန်းလိုက်သည်။

“ဟယ်... ကလေးရယ်၊ မတော် အပူတွေဘာတွေ ရှုပ်နေပါဦးမယ်
ဇွယ်”

လမ်းပေါ်မှဖြတ်သွားသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၏အသံကိုကြားရ
သည်။

ထွန်းမင်းလတ်သည် ကုန်းငုံ့နေသောအနေအထားဖြင့် ခြေထောက်
များအကြားမှလှမ်းကြည့်သည်။ သူ့အမြင်အရဆိုလျှင်တော့ ယင်းမိန်းမကြီး၏
ခုံခိုမှာဖောက်ထိုးထင်နေသည်။

မိမိတို့လမ်းနှင့်တစ်လမ်းကျော်ရှိ တိုက်ခံအိမ်တွင်နေသူဖြစ်သည်။
သူမ၏စိန်နားကပ်မှာနေရောင်ဖြင့်ဖြတ်ကနဲလက်သွားသည်ကိုထွန်းမင်းလတ်
သတိပြုလိုက်မိသည်။

“ဒီလိုပဲ မင်းကတော်ရေ၊ ဒီကလေးတွေက မအေမနိုင်၊ ဖအေမနိုင်၊
အရပ်မနိုင်နဲ့လက်ပိုက်ကြည့်နေရတာပဲ”

တူရုမုလာသောမိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ရေကလည်းခန်းသေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ဈေးမှာလဲငါးပုစွန်တ
ထဲပေါ့၊ ပုစွန်ကျားတုပ်တွေလေးဆယ်ဈေးတဲ့၊ တစ်အိမ်သားလုံး စာလဟာ
ချက်နိုင်ဘူး၊ အိမ်ကအဖိုးကြီးအတွက်အစိတ်သားပဲ ဝယ်လာဘယ်လေး၊
အများစာကတော့ငါးကြင်းပဲ၊ အစိတ်ဈေးတဲ့၊ မင်းကတော်ကြည့်ပါဦး လတ်

လိုက်တာ အကြောကိုစိမ်းနေတာပဲ။ ငါးမြစ်ချင်းက နှစ်ဆယ့် နှစ်ကျပ်၊ ငါးသလောက်ဆိုက ဝက်ကင်းဆယ့်ရှစ်ကျပ်တဲ့ အိမ်မှာတောင် ပြောနေသေးတယ်။ ငါးကျည်းငါးစုတွေလည်းဈေးကျနေတာမို့ မုန့်ဟင်းခါးချက်စားရအောင်လို့”

“ဟုတ်တယ် မစိန်တင်၊ ပုစွန်ပေါတုန်းဖိစားမယ် အောက်မေ့တာ အိမ်ကလူက သွေတက်သလေးဘာလေးနဲ့စားရတယ်ကိုမရှိပါဘူး။ သူက ကြက်သားမှာ ကြက်သား၊ ငါးပုစွန်ပေါပေမယ့် ကြက်ဝက်ကတော့ ဈေးကျတယ် မရှိပါဘူးရှင်။”

“ဒီကနေတော့ ဒင်းတို့ ဘယ်ခန့်မလဲ၊ ဟာမြစ်တို့ဆိုင်မှာ ကြက်အရိုး လွတ်သုံးဆယ်တဲ့၊ တစ်နေ့က ဆွမ်းဟင်းချိုင့် ထည့်မလို့ဟာ ခြေထောက်တောင်ပံမလွတ်ပဲနဲ့တောင် သုံးဆယ့်ငါးကျပ်ဝယ်ခဲ့ရတာရှင်”

မြတ်ပင်ဖြင့်တွယ်ညီနေသော မြေတစ်လုံးကိုယူကာ အတန်မြင့်တက်နေပြီဖြစ်သော တာပေါ်ပစ်တင်လိုက်သည်။

အမြင်တွင် ဈေးခြင်းတောင်းဆွဲထားသော မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်၏ အသွင်သဏ္ဌာန် ဝေးလံသွားသည်။ ဈေးမှအပြန် ကြုံခိုက်ဆုံခိုက်ကလေးမှာ အမိအရ ဂုဏ်ပြိုင်သွားကြသည်ဆိုခြင်းကို ထွန်းမင်းလတ်အနေဖြင့် သိသည်မဟုတ်။ သူတို့ပြောသော သားဈေး၊ ငါးဈေးကို စိတ်ဝင်စားနိုင်သည်လည်းမဟုတ်။

ထွန်းမင်းလတ်အဖို့ ရပ်ကွက်နှင့်မလှမ်းမကမ်းမှာရှိနေသည့် ဈေးဆိုသည်မှာလည်း အဓိပ္ပါယ်တစ်စုံတစ်ရာကို ဆောင်မနေ၊ နီးခြင်း၊ ဝေးခြင်းသည်လည်း အကြောင်းမဟုတ်။ ဈေးတက်ခြင်း၊ ကျခြင်းသည်လည်း သက်ဆိုင်လှသည်မထင်။

မိမိတို့က ဈေးကိုအားကိုးသော လူစားမျိုးမဟုတ်သည်လည်း အမှန်။ အမေကိုယ်တိုင် ဈေးသို့တစ်ပတ်တစ်ခါမရောက်နိုင်။ ရောက်သည်ဆိုလျှင်လည်း ကိုယ်ကဝယ်ဖို့မဟုတ်။ ကိုယ်ကရောင်းဖို့သာဖြစ်သည်။

ဈေးတက်ခြင်း၊ ကျခြင်းဆိုသည်ထက် လက်ထဲမှာပိုက်ဆံရှိဖို့က အဓိက။

ဈေးဆိုသည်မှာလည်း နံနက်ပိုင်းတွင်သာ တည်းခင်းရောင်းချသည့် ဗိုကျဈေး။

အမေသည် သည်ဈေးမှာဘယ်အခါမျှ ဈေးမဝယ်၊ ညနေပိုင်းတွင် သည်လိုပဲ ပျံ့ကျဈေးကလေးတစ်ဈေး ရှိသေးသည်။ သူ့ကိုတော့ ဘုတာရုံဈေးဟုခေါ်သည်။ နံနက်ပိုင်းကရောင်းမကုန်သည့် အကြွင်းအကျန်ကို ပြန်ရောင်းချသည့်ဈေး။ သည်ဈေးမှာက လျော့ဈေးရတတ်သည်။ ဈေးပေါင် ကျိုးဖြင့် ဝယ်၍ ရသည်။

ထွန်းမင်းလတ်၏အမေသည် ဘယ်အခါမျှလည်း ငါးကြီးငါးကောင်းတို့ဝယ်တက်သည်မဟုတ်။ တစ်ဆယ်သားပြားငါးဆယ်ထက်တက်ဈေးကျဈေးဆိုသော ဂျပန်ငါးသို့မဟုတ် ပင်လယ်ငါး၊ မာလားပီးယား ခေါ် မွေးမြူရေးငါးသို့မဟုတ် ငါးမှတ်လို ငါးမျိုးကလွဲပြီး စားလေ့ရှိသည်လည်းမဟုတ်။

ငါးဆိုသည်မှာ မိုးအခါ မြောင်းရေပြည့်နေချိန်မျိုး ဆိုလျှင် ထွန်းမင်းလတ်တို့ လက်ထွက်ရေများနေလျှင် များယူသည်။ ရေနည်းချိန်ဆိုလျှင် ခက်ယူသည်။ ရံခါငါးရှဉ့်ထိုးကြသေးသည်။

ငါးရဖို့ဆိုသည်က အကြောင်းမဟုတ်၊ အတစ်ခုပါပဲ။ သိ၊ ငရုတ်၊

ကြက်သွန်ခါတွေလုံလောက်လျှင် အိမ်မှာဟင်းကောင်းတစ်ခွက်ဖြစ်လာဖို့ဘာမှ
မခဲယဉ်း။ ဟင်းစားအနေနှင့်မရှား။

မနက်ကပင် အမေ့ကိုမှာရသေးသည်။

“အမေ ရန်ကုန်ထဲရောက်ရင် အဖေ့ဆီကငွေတောင်းခဲ့ဗျာ၊ ဒီနေ့
ကျွန်တော် မြောင်းဖော်မလို့၊ ဆီဖိုးရရင် ဆီပြန်ဟင်းချက်စားရအောင်၊ ဘာလိုလို
နဲ့ကျွန်တော်တို့ ဆီပြန်ဟင်းမစားရတာလဲ ကြာပြီ။

★ ★ ★

ရေများနေသေးသည်တော့ အမှန် မြောင်းထဲမှာ ရေကပေါင်လွှတ်
လောက်ရှိနေသည်။ သည်ကပက်လိုက်လျှင် အခြားမြောင်းတွေက စိမ့်ဝင်လာ
ကြဦးမှာရှိသေးသည်။

သို့ပေမယ့် မတက်နိုင်။

ကိုယ်မပက်လျှင် သူတစ်ပါးတွေပက်ကြပေလိမ့်မည်။

ကိုယ်ကလက်မဦးလျှင် သူတစ်ပါးတွေလက်ဦးကုန်ကြလိမ့်မည်။

မည်သူ့ထံကမှ လိုင်စင်ယူထားသည်မဟုတ်၊ မည်သူ့ထံကမျှလေလံ
ဆွဲထားသည် မဟုတ်။ ဦးရာသူ ယူစတမ်း၊ ဦးရာသူရစတမ်း ဘုံပိုင်ဆိုင်သော
ရေမြောင်း။

မိုးမပြတ်လိုက်နှင့်ပြတ်ပြီဟေ့ဆိုသည်နှင့် မြောင်းတံငါတွေအလျှို့လျှို့
ပေါ်လာတတ်သည်။ ကိုယ်လို ကလေးချင်းဆိုလျှင် ကိစ္စမရှိ၊ ရံခါလူကြီးတွေပါ
ဝါလာတတ်သည်။ ကလေးချင်ဆိုလျှင်တော့ လက်ကြားယိုကာ ငါးကျန်ရစ်

ဆတ်သည်။ သူပက်ပြီး မကြာခင် ကိုယ်ပတ်လျှင် ငါးရချင် ရတတ်သေးသည်။
သူကြီးတွေဆိုလျှင်တော့ ခွန်းအားကလည်းကောင်းသည်၊ စေ့စပ်သည်၊ ငါးသန်
သေးနတ်ကလေးတွေပင် ကျန်ဖို့မလွယ်။

သည်တော့ နည်းနည်းပို၍ ပင်ပန်းမည်ကို သိလျက်နှင့် လက်ဦးမှုကို
ရယူလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထွန်းမင်းလတ်မှာ စိတ်ကူးတစ်ရပ်လည်းရှိသည်လေ။

တစ်မြန်နေကပင် ဖော်ကြီး၏ ကိုယ်ပေါ်မှာ အင်္ကျီအဆင်ဆန်းဆန်း
ကလေးတွေရသည်။ အိတ်အစောင်းတွေ ကြီးတွေစတီးချိတ်တွေနှင့်ဖြစ်သည်။
မိုက်ကယ်ဂျက်ဆင် အင်္ကျီ...တဲ့။

သူတပါးတွေလို နေရာတကာမှာ မိုက်ကယ်ဂျက်ဆင်ရောဂါမထချင်
ဆတ်လည်း သည်အင်္ကျီပုံဆန်းကိုမူ စိတ်ကသဘောကျနေသည်။

နေသွင်း၊ သို့မဟုတ် လပေးယူလျှင် လေးဆယ့်ငါးကျပ်တဲ့။

မြောင်းသုံးမြောင်းလောက် ဖော်လိုက်လျှင် သည်ငွေလောက်တော့
အည်ထင်သည်။

အဖေအမေ့ကို အားကိုးနေ၍မဖြစ်။ ရံခါတော့ ကိုယ်ထူကိုယ်ထပ်၊
နီးလေကင်းစင်ပြီး ပွဲလမ်းသဘင်တွေ လည်း စလာတော့မည်ဆိုသောအခါ
တို့ယ့်မှာ အဝတ်သစ်ကလေးများလည်း ရှိဖို့လိုလာပြီးမဟုတ်လား။

နေရောင်မြင့်တက်လာသည်နှင့်အမျှ ပို၍ပူလာသည်။ နေရောင်သန့်
သာမက ရေကပါလိုက်၍ ပူလာသည်ဟုထင်သည်။ ရွေးတစ်ပြက် ပြိုက်ဟူလာ
သည်။ သုတ်၍ပင် မနိုင်နိုင်။ ကျောမှလည်း စပ်လှပြီ။ ရေဆွတ်လေးသော်လည်း

မောင်သိန်းဆိုင်

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ခြောက်သွေ့သွားတတ်သည်။ တစ်ခုသေချာသည်မှာ တော့ မြောင်းပတ်ပြီးပြီဆိုလျှင် မိမိ၏ပင်ကိုက ညိုသောအသားမှာလည်း မည်းလာချေတော့မည်ဖြစ်သည်။

လမ်းမဘက်ဆီမှစီကနဲညွှတ်ကနဲကြားရသည်။

ထွန်းမင်းလတ်လှမ်းကြည့်သည်။ ကိုယ်ကိုဆန့်လိုက်သဖြင့် ခါးထဲက

ကျိုးကျိုးကျွတ်ကျွတ်မြည်သွားသည်။

မိမိဘက်သို့လျှောက်လာသောလူတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရသည်။

“ဟေ့ထွန်းမင်းလတ်၊ မင်းတို့ဟာမင်းတို့မြောင်းပတ်တာတော့ ဘာမှ မပြောချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်...”

“ဒါပေမယ့်ဘာဖြစ်သလဲဗျ”

“မင်းညီတွေလေမြောင်းပိတ်ဖို့မြေတူးတာအလွတ်မတူးဘူး၊ လမ်းက မြေနီတွေတူနေတယ်၊ ဂဝံတွေတောင်ပါနေတယ်၊ ကြည့်ပြောဦး”

“ဒီကောင်တွေလုပ်လိုက်ရင် သည်သောက်ချိုးပဲ”

ပြောရင်းမြောင်းထဲက တက်လိုက်သည်။

“ဟေ့မင်းသိုက်နဲ့ နေကျောက်ခဲ”

လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ညီနှစ်ယောက်လည်း သံပုံးတွေဂေါ်ပြားတွေနှင့်ရောက်လာသည်။

“မင်းတို့လမ်းမြေတွေသွားတူးတယ်ဆို”

“အလကားပါဗျာ ဒီကိုသိန်းဝင်းဆိုတဲ့သူက သူပိုင်မြေကြီးကျနေတာ

ပဲ”

“ပြဿနာမရှာနဲ့... တစ်ခါကလည်း ဒီမြေတူးမှုနဲ့ ရုံးခန်းရောက်ပြီးပြီ

မြောင်းတံငါ

မဟုတ်လား၊ တော်ပြီ ဆက်မတူးနဲ့တော့ ရေပတ်မယ် မင်းသိုက်က ငါတို့တူး နေကျောက်ခဲက မြောင်းအထက်ကစောင့်ပြီး တမံမကျိုးအောင်ကြည့်”

သံပုံးကိုဆွဲယူကာ မြောင်းထဲသို့ဆင်းလိုက်သည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သားလက်ကိုင်ကိုတစ်ယောက်တစ်ဖက်စီဆွဲကိုင်လျက် သံပုံးကိုမနိင့် တစ်နိုင် မကာရေကိုပတ်ထုတ်ရသည်။

လူကြီးတွေက “ဟယ်... မြောင်းရေရေပင်ရေသိုးတွေကို” ဟုနာခေါင်း နှံ့သည်။ ကလေးတွေကတော့ အားကျစိတ်ဖြင့် နေပူကျကျမှာပင် ဝိုင်း၍ကြည့်နေကြသည်။

“ထွန်းမင်းလတ်ငါ့ကို တစ်ဝက်ပေးမလား ဝိုင်းကူမယ်လေ”

ပြောလိုက်သူက ငြိမ်းအောင်၊ ထွန်းမင်းလတ်နှင့်ရွယ်တူ၊ သို့ပေမယ့် သည်ကောင်က အားကောင်းမောင်းသန်သည်။ ထွန်းမင်းလတ်သည် အားကိုး ချင်သည်။ ကိုယ့်အထဲက ဖွဲပေးရမှာလည်း စိုးသည်။

“နေပလေ့စေတို့ဟာတို့နိုင်တယ်”

“ဟင်းစားတော့ ပေးကွာ၊ ငါမြောင်းဖော်တော့လည်း မင်းကို ခေါ်ခါမယ့်”

ငြိမ်းအောင်က ပြောပြောဆိုဆို ရေထဲဆင်းလာသည်။ သည်တော့ လည်းမတာမမြစ်သာ။

“အမလေးကျောကွဲတော့မယ်ဗျ”

မင်းသိုက်က ကျောကိုတွန်းရင်းဆိုလိုက်သည်။

စူးရှပျဉ်းလွန်းလှသော နေမင်းကို မုန်းတီးနာကျည်းသလို မော့ကြည့်
မိကြသည်။

★ ★ ★

“ဒီညတယ်လီစီးရှင်းမှာ ရုပ်ရှင်ကားကောင်းတယ်ကွ”
ရေပုံးကိုချထားပြီး ခဏနားရိုက်ငြိမ်းအောင်က ဆိုသည်။
“ဘာကားလဲကွ”
“စစ်ကား”
“ဂျာမန်တွေလား”

“ဂျာမန်တွေကတော့ စစ်ကားတိုင်းမှာပါတာပေါ့ကွ။ အခုကားက
အခန်းဆက်၊ ဟိုတစ်ပတ်က မီးပျက်သွားလို့ မကြည့်လိုက်ရတဲ့ကားရဲ့အဆက်”
“မီးပျက်ပါစေနဲ့ ဆုတောင်းရမှာပါပဲကွာ၊ ငါစစ်ကားကြည့်ချင်နေတာ
ကြာပြီ၊ ကဲ...နေမပူခင် ပတ်ဦးစို့”

ရွံ့နှစ်ရောနှောပါဝင်လာသော ရွဲ့ပြစ်ပြစ်ရေများကို ခပ်ထုတ်ပစ်နေရင်း
မှ နွေတုန်းကဖောင်တော်ဦးဘုရားပွဲမှာ ကြည့်ခဲ့ရသော ဂွီဒီယိုထဲက “ဂျော့စ်”
ရုပ်ရှင်ကားကို အမှတ်ရနေသည်။ ငါးမန်းတွေပါသော ကားဖြစ်သည်။ ငါးဖမ်း
သော ရုပ်ရှင်ကားဖြစ်သည်။

မြို့ထဲက ရုပ်ရှင်ရုံတွေမှာ ပြသည့် ကားမဟုတ်ဆိုသော်လည်း ကြည့်၍
မဆိုးလှ။ ဘာပဲပြောပြော လူတကာတွေပါးစပ်ဖျားမှာ “ဂျော့စ်” “ဂျော့စ်” နှင့်
တကျောတည်းကျောနေသောကာလမှာ ကိုယ်ကလည်းကျောဆိုတာ ငါးမန်းကိုခေါ်
တာပဲ သိထားခွင့်ရလိုက်သည့်အတွက် ဝမ်းသာသည်။

သူတို့ငါးဖမ်းကြပုံတွေကလည်း အားကျစရာကြီးဖြစ်သည်။ မော်တော်
တွေ၊ ပဲ့ချိတ်တွေနှင့်၊ မိန်းကလေးတွေ၊ သေနတ်တွေနှင့်၊ ငါးတွေကလည်း
အကြီးကြီး၊ ရပြီဆိုတော့လည်း သဘောတစ်စင်းတိုက်စာ။ သည်လိုမျိုး ဆိုလျှင်
တော့လည်း လုပ်ပျော်လှချည့်ပေါ့။

“နေကလည်းကွာ... ပူလိုက်တာ အရမ်းပဲ” အတော်ချည်း ပေပေ
တေတေနိုင်လှပါသည် ဆိုသည့် ငြိမ်းအောင်ပင် ထုတ်ဖော်သည်။ သူ့လာသည်
အထိဖြစ်သည်။

“နေပဲကွပူမှာပေါ့”
“လွန်လွန်းပါတယ်ကွာ”

ရေပုံးကိုချကာ နားလိုက်ကြသည် ငြိမ်းအောင်က မီးမရှိသော
ဆေးလိပ်တိုက်ကလေးကို အမောပြေရှိလိုက်သည်။

ထွန်းမင်းလတ်သည် နည်းစပြုလာသော ရေထဲမှာ ငါးလိုက်နှိုက်နေ
သည့်ညီနစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့၏ကျောဗလာလေးများ
မှာတင်းပြောင်နေသည်။ အရောင်ထွက်နေသလိုဖြစ်သည်။ မဟူရာကျောက်လုံး
တလေးများ အလားပင်။

“ငါးသိပ်များများရမယ့်ပုံ မပေါ်ပါဘူးကွာ”
ငြိမ်းအောင်က စိတ်ပျက်သလိုဆိုသည်။

“ငါလည်းမေ့သွားတယ်ကွာ၊ တလောကပဲ ကွန်သမားတွေ ဝင်သွား
တာကွာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ လက်စနဲ့မထူးပါဘူး၊ ပက်လိုက်ကြရအောင်”

မွန်းတည့်နေကတကယ်ပင်ပူသည်။ ကိုယ်အထက်ပိုင်းမှာ ငါးကပ်ထား
သလိုပူခြင်းဖြစ်သည်။ အောက်ပိုင်းမှာကား ရေစိုနေသည်။ သာမန်လူတစ်

ယောက်သာဆိုပါက ဖျားနာမည်မှာ သေချာသည်။

သို့သော် ထွန်းမင်းလတ်တို့ကတော့ ရေစိမ့်ကျွဲလိုဖြစ်နေသည်။

သည်ရေတွေ သည်နွံတွေ သည်မြောင်းတွေနှင့် ထိတွေ့နေကျ၊ ကျွမ်းဝင်နေကျ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက သည်မြောင်းတွေထဲမှာပဲ ခံစားကစား လာခဲ့ကြသည်။ သည်မြောင်းတွေနှင့်အတူ ကြီးပြင်းလာသည်ဆိုရမည်။ သည် မြောင်းတွေ၏ကျေးဇူးတရားကလည်း မိမိတို့အပေါ်အများသား။ ငါး၊ ငါးရှဉ့်ဖေ သည်။ ကန်စွန်းရွက်ကိုလည်း သည်မြောင်းတွေတည်းကပဲ ရူးရသည်။ ကန်တွေ လိုထိကရုန်းလိုတို့စရာများကို သည်မြောင်းတွေထဲကပဲ ရူးရသည်။ သိပ်ပြတ် လပ်နေချိန်ဆိုလျှင် ဈေးထုပ်ဖိပ်နံ့ရွက်ပင် ရူးရောင်းရသေးသည်။

ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှ ရေလုပ်သားများသည် ပင်လယ်ကို သေသည် အထိဖက်တွယ်သည်။

အင်း... တံငါတို့သည်လည်း မြစ်ဘေးအင်းဘေးမှာပင် ခေါင်းချကြ ပေလိမ့်မည်။

“ထွန်းမင်းလတ်တို့အဖို့မှာလည်း မြောင်းသည်သာ အားထားရာဖြစ် သည်။

“ဟေ့ကောင်ထွန်းမင်းလတ်ညကျရင် ငါ့ကို တယ်လီဗီရှင်းပြနော်”

“အဲဒါဘာလို့ပြရမှာလဲ၊ မင်းကို ဟင်းစားပေးပြီးသား ဥစ္စာ”

“မင်းကလည်း ငါးမှူးကလေးများ ဖြစ်နေလိုက်တာ မပြချင်နော့”

မြို့ပြနေသူတွေဆိုတော့ ခေတ်နောက်မကျလှပါဘူး။

အရပ်ထဲမှာ လမ်းထဲမှာပင် တယ်လီဗီရှင်းတွေ ဟိုအိမ်တစ်လုံး သည် အိမ်ကတစ်လုံးရှိနေသည်။ တချို့ကတော့ မိသားစုကလွဲပြီး မည်သူ့ကိုမှ ကြည့်

ခွင့်မပြု။ အချို့ကတော့ မိတာဖိုးကလေးဖြစ်ဖြစ် ကာမိအောင် ဆိုကာ ငွေလက်ခံ သည်။

ငြိမ်းအောင်စိတ်ဆိုးသွားသည်ကိုတွေ့ရ၍ ထွန်းမင်းလတ် စကားပြော ပြောသည်။

“ညကျတော့ လာခဲ့ကွာ ကြည့်လုပ်ကြတာပေါ့”

တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း အမေပြောသလို မိမိတို့ဘဝတွေမှာ ဇာတ် သမားများလို ဖြစ်နေပြီလား ထွန်းမင်းလတ် တွေးသည်။ မိမိတို့အရပ်ထဲမှာမင်း ဆိုင်းသမား၊ ဇာတ်သမားအချို့ရှိသည်။ နွေအခါ အရပ်ထဲမှာ တွေ့ရခဲ့သည်။ နိုင်ငံအနှံ့အပြားလှည့်လည်ကပြနေရသည်ဟု ဆိုသည်။

မိုးကျပြီဆိုသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူတို့ကိုအရပ်ထဲမှာ ပြန်တွေ့ရ သည်။ ဇာတ်ခေါင်းကွဲပြီး ပြန်လာသည်ဟု ဆိုလေ့ရှိသည်။ တစ်နေ့ရှာခဲ့သမျှ တစ်မိုးလုံးထိုင်စားပေဦးတော့။

သည်လိုပါပဲ။

နွေအခါမှာ ဆိုလျှင်တော့ ထွန်းမင်းလတ်တို့လည်း မျက်နှာမငယ်လှပါ ဘူး။

ရေရောင်းရသည်။ ရေရားသောအရပ်ဖြစ်၍ တစ်ထမ်းသုံးထက် ငါးပြားရသည်။ တစ်ကျပ်ဖိုးသုံးထမ်း၊ တစ်စည်နှစ်ကျပ်၊ တစ်ပေါင်း၊ တန်ခူးမှာဆို လက်ပင်မလည်နိုင်။ အမေရင်ကော့နိုင်သော၊ ခေါင်းမော့နိုင်သော ကလေးဖြစ်သည်။

တစ်မြန်နှစ်ကဆိုလျှင် ဝင်ငွေအတော်ကောင်းသည်။ အစ်ကိုစံရွှေမြင့်
တအမေ့ကို ရေကုထမ်းနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

မနှစ်ကတော့ အစ်ကိုရင်အောင်သည်ဆိုကာ ဆရာဝန်ပြသည်။ ညှပ်ရိုး
ငေါထွက်လာသည်။ ရေမထမ်းရန် ဆရာဝန်ကတားမြစ်သည်။ သို့ဖြင့် အစ်ကို
လည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုးသွားလုပ်သည်။

သည်နှစ် ထွန်းမင်းလတ် အမေ့ကို ရေထမ်းကူနိုင်မည်ထင်ရဲ။
အဖေအလုပ်ပြန်ရပါစေဟု ဆုတောင်းရသည်ကလည်း အမော။

ထွန်းမင်းလတ် လူမုန်းမသိသောကာလမှာ အဖေ့ကို သုံးဘီးကား
မောင်းသမားအဖြစ်သိနေရသည်။ ပိုင်ရှင်အိမ်မှာပင်အိပ်သည်။ တစ်ပတ်တွင်
အစ်ကိုစံ၊ နှစ်ရက်စလောက်သာ အိမ်သို့ပြန်လာသည်။ အဖေ ပြန်လာလျှင်
ခေါက်ဆွဲထုပ်၊ ဒံပေါက်ထုပ်များ ပါလာတတ်သည်ကို အမှတ်ရမိပါသေးသည်။

ရံခါ အဖေပြန်မလာလျှင် အမေလိုက်သွားလေ့ရှိသည်။ ငွေသိမ်းပြီး
ပြန်လာတတ်သည်။

သည်အခြေအနေကနေ အဖေရုတ်တရက်အလုပ်ပြုတ်ခဲ့သည်။
အသက်ကလည်း ထောက်လာပြီး မျက်စိနှင့်ဆီးကလည်း မကောင်း။
သည်တော့ အလုပ်ရှင်က ခိုင်းချင်တော့ပုံမရ။ ကွဲလို့၊ ခွားလို့၊ မြင်းလိုတိရစ္ဆာန်သာ
ဆိုလျှင် သားသတ်ရုံသို့ပင် ပို့လေမည်လားမသိ။

ကားပိုင်ရှင်က အချို့သတ်သည်။ ကားရောင်းပစ်တော့မည်ဟု သို့သော်
လက်တွေ့မှာ မရောင်းဖြစ်။

တစ်ခုခုတော့ အဆင်ပြေပါမှ။

သို့မဟုတ် နွေမြန်မြန်ပေါက်ပါမှ။

ထွန်းမင်းလတ်ကတော့ အဖေ့ကို အားမရဖြစ်နေသည်။ အဖေတ
အေးလွန်းသည်။ စကားနည်းသည်။ အမေကလည်း အဖေ့ကို နိုင်လိုက်သည့်ဖြစ်
ခြင်း။ တစ်ခြားမကြည့်နှင့် မိမိတို့ညီအစ်ကို တစ်သိုက်ကို အဖေက တစ်ခြား
အမည်ပေးချင်ခဲ့သည်။ သို့စင်လျက် အမေက သူဖတ်မိသိရှိထားသော
တာတွန်းရုပ်ပြတွေထဲက သူနှစ်သက်ရာ အမည်များ ပေးခဲ့သည်ကို အဖေ
စောဒကမတက်ခဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီး ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက်အနေဖြင့်
အဖေပျော့လွန်းသည်ဟု ထွန်းမင်းလတ်ထင်သည်။

ထွန်းမင်းလတ်သည် လေးထောင့်သံပုံးကိုကိုင်ကာ ရွာဆီသို့လျှောက်
လာသည်။

စင်စစ် ရွာဆိုသည်မှာလည်း မိမိတို့ရပ်ကွက်နှင့် တစ်စပ်တည်း ဖြစ်
သည်။ မီးရထားသံလမ်းသာ ခြားသည်။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ မိမိတို့မြို့သစ်တွေပေါ်
လောမီကတည်းက ရှိနှင့်သည့်နေရာများဖြစ်သည်။ ကုန်းဆန်သည်။ သစ်ကြီး
ငါးကြီးများရှိသည်။

အရပ်ထဲမှာဆိုရင်တော့ ငါးကိုရောင်း၍မလွယ်။ အကြောင်းသိချင်း
ဖြစ်၍ ဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ် မိမိတို့အိမ်ကြီးအိမ်ကြား ငါးများဖြစ်၍ မသတိသော
ကြောင့်လည်း ဖြစ်မည်။ များသောအားဖြင့် မြောင်းထဲကရလေ့ရှိသော ငါးရဲ့
ခေါင်းတို့ကိုလည်း စားလေ့မရှိကြ။

ရွာထဲမှာဆိုတော့ မမြင်ကွယ်ရာဖြစ်သည်။ ကုန်းဆန်၍ မြောင်းများ
အိုင်များလည်းမရှိ။ မိမိတို့လို လက်လုပ်လက်စားများကိုပင် ပြန်၍ ရောင်းချခြင်း
ဖြစ်သည်။ သူတို့ချက်စားကြလေမလား၊ ငါးပိလုပ်လေမလား ဆိုသည်တို့လည်း
ခေါင်းရှပ်ခံ၍ စဉ်းစားနေရန်မလိုပါ။

မောင်သိန်းဆိုင်

မြောင်းတံငါ

“နင့်ဥစ္စာအချိန်ဘယ်လောက်ရှိမယ်ထင်သလဲထွန်းမင်းလတ်”
ဝယ်နေကျမိန်းမကြီးကရေပုံးထဲကငါးကိုဖြက်ကနဲလှမ်းကြည့်ပြီးမေး

ထွန်းမင်းလတ်သည် ငွေကို လက်တွင်တင်းတင်းဆုပ်ကာ ပြန်ထွက်လာသည်။

အရပ်အနေနှင့်ပြောရလျှင်တော့ အတော်ကလေး ချောင်လည်သည်ဆိုရမည်။ အိမ်ဆိုင်ကလေးဖွင့်ထားသည်။ ကက်ဆက်တစ်စုံပိုင်သည်။

ငါးကျပ်ကိုစုရမည်။ နှစ်ကျပ်ကို အငယ်နှစ်ကောင်အတွက် မုန့်ဖိုးထားသည်။ ဘက်ငြိမ်းအောင်နှင့် တယ်လီဗီးရှင်းကြည့်ဖို့ကတစ်ကျပ်။ မုန့်ဖိုးစုနှစ်ဆထွ် ငါးပြားကျန်မည်။

“ပုံးတစ်ဝက်နီးပါးပဲ။ သုံးပိဿာတော့ရှိမှာပေါ့”
“မထင်ပါဘူး... ရှိလှနစ်ပိဿာပဲ။ ပြီးတော့ ဈေးကကော”
“ရှစ်ကျပ်လောက်တော့လိုချင်တယ်။ တစ်ပိဿာကိုပြောတာနော်”
“အလိုလေးတော် ဒီလောက် သားဈေးငါးဈေးတွေကျနေတဲ့ကြားက

ကိုယ့်တွက်ကိန်းနှင့်ကိုယ်ပျော်သွားသည်။
“ဒီလိုပဲမဟုတ်ချေမထွက်နိုင်တော့လဲ လာတဲ့အသယ်ဆီကပဲဝယ်လိုက်ရတယ်”

သူငါးမုန့်စိန်နာကိုရှစ်ကျပ်တဲ့”
“အဒေါ်က ဘယ်လောက်ပေးချင်လို့လဲ”
“သုံကျပ်ထက် ပိုမပေးနိုင်ပါဘူး”
“လေးကျပ်တော့ထားဗျာ”
“ဟင့်အင်း”
“ကဲ... ကဲ သုံးကျပ်ခွဲပဲပေ။ ချိန်လဲမနေပါနဲ့တော့ သုံးပိဿာနဲ့ပဲ

ကျောဘက်ဆီမှ ကုန်စုံဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီး၏ ကျယ်လောင်လောင်အသံပေါ်လာသည်။

“ဪ... အရေးထဲသူကလည်း အရပ်ထဲကို အယူခံဝင်နေရပြန်ပါပြီ”
စိတ်ထဲမှပြောလိုက်မိကာ မီးရထားသံလမ်းကိုဖြတ်ကျော်လိုက်သည်။

★ ★ ★

ဖြတ်လိုက်ပါ”
“နင့်ဥစ္စာ သုံးပိဿာ ဘယ်နည်းနဲ့မှမရှိဘူး”
“ကဲဗျာ နှစ်ပိဿာခွဲပဲထား။ တစ်နေ့လုံးနေထဲ။ ရေထဲမှာ ခါးချိုအောင် ဖတ်ခဲ့တာဗျာ”
ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက်၊ ကျပ်တန်သုံးရွက်နှင့် မတ်စီသုံးစိ။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အမေရောက်နှင့်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။
ခူးတစ်ချောင်းထောင် တစ်ချောင်းလှ ရင်ထဲမှာလည်းနီစို့ဆဲတလေးငယ်ကိုတွေ့ရသည်။

အစီခံနီးပါးအထိလောင်နေသော ဆေးပေါ့လိပ်တို့ကို အမေဟန်ခါးကနေသည်။

“ဘယ့်နယ်လဲအမေအဆင်ချောရဲ့လား”
ထွန်းမင်းလတ်လှမ်းမေးသည်။

မောင်သိန်းဆိုင်

ပြောင်းတံငါ

“မချောဘူးတော်ရေ၊ သူ့ဆီကပိုက်ဆံမရတဲ့အပြင် ကိုယ့်မှာပါသွားတာကလေးတောင်ထောက်ပံ့ခဲ့ရသေး”

“အမေတို့ဟာကလဲဗျာ”

“အံ့နာက ဝပ်ရှော့ကိုမလာတာ နှစ်ရက်ရှိပြီတဲ့၊ ဆေးလိပ်တောင်သောက်စရာမရှိတော့ဘူးတဲ့၊ ဒါနဲ့ပါတဲ့တစ်ကျပ်ခွဲထဲကတစ်ကျပ်ပေးခဲ့တယ်၊ ပြားလေးဆယ်ကားနဲ့ပြန်လာတာ ရုံးလွှတ်ချိန်မို့လားမသိဘူး၊ တစ်ကတည်းကျပ်ညပ်နေတာပဲငါးပိသိပ်၊ ငါးချဉ်သိပ်ကျနေတာပဲ၊ ခုမှပဲအသက်ဝဝရှုရတာ”
ထွန်းမင်းလတ် သက်ပြင်းရှိုက်ရင်းကပြင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

တကယ်တမ်းမျက်ခုံးတော့မလှုပ်ပါ။ သို့သော် မျက်ခုံးလှုပ်သည်ဟုပင်ဆိုရခြင်းမည်။ အမေအဆင်မပြေလာဘူးဆိုရင် ကူကယ်စရာဟူ၍ မိမိမှတစ်ပါးရှိသည်မဟုတ်ကြောင်း ထွန်းမင်းလတ်အသိ။

“မင်းကလဲကွယ်ထမင်းအိုးကလေးတစ်အိုးအောင်မတည်ထားဘူး”

“ဆန်မှမရှိပဲဗျ”

“ဪ ဆန်ဆိုလို့ ခုမှသတိရတယ် ဒီနေ့ ဆန်နောက်ဆုံးထုတ်ရမယ့်နေ့၊ အဲဒါ သွားထုတ်ချေဦး”

“ပိုက်ဆံပေးလေ”

“သားပဲ စိုက်လိုက်ပါကွယ်၊ သားတို့ ဒီနေ့မြောင်းဖော်တယ် မဟုတ်လား”

တစ်ထိုင်တည်းနှင့် ငိုချင်စိတ်ပေါက်သွားသည်။ အမေ့မမြင်ကွယ်ရာသို့သာ ပြေးထွက်သွားလိုက်ချင်သည်။

“အမေတို့ကလဲဗျာ ဒီအချိုးချည်းပဲ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ ပိုက်ဆံရပြီး ခိုက်ကယ်လျက်ဆင်အင်္ကျီဝယ်ဝတ်မလို့ဟာ”

“အို ပိုက်ကယ်လျက်ဆင်က ထမင်းဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆန် ကမှ ထမင်းဖြစ်လာမှာ၊ တစ်ကတည်းမောရတဲ့အထဲသူတို့ပြောရတာကတစ်မှောင့်”
ထိုနေ့တယ်လီဗီးရှင်းပြသောအခါ ထွန်းမင်းလတ်ရောက်မလာပါ။
ငြိမ်းအောင်လည်း ရောက်မလာပါ။ ငြိမ်းအောင်အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့်ရောက်မလာသည်မသိ။

ထွန်းမင်းလတ်မှာကား ဆန်နှစ်ကျပ်ခွဲဖိုးထုတ်ပေးလိုက်သည်။ အမေက ဆေးလိပ်ဖိုးတမတ်တောင်းသွားသည်။ တယ်လီဗီးရှင်းကြည့်ဖို့ တစ်ကျပ်တော့ချန်ထားသည်။

သို့သော် မိုးချုပ်လာပြီဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နေလယ်ကပင်ယန်းခဲ့သော အရှိန်ဖြင့် ငိုက်လာသည်။

တယ်လီဗီရှင်းပြသောအချိန်မှာ ထွန်းမင်းလတ်သည် ကျပ်တန်နှင်းကလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ရင် တရှူးရှူးနှင့် အိပ်ပျော်နေပြီး ဖြစ်သည်။

အိပ်မက်ထဲမှာကား ငါးမန်းများနှင့် တွေ့နေလေသည်။

မောင်သိန်းဆိုင်

www.burmeseclassic.com

ခင်ဆွေဦး မပျက်တရား

မပျက်တရား

ခင်ဆွေဦး

လူတွေသည် ကိုယ့်အကြောင်း
ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်အသိဆုံးပင်။

(၁)

ကိုယ့်ကိုကိုယ် ရိုသေအောင် နေထိုင်လေ့ကျင့်ခြင်းသည် အကောင်းဆုံးအလေ့အကျင့် မဟုတ်ပါလား။

ညညတိုင်း ကျွန်မတို့ကိုယ်ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ၊ ဘာတွေပြောခဲ့သလဲ၊ ဘာတွေတွေးတောကြစည်ခဲ့သလဲ၊ မိနစ်အနည်းငယ်မျှတွေးကြည့်ရုံနှင့်.....

ငါဟာ ကြည်ညိုစရာကောင်းတဲ့သူလား။

အထင်သေးရှတ်ချစရာလူလား။

ဘယ်လိုမှမထူးခြားနားတဲ့သူလား။

ခင်ဆွေး

အဖိုးအနုထိုင်တန်အောင်နေသူလား။

တစ်ပြားဖိုးမှတန်ဖိုးမရှိနေထိုင်ခဲ့သူလား။

လူတွေသည် ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အသိဆုံးပေး

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်” ဆိုရာ၌ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားတွင်အသုံးပြုလေ့ ပြုစာ ရှိတာမို့ရှင်းလွယ်သည်ဟုထင်ပါသည်။ “ကိုယ်” သည် (Self) ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရိုသေခြင်းသည် (Self respect)။

သည်လို ကိုယ်ဟုဆိုရသော်လည်း ကိုယ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာကို ကျွန်မရည်ညွှန်းချင်တာဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မငယ်ငယ်တုန်းက ဖတ်လေ့ရှိခဲ့သော ကမ္ဘာကျော်ပုံပြောကောင်း ဆရာကြီး “ဟန်ခရစ္စယန်အင်ဒါဆင်” ၏ပုံတစ်ခုမှ စကားတစ်ခုကို အမြဲသတိရ နေတတ်ပါသည်။

ဘဝဆိုတာဘာလဲ။ ငါသိပြီ။

အချစ်ပါပဲ။ (လူတွေကိုချစ်တတ်သောစိတ်ကိုဆိုချင်ဟန်ရှိပါသည်။)

ကောင်းတာမြတ်တာတွေဟာ ဂုဏ်ရှိပါတယ်။

လှတာဟာစိတ်နှလုံးရှင်လန်းစေပါတယ်။

ငါ့သူငယ်ချင်းတွေပြောကြတဲ့ ဘဝရဲ့အဓိပ္ပါယ်နဲ့ ပျော်ရွှင်ခံစားမှုဆိုတဲ့ ဟာတွေကတော့....

အညစ်အကြေးထူပြောတဲ့ အပျက်တရားတွေပါပဲ။

စိမ်ရည်အိုးထဲက အမြှုပ်တွေပါပဲ။

ဘဝဟာ မြင့်မြတ်သန့်စင်စေတဲ့ ကောင်းကင်ဘုံရဲ့ အကြိုက်ရည် မဟုတ်ဘူး။

မပျက်တရား

လောကကိုနာကျည်းပြီး ဘဝကိုစိတ်ပျက်နေတဲ့ လူ့အထီးကျန်အင်ဒါ ဆင်အနေဖြင့် သည်စကားမျိုးကို ဆိုခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မကတော့ အင်ဒါဆင် ပြောလေ့ရှိသော အမှန်တရားတွေကို ဖြည့်စွက်ချင်နေသော ဆန္ဒသာ ဖြစ်နေတာ အမှန်ပင်။

လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရိုသေအောင်လုပ်ရင်းနဲ့ လူ့ လောကအကျိုးကို ဘယ်လိုရွက်ဆောင်နိုင်မလဲ။ အနည်းဆုံး ကိုယ့်တစ်ဦးချင်း ဘဝကို ဘယ်လိုမြင့်မြတ်အောင် တည်ဆောက်မလဲ။ ကျွန်မတို့ သာသနာမှာ ဆရာတော်ဘုန်းကြီးများ သာသနာပြုကြသလို ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ကောင်းမွန် သန့်စင်အောင် ဘယ်လိုများ အလေ့အကျင့်လုပ်မလဲ။

(၂)

အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏ “နံနက်ခင်းဩဝါဒများ” တွင် ကျွန်မ ရင်ထဲ၌ ခွဲရုံမက လိုက်နာကျင့်သုံးလိုစိတ်ဖြစ်ပေါ်စေသော တရားများ အမြောက်အမြား ပါပေ။

“ရဟန်းဆိုတာ တရားနဲ့နေပြီး ဒကာ၊ ဒကာမတွေ လာတယ်ဆိုရင် တရားစကားပြောပေးရတယ်။ တွေ့ကရာတွေလျှောက်ပြောမနေရဘူး။ ဘုန်းကြီး ဆိုတာကတုံးပဲရှိတယ်။ အဝတ်ကလဲတစ်ရောင်တည်း ဝတ်ရတာ။ ဘာမှ မလှ ဘူး။ ဘုန်းကြီးဖြစ်လာရင် အလှမပြရတော့ဘူး။ သူများတွေ ပေးတာဆင်ပြီး နာခေါင်းမရှုံ့ကြနဲ့။ စကားတွေစရပ္ပပြောမနေပါနဲ့။ သာသနာက ကောင်းတာပဲ။ နေမှအရသာရှိတယ်။ ဘုရားစီမံထားတဲ့ သာသနာက အနေကောင်းရင် ဟာတယ် အကျိုးရှိပါတယ်”

ဆရာတော်၏ တရားများကို ရဟန်းများသာမက လူတွေပါ လိုက်နာကျင့်သုံးသင့်သည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ လူတစ်ယောက်၏ တန်ဖိုးမှာ စိတ်ကောင်းဖို့အရေးကြီးသည်ဟု မကြာမကြာ ထည့်ဟောလေ့ရှိပါသည်။

“စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းနဲ့ သူတော်ကောင်းအဖြစ်တက်လမ်းကို ကြည့်ပါ။ ဘုန်းကြီးက ပင်ပန်းပေမယ့် အကျိုးရှိရင်လုပ်ပါတယ်။ ဝိနည်းလေးစားကြ၊ ဒါမှဘဝသံသရာမှာ ကောင်းမယ်၊ သာသနာရုံဖို့က မလွယ်ဘူး။ ဒီကျောင်းမှာ ပဲပြုပြင်ပါမယ်၊ စိတ်ကောင်းမရှိရင် ဒီကျောင်းက ထုတ်ပစ်ကြ.....”

ဆရာတော်သည် အကောင်းဆုံးမူဝါဒကိုချန်မကလိုက်နာကျင့်သုံးကြစေရန်လည်း အားထုတ်ခဲ့လေသည်။ လူ့ဘဝတွင် အရသာရှိအောင် နေကြဖို့ကိုယ်အတွက်နဲ့ လောကကြီး သာယာပါစေ ဆိုသောအချက်ကို မကြာမကြာ ဟောရင်းကျောင်းစည်းကမ်းပိုင်းကို တင်းကျပ်စွာချမှတ်ခဲ့ပါသည်။

ဆရာတော်၏ အယူအဆများသည် လောကုတ္တရာတွင်သာမက လောကီမှာပါ အသုံးတည့်ပါသည်။ “အနုပညာကောင်းတစ်ခုဖြစ်ပေါ်ရာ အရင်းအမြစ်သည် စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းရှိခြင်းပေါ်၌တည်သည်” ဆိုသော ဂေါ်ကီ၏အယူအဆနှင့်လည်း မညီပါလား။

တော်လိစတိုင်း၏ စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး၌လည်း.....

“ဧည့်ခန်းဆောင်တွေ အတင်းအဓမ္မစကားတွေ၊ ကပွဲတွေပလ္လာအတွေ့၊ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စတွေကြားထဲ ရုန်းမထွက်နိုင်အောင် ဖြစ်ပြီး နစ်မွန်းရတော့မှာပဲ.....” လို့လူမသူတော်တွေကို ရှုတ်ချပါသည်။ တော်လိစတိုင်းက ဒီလိုလူအသေးအမွှားတွေကို “ကျုပ်ကလဲသူတို့ကို တန်ဖိုးမထားပါဘူး၊ အနစ်မရှိတဲ့လူ

တောင်းတွေလိုပဲ ယူဆတယ်” ပြောခဲ့သလိုပင် ဆရာတော်ရှင်နေကာ ဘိဝံသ အဝိနည်းနဲ့အညီမကျင့်သုံးနိုင်သော ဘုန်းကြီးတွေကို.....

“လူတွေကကျွေးတဲ့ ပစ္စည်းလေးပါးကို မြိန်ရည်ရှက်ရည် သုံးဆောင်နေလို့ မသင့်ဘူး။ ဒီလိုသာ သုံးဆောင်နေရင် အန်ဖတ်တွေစားပြီး အပါယ်လေးပါးသွားကြရမှာ အလွန်ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတယ်”
ပယ်ပယ်နယ်နယ်ဝေဖန်ဆုံးမပါသည်။

ကျွန်မတို့လည်း လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ကောင်းအောင်မနေနိုင်လျှင် လောကလူ့ခွင် မိခင်မြေကကျွေးမွေးသော “အစာ”ကို “အန်ဖတ်”စားသလို ဖြစ်မနေပေဘူးလား။ နှိုင်းယှဉ်တွေးကြည့်နေမိပါသည်။

(၃)

ဘဝကောင်းလျှင် တရားကောင်းသည်၊ ဘဝမှန်လျှင် တရားမှန်သည်။ အဝမှားလျှင် တရားမှားသည်၊ ဘဝဆိုးလျှင် တရားဆိုးသည်။ ဘဝပျက်လျှင် တရားပျက်သည်။ အမှိုက်ထဲမှ ရွှေထွက်သလို ပျက်သည့် တရားအပျက်မှ တို့ယ်ကျင့်ကောင်းတရားများ တည်ဆောက်နိုင်မလား စိတ်ကူးယဉ်မိတာ အမှန်ပင်။

ကိုယ်အလေ့အကျင့်နှင့်ကိုယ်ပေါ်လာသမျှ ဒုက္ခနှင့်ပြဿနာအတွေ့တွေကြားထဲမှ ကောင်းအောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြသင့်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ ကောင်းအောင်နေဖို့ စည်းစနစ်တရားလည်း လိုလိမ့်မည်။ သူများတားဆီးတည်းခိုင်းထဲဝင်ရမည်ထက် ကိုယ့်စည်းစိန့်ကိုယ်တားထားလျှင် ပို၍လုံခြုံသည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။

ခင်ဆွေဦး

သည်မှာလည်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာရပ် စကားအားဖြင့် အမှတ်ထင်ထင် ရှိနေခဲ့ပါသည်။ Self-disciplineဆိုသည်မဟုတ်လား။ ခြံစည်းရိုးအခိုင်အခန့် ကာသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စည်းကမ်းထားခြင်းသည် အလုံခြုံဆုံး မဟုတ်ပါ လား။

ကျွန်မသည် အကြောင်းတရားတွေကို ဆက်စပ်၍ ဝေခွဲနေ၏သမီး က သူ့အဖေအကြောင်းပြောသွားခဲ့ဖူးသော စကားများနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေးနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“လောကတွင် လူနှစ်မျိုးနှစ်စားရှိကြောင်း တစ်ခါက ကျွန်မအား အဖေ ပြောပြဖူးသည်။ ပထမ အမျိုးအစားမှာ အလုပ်အကိုင် တစ်ခုခုကို ရှာဖွေ၍ မရ သောအခါက စဉ်းကလျားကလေးက ချေ့ဖြစ်သွားတတ်သော အမျိုးအစား ဖြစ်၏။ ဒုတိယအမျိုးအစားမှာ အလုပ်အကိုင်မည်မျှပင် ခဲယဉ်းနေစေကာမူ အလုပ် တစ်ခုခုကိုတော့ ဖြစ်မြောက်အောင် ကြံဖန်လုပ် ကိုင်တတ်သော အမျိုးအစား ဖြစ်သည်။ အဖေသည် နှုတ်ကဖွင့်မပြောပြခဲ့ဖူးသော်လည်း ဒုတိယအမျိုးအစား အတိုင်း ဖြစ်လာအောင် ကြိုးပမ်း နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

ဝေခွဲနေပြောလိုသော အလုပ်မှာ လူလောကအကျိုးပြုမည့် အလုပ်၊ အပြစ်ကင်းစင်သော အလုပ် ဖြစ်မည်ဆိုတာကို ရှင်းစရာလိုမည် မထင်ပါ။ ထို့ကြောင့် “ကျွန်တော်ဟာ သွားဖြူပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရမယ့် အလုပ်ထက် ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရမယ့် အလုပ်ကို ပိုပြီး လုပ်ချင်တဲ့လူ ဖြစ်ပါတယ်” ဆိုသည်မဟုတ် လား။

မပျက်တရား

အချုပ်စကားအားဖြင့် ကျွန်မတို့တတွေ စိတ်ကောင်းနဲ့လုံးကောင်းနဲ့ တို့ယုံစည်းကိုယ်ကာကာ ဒုစရိုက်ကင်းသော အလုပ်တွေ လုပ်နေရလျှင် လူဖြစ်ရ တို့နပ်ပြီဟု ဆိုနိုင်ပါသတည်း။ ။

ခင်ဆွေဦး

ဝင်းဝင်းလတ် မာရ်ဒွာ

မဝ္ဗးသာ

ဝင်းဝင်းလတ်

မိုးဖွဲကလေးများတဖွဲဖွဲကျနေသည်။

မနက်စောလည်းဖြစ်၊ မိုးလည်းအေးလျှင် မျိုးတို့က အလိုက်သိရလေသည်။ မိုးအေးအေးနှင့် ကွေးချင်နေကြမည့် လူနာများကို စကားများများပြောလို ခြစ်ပေ။ ရောဂါရာဇဝင်တွေ၊ လက္ခဏာတွေမေးနေ၍ မဖြစ်ပေ။

ခုတင်ခြေရင်းကရောဂါ မှတ်တမ်းများကိုသာ ပျင်းစရာကောင်းလောက်အောင်လိုက်ဖက်ပေတော့။

အပြင်ဘက်တော့ မိုးဖွဲကလေးများ သဲလာလိုက်၊ စဲသွားလိုက်ရှိနေဆဲ။ ချီးစိတ်တွေကလည်း လူနာ၏ရောဂါအခြေပြမှတ်တမ်းမှာစိတ်ဝင်းတားလိုက်။ ချွံ့လွင့်သွားလိုက်ပင်။ ဆရာတွေသာ မမြင်ဘူး၊ မဆူဘူးဆိုလျှင် မျိုးအတွေးတောင်းမည့် တစ်နေရာတွင် စိတ်ဖြေလက်ဖြေနေမိတော့မည်။ မျိုး၏ ပျံ့လွင့်သွားလှသော စိတ်အစုံကိုလည်း ဖြေလွင့်ပေးလိုက်လိုပါသည်။ သို့ပေမဲ့ မမြင်နိုင်ပါ။ ဆောင့်လျှော်ပါ။

သုသေဇီအစားဆိုရင် နွယ်ကသေပစ် လိုက်ချင်ပါသေးတယ် သူ့ကို နားလည်မုန်းတီးနေရတဲ့ တိုလုံအဖြစ်နဲ့လည်း မနေချင်တော့ပါဘူး။

၁၈ ဝင်းဝင်းလတ်

မျိုး တစ်ခုတင်က တစ်ခုတင် ကူးပြောင်း၊ လူနာအခြေပြ မှတ်တမ်း
ကြည့်နေဟန်ဆောင်ရင်းသာ စိတ်ကိုတိတ်တခိုး ဖြေလွှင့်ရတော့မည်။ လူနာတွေ
သွေးနွေးလာပြီး၊ စမ်းသပ်လေ့လာတာခွင့်ပြုသည်အထိ။

★ ★ ★

ထိုတစ်နေ့ကလည်း သည်နေ့လိုပဲ၊ မိုးဖွဲကလေးများကျနေသည်ဟုမျိုး
ကောင်းစွာမှတ်မိနေပါသည်။

နှစ်ကာလခြားခဲ့ပေမယ့် မိုးတွင်းချင်းအတူမိုးဖွဲကလေးများကျနေပုံ
ကလည်းမကွဲပြားပါ။ မိုးတိတ်ပြီမဆိုသာအောင်ခပ်ဖွဲဖွဲမရဲတရဲဆက်ရွာနေပုံမျိုး
အံ့ပျူပျူမိုးအရောင်ကဆေးရုံထဲသို့ပင် ကူးစက်ဝင်ရောက်ကာ မှောင်ရီရီဖြစ်လာ
စေလေသည်။ လူနာဆောင်တစ်ခုလုံးစွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းနေသည်။ ကျောင်းသား
များကိုလက်ခံစကားပြောမည့်လူနာမရှိဘဲတိတ်ဆိတ်လို့၊ မျိုးတို့ကလည်းလူနာ
ခုတင် ခြေရင်းတွေဆီမှာရပ်ကြလို့၊ ဆရာကြီးများ လူနာဆောင်သို့ လှည့်ဝင်မှု
မလုပ်ခင်၊ ဆရာတွေ စာမသင်ခင်၊ ရောဂါ မှတ်တမ်းများကိုပဲ ပျင်းပျင်းရီရီ
လိုက်ဖတ်နေရသည်။ အစဉ်ရယ်ဖောစရာရှာတွေ့တတ်မြဲ မျိုးအဖော် မချို
တစ်ယောက်ပင် ငြိမ်သက်နေသည်။ မျိုးတို့စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတွေ့ရင်
တစ်ယောက်တစ်ယောက်ခေါ်ဝင်ကြဖို့တိုင်ပင်ထားကြပြီးသားပင်။ မကြာမြင့်
လိုက်ပါ။

“မျိုးဇေ...”

ဟု မချိုထံက တိုးတိုးအသံပြုသံ မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုတင် ကကြားရ

မင်းသား

သည်။ ရောဂါမှတ်တမ်းကို မြှောက်ကိုင်ပြလျက်ခေါ်ဝင်နေသော မချိုမျက်နှာက
လည်းချိုတော့မလိုချင်တော့မလိုနှင့်။

“ဘာကောင်လဲဟင်.....”

မျိုး... မချိုခုတင်သို့ ကူးသွားသည်။ မချိုလက်ထဲက မှတ်တမ်းကို
စူးစတ်ကြည့်တော့ လူနာအပြောမဟုတ်ဘဲ တစ်ဆင့်ပြောမှတ်တမ်းမျိုးကိုတွေ့
ရသည်။

လူနာကို သူငယ်ချင်းများက သူ့အခန်းထဲမှာ မေ့ပြောသတိလစ်လျှောက်
တွေ့သည်တဲ့။ သူ့အနီးမှာ သူငယ်ချင်းများသို့နှုတ်ဆက်ရေးသားခဲ့သော စာကို
လည်းတွေ့ရသည်တဲ့။

ရောဂါအမည်က “အိပ်ဆေးလွန်ခြင်း” ။

မချိုအဖြစ်က ထူးထူးခြားခြားအဖြစ်မျိုးမဟုတ်ပေ။ သို့တစေ မျိုးတို့
“ဘာဖြစ်လို့များ ကြံစည်ရပါလိမ့်” ဟူသော မီးခိုးကြွက်လျှောက်အတွေးများဖြင့်
ငိုသွားစေလေသည်။

“ခုမှဆွေးနေလို့တော့ အပိုပဲပေါ့မျိုးရဲ့၊ အစတည်းက မချိုမပြောလား၊
မျိုးသူ့အပေါ်ဒီလောက်ကြီးထိတော့ စိမ်းကားဖို့မသင့်ပါဘူးလို့”

မချိုက လူနာအခြေပြမှတ်တမ်းတစ်နေရာသို့လက်ညှိုးထောက်တာ
ဆိုလိုက်သည်။ အများအပြားတွင် စာဆွေးနွေးသလိုဟန်ဖြင့် ရှမ်းပြက်လိုက်၍
မျိုးလည်း ပြုံးမိသွားသည်။ မချို မျက်နှာထား မချိုမချင်နှင့် ခေါ်သည်တ...
နောက်မလိုကိုး။ သည်တော့ မျိုးကလည်း မညံ့သေးပါ။ ခပ်တည်တည်...
ထောက်ပြနေသည့်နေရာကိုလိုက်ကြည့်လျက်.....

“အေးကွာ...မျိုးလည်းအတန်တန်ပြောခဲ့ပါသေးတယ်၊ မျိုးကိုမမျှော်လင့်ပါနဲ့တော့လို့ ပြောရက်နဲ့လို့ဖြစ်တာတော့လည်း မျိုး စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ...”

မျိုးတို့ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်လိုက်ကြသည်။ အနီးအပါးမှတစ်ဆင့် သူငယ်ချင်းတို့ပင် မျိုးတို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်လျက် ရောယောင်ပြီး မိသွားကြသည်။

“ဪ... ခမျာ ရုပ်ရည်လေး သနားကမားနဲ့၊ မျိုးကလည်း သက်သက်ညာညာ စဉ်းစားလိုက်ရောပေါ့”

မချို့ပြောမှ ခုတင်ပေါ်က လူနာကို ကြည့်ဖို့ သတိရသည်။

အို... မျိုးစိတ်ထဲတွင် လှုပ်ရှားသွားမိသည်။

လူနာသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်လျက် ခေါင်းနောက်တွင် စုကာ ပတ်လက်အိပ်မောကျနေသည်။ သူ့အိပ်မောကျနေပုံက အပြစ်ကင်းစင်သော ကလေးတစ်ယောက်လို အေးအေးချမ်းချမ်းရှိလှသည်။ ဆိုးရွားသော အဖြစ်ကြီးနှင့် ဘယ်သို့မျှ မဆီမဆိုင်ပေ။ မျိုးတို့ထက် ခြောက်နှစ်၊ ခုနှစ်နှစ် ပိုဦးမည့်သူမို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တိတ်တဆိတ်နောက်ပြောင်မိတာ အားနာစရာလိုပင်။

နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်မောကျနေစဉ်မှာပင် မချို့ပြောသလို သနားကမား မွန်ရည်သော ရုပ်ရည်နှင့် ပါပဲ။ သူ့နှုတ်ခမ်းများက ပိရိစ္ဆာစေ့ထားလျက်၊ အနည်းငယ်ရည်နေသော ဆံပင်များက နဖူးတွင် ဖရိုဖရဲဝဲနေသည်။ သို့သော် မျက်ခုံးထင်းထင်းကတော့ ဆံပင်ရိပ်များ ကြားထဲက ပေါ်လွင်နေဆဲ။ မျက်ဝန်းကျယ်ဟန်ရှိသော မျက်လုံးများက အိပ်ဆေးတန်ခိုးဖြင့် လေးလံမှေးမှိတ်နေလေသည်။ ဆရာဝန်၊ ဆရာမတို့ဝိုင်းဝိုင်းလည်အောင် အလုပ်ရှုပ်ရမည့် အခြေအနေ

တို့ လွန်မြောက်ပြီးဟန်နှင့် လူနာက သက်သောင့် သက်သာ အိပ်မောကျနေသည်။

နှစ်ရက်၊ သုံးရက်နေပြီးလျှင် လူနာဆေးရုံက ဆင်းနိုင်မှာပဲ။ လေးထွက်အိပ်ချင်ပြီး ထိုင်းထိုင်းနေဦးမယ်။ ဒီရက်တွေမှာ အိပ်နေမိဦးမှာပါပဲ။ ဒီရက်တွေလွန်သွားရင်တော့ ပုံမှန် ပြန်ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ စိတ်အနေအရော၊ သူ့ကို ဒီလိုအခြင်းအရာတွေ ဖြစ်ပွားလာစေတဲ့ အကြောင်းအရာတွေအရော ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်နေပါမလား။ ပြန်ဖြစ်မနေရင် သူ့ဘာလုပ်မလဲ။ နောက်တစ်ကြိမ် ဆေးရုံကို ပြန်လာဦးမှာလားကွယ်။

သည်တစ်ကြိမ်တော့ သူသည် ရင်ခွဲရုံသို့ အနှောင့်အယှက်မရှိရောက်အောင် ကြိုးစားတော့မည်ပင်။

“အင်း... အင်း မျိုးပဲ ကယ်တင်ရေးအသင်းဖွဲ့ပြီး ကိုယ့်ဇာတာကို ညှဉ်းလုပ်ပေတော့...”

အတွေးများကို ရွေးနွေးမိတော့ မချို့ကသည်လို မျိုးကို ဩဘာမေးသည်။

“ဒီလောက်လဲ မစိုးရိမ်ပါနဲ့မျိုးရ။ သေနေမစေသေးရင်၊ ဘယ်လိုပဲကြုံစည်ပေမယ့် မအောင်မြင်နိုင်ပါဘူး။ မသေမှာ စိုးရိမ်လွန်းလို့ ကမ်းနားက သစ်တံတစ်ပင်နားမှာ ကြိုးဆွဲချတာရော၊ သေနတ်နဲ့ရော၊ အိပ်ဆေးနဲ့ရော တစ်ပြိုင်တည်းလုပ်တဲ့ သူလိုပေါ့”

မူဆင်းဆိုင်ရာ ဆေးပညာသင်စဉ်က ဆရာပြောပြခဲ့သော အခြေအပျက်လေးတစ်ခုကို မချို့သတိတရ ပြန်ပြောနေ၍ မျိုးလည်း ပြန်ရယ်။

သေချင်ရှာလွန်း၍ ထိုလူက ကမ်းနားကသစ်ပင်မှာ ကြိုးဆွဲချ၏။

ကြိုးနှင့်မအောင်မြင်ရင် ရေထဲကျကာ နစ်သေစေဖို့ ပြီးတော့ အိပ်ဆေးလည်း
ငုံထား၏။ သေနတ်နှင့် ချိန်ရွယ်ထားသည်။ သစ်ပင်ပေါ်က ခုန်ရွယ်ထားသေး
သည်။ သစ်ပင်ပေါ်က ခုန်ချသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း လိုပစ်လိုက်သော ကျည်ဆန်
က ကြိုးကိုထိ၍ ကြိုးပြတ်ပြီး ရေထဲကျတော့ မျိုချထားသော ဆေးတွေလည်း
ရေနှင့်အတူ ပြန်အန်ထွက်ကျကုန်သည်တဲ့။ ရေနင့်ပြုန်းခနဲ ရိုက်လိုက်၍ သတိ
လက်လွတ်ဖြစ်ပြီး ရေးကူးမိကာ ကမ်းသို့ ပြန်ရောက်သွားပါရော...တဲ့။

“မရွှေမျိုး ခုမှပဲရယ်နိုင်တော့တယ်လား”

“တော်ပါတော့ မျိုးရာ...”

ထိုနေ့က နေ့လည် မျိုးတို့ လမ်းမတော်ကျောင်းဘက် ကူးလာသည်
အထိ လူနာက အိပ်မောကျနေဆဲ။

သူ့အမည်ကိုစောဦးဟု မှတ်တမ်းထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရသည်။

☆ ☆ ☆

နောက်တစ်နေ့တွင်တော့ နေသာသည်။

စောဦးစွာရောက်မြဲမျိုး လူနာဆောင်ထဲကို ရောက်လာတော့ လူနာတွေ
အိပ်ရာထကြ၊ သိမ်းကြနှင့် အဆောင်တစ်ခုလုံး အသက်ဝင် လှုပ်ရှားချိန်
ဟောက်စ်ဆာဂျင်တွေ တာဝန်ပြောင်းကြရတော့မည်မို့ အပြေးအလွှား
အလုပ်များနေကြသည်။ မျိုးလည်း ကူညီလုပ်ပေးမိသည်။

ယောက်ျားလူနာဆောင်ထဲတွင် သွေးဖောက်ယူပေးနေစဉ်အတွင်း

မချီ၏ အိပ်ဆေးလွန်သမားကို သတိရဂရုစိုက်မိတော့ သူက နှစ်ခြိုက်စွာ
အိပ်မောကျလို့ နေသည်။ သူ့ခုတင်ဘေး သံစီရီလေးပေါ်တွင် မနွေကလို့
ရှင်းပြောင်မနေတော့ဘဲ၊ ခပ်စိမ်းစိမ်း ငှက်ပျောဖီးတစ်ဖီးနှင့် ဓာတ်ဘူး၊ ရေပုလင်း
များကို တွေ့ရသည်။

သူ့အိမ်သား သို့မဟုတ် မိဘတွေသိမှာ မဟုတ်သေးဘူးထင်ပါရဲ့ဟု မျိုး
တွေးနေမိသည်။ မိန်းကလေးဆိုရင် ဒီလောက်စိမ်းတဲ့ ချက်ချင်း စားလို့မရသေး
တဲ့ ငှက်ပျောဖီးရွေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကိုလာပို့သည့် ယောက်ျားလေး သူငယ်
ချင်းများ၏ လက်ရာပဲဖြစ်မယ်ထင်သည်။ သွေးဖောက်ယူရမည့် နောက်လူနာ
တစ်ဦးထံသို့ သူ့ခုတင်နားမှ ဖြတ်သွားရသည်။ သည်တွင် ခုတင်ဘေး ဆေးရုံ
ကြမ်းပေါ်တွင် မှောက်ခုံလေးဖြစ်နေသည့် ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံကို မျိုးတွေ့မိခြင်း
ထင်၊ အမှတ်မထင်ဘဲ ကောက်ယူလျက် အဆင်သင့်မြင်နေရသော ရည်ညွှန်း
စာကြောင်းများကို မျိုးဖတ်မိသွားခဲ့သည်။

“အကိုစောသို့..... ချစ်သော နွယ်လေးမှ”

ဟု ရိုးရိုးလေးညွှန်းလျက် လက်မှတ်ထိုးထားသည်။ “နွယ်နွယ်လေး”
ဟု ရေးထိုးထားသော လက်မှတ်လေးကို အံ့အားတသင့် ဖတ်ရလေသည်။
သည်လက်မှတ်လေးက မျိုးနှင့်တရင်းတနီး ရှိနေခဲ့၍ပင်။ ဓာတ်ပုံလေးတို့
လျှင်မြန်စွာလွန်ကြည့်မိလျှင် မျိုးသူငယ်ချင်းမလေး နွယ်နွယ်မှ နွယ်နွယ်ပေ။
နွယ်က သူမနစ်သက်မြဲ တစ်ပတ်လျှီဆံထုံး မြင့်မြင့်တွင် ဆံမြိတ်ရှည် တားထား
လေးချကာ ပြုံးရယ်နေသည်။ မျိုးနှင့် အထက်တန်းကျောင်းမှာ အတွဲခဲ့ချိန်

သူငယ်ချင်း၊ အနေလွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ခဲ့သောမိန်းကလေးကျောင်းမှတက္ကသိုလ် အသီးသီးသို့ လမ်းခွဲခွဲကြရပေမယ့် မျိုးနှင့်နွယ်တို့ အဆက်အသွယ် မပြတ် တောက်လှပေ။ မျိုး လိပ်ခုံးဆေးကျောင်းတွင် ရှိစဉ်က နွယ်တို့ ဝိဇ္ဇာ - သိပ္ပံသို့ မကြာခဏ အလည်ရောက်ဖြစ်သလို နွယ်ကလည်း မျိုးထံသို့ လာတွေ့တတ် သည်။ နွယ် ဘွဲ့ရသွားသောအခါတွင် မျိုးတို့ အနေဝေးကွာခဲ့သည်။ တစ်ခါ တစ်ရံစိတ်ကြလျှင်မူ စာများအပြန်အလှန်ရေးကြဆဲ၊ ပို့စကတ်လေးများ ပို့ကြ ဆဲ။ နွယ်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိုမျိုးသိရလောက်အောင်မရင်းနှီးတော့တာတော့ အမှန်ပင်။ လူချင်းမတွေ့သည်ကပင်ကြာပြီ။

“အဲဒါ သူ့ဓာတ်ပုံဖြစ်မှာဗျ၊ ကျုပ်ဥစ္စာတော့မဟုတ်ပေါင်ဗျာ...” အတွေး ဝင်နေသော မျိုးမှာ ရုတ်တရက်လိုလန့်နိုးလာရသည်။ တစ်ဖက်ခုတင်မှအဘိုးက မျိုး ဓာတ်ပုံလေးကောက်ယူလျက် ဝိုင်နေ၍လားမသိ။ ဝိုင်ရှင်ကို ပြောပေးရှာ သည်။

မချီအနီးတွင်ရှိရင်တော့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးမိတော့မည်။

ဒါပေမယ့်... မျိုးသည် အဘိုးလူနာကို -

“ဒါဖြင့်ကျွန်မ သူ့ခေါင်းဦးအောက်မှာထားခဲ့မယ်နော်” ဟုအသိပေး လျက် သူ့ခေါင်းဦးအောက် အစပ်သို့ ဓာတ်ပုံလေးကို အသာအယာ ထိုးထည့် ထားခဲ့ပါသည်။

ခုတင်ပေါ်က လူနာကမူ တစ်ဖက်သို့စောင်းလှည့်လျက်၊ အိပ်မောကျ နေဆဲ။

ထိုရက်များကသာ မျိုးဝိုလ်ချုပ်ချေးပေါင်ချိန်စက်တွင် ဝင်၍ချိန်မိပါက “အရင်က မလုပ်ဘူးသော အရာများ လုပ်မိနေလိမ့်မည်...”

ဟူသော ဟောစာတမ်းလေးကိုများရမည်လားမသိပေ။

မျိုးဘောက်ထော်က သူငယ်ချင်းနွယ်နွယ်ကို သွားတွေ့ခဲ့ပါသည်။

“ဒီနာမည်ကို နွယ် မကြားပါရစေနဲ့ မျိုးရယ်...”

နွယ်က မျက်နှာလေးညှိညှိနှင့် ယတိပြတ်ဆိုလေလျှင် မျိုးမောသွားရ သည်။ စကားဘယ်လိုဆက်ရမည်ပင်မသိတော့ပေ။

“ဆောရီးကွာ ... မျိုးတို့ ဝါဒထဲကို အိပ်ဆေးလွန်ပြီးရောက်လာတဲ့ တိုစောဦး ဆိုတဲ့လူနာရဲ့ ခုတင်နားက နွယ်ဓာတ်ပုံလေး ကောက်တွေ့မိလို့ မျိုး စကားစပ်မိတာပါ။

တောင်းပန်သလိုဖြင့် မျိုးဖွတ်ပင်ဆက်ပြောမိသည်။ မျိုးမှာ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်ဝံ့သည့်သတ္တိတွေ ဘယ်ကဝင်နေသည်လည်း မသိပေ။ မျိုး အတွေးကမဆိုးခဲ့ပါ။ ဆေးရုံမှာ တွေ့ရသည်ဆိုတော့ တည်ငြိမ်နေသော နွယ် တစ်ယောက်လှုပ်ရှားလာခဲ့တော့သည်။ “သူ ဆေးရုံမှာ၊ နွယ်လဲ ဘာမှမသိရပါ လား၊ အခုရော ဘယ်လိုနေသေးလဲ၊ အိပ်ဆေးလွန်တာလား၊ မျိုး၊ ဟုတ်လား...”

နွယ်က မျက်လုံးလေးများဝိုင်းလျက် အလန့်တကြားမေးလျှင် မျိုးဖြေ ခန့်လေးသွားရ၏။ ခဏကြာမှ ...

“သူနားမှာ နှုတ်ဆက်စာတွေ့ရတယ်လို့ ချက်ထဲမှာတော့ ဖတ်လိုက်ရ တယ်နွယ်...” ဟု နွယ်အရိပ်အခြေကို ကြည့်ရင်းဖြေရသည်။ နွယ်က ယတိပြတ် နိုင်သလို မျိုးကိုငေးရင်းက မျက်ရည်တွေရစ်ဝိုင်းလာသည်။

“အခု မစိုးရိမ်ရတော့ပါဘူး၊ အခြေအနေကောင်းလို့ ဆေးရုံက ဆင်းတောင် ဆင်းရတော့မှာပါ”

နွယ်ကို မျိုး နှစ်သိမ့်ရပြန်ပါသည်။ နောက်တစ်ခါ ပြန်ရောက်မလာဖို့ဘဲ အရေးကြီးပါတယ်ဟု မျိုး စိတ်ထဲကတော့ ဆက်ပြောလိုက်ပါသည်။ လူနာ ကိုစောဦး၏ အခြေအနေများကို စေ့စေ့စပ်စပ်မေးလို့ အားရတော့ နွယ်က သူမ ကိုအဖြစ်အပျက်များကို ဖွင့်ဟရှာလေသည်။

“သူသေဖို့အစားဆိုရင် နွယ်က သေပစ်လိုက်ချင်ပါသေးတယ်... သူ့ကို နာကြည်း မုန်းတီးနေရတဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်နဲ့လည်း မနေချင်တော့ပါဘူး။ နွယ်တို့ ဒီလောက်ချစ်လာပြီးမှ ယုံပြီးမှ သူ့ကို ဒီလိုသစ္စာမဲ့တဲ့ သူအဖြစ်တွေ့ရတော့ နွယ် ဘယ်လိုနေရပါမလဲ”

“နွယ်... ပထမနှစ်ကတည်းက သူနဲ့ချစ်ခဲ့ကြတာပါ။ သူလည်း အလုပ်ရ နွယ်လည်း ကျောင်းပြီးကြတော့မှ လက်ထပ်ကြမယ်လို့ပေါ့။ မိဘတွေကိုလည်း အသိပေးပြီးကြပါပြီး အခု နွယ်တို့နှစ်ယောက်လုံး အလုပ်တွေလည်း ရကြပြီမို့ လက်ထပ်ဖို့လည်း ပြောကြရော (...) က မြင့်မြင့်မေ ဆိုတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် ဝင်လာတော့တာပါပဲကွာ။ သူက နွယ်ကို ဆက်သွယ်ခဲ့တယ်။ ကိုစောဦးက သူ့ အမျိုးသားမို့ နွယ်ကို ရှောင်ပေးစေချင်ပါတယ်တဲ့။ နွယ်က သူ့ရဲ့ရိုးဂုဏ်ကိုယုံလို့ ဒီလောက်မတုန်လှုပ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့... သူ့ကို ဖွင့်မေးတဲ့အခါကျတော့ သူက နွယ် အမေးတွေကို မဖြေခဲ့ဘူးလေ။ နွယ်မချင့်မရဲနဲ့မေးလွန်းတဲ့အခါမှ သူနဲ့မြင့်မြင့်မေ အကြောင်းကို သူတို့နှစ်ယောက်သာ သိပါတယ်တဲ့။ သူ့မှာ အပြစ်ရှိတယ်လို့ ထင်ရင်လည်း သူ့ကိုလက်မထပ်ပါနဲ့တော့။ သူလည်း ဒီမြင့်မြင့်မေကို ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်မှာမဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ အဲဒါပဲပြောတယ်။

“သူ့ကို ဘာမှမေးမရတော့တဲ့အဆုံးတော့ နွယ် စိတ်နာမိတယ်။ လမ်းခွဲ ခဲ့ရတော့တယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးနဲ့ သူတို့ယူဖြစ်ကြပြီလို့တောင်ထင်နေမိတာ။ သူ ဒီလိုကြုံစည်တယ်ဆိုတော့လည်း စိတ်မကောင်းမိဘူး မျိုးရယ်။ နွယ်ဘက်က တော့ သူတို့ကိုရှောင်ပေးခဲ့သားပါပဲ။

နွယ်ဇာတ်လမ်းဆုံးသွားတော့ မျိုးဘယ်သို့မျှ မဝေဖန်လိုက်မိပါ။ မျက်စိ ထဲမှာတော့ ရိုးသား တည်ကြည်ဟန်ရှိသော ကိုစောဦး၏ အသွင်ကိုသာ မြင်ယောင်နေမိသည်။ လူဆန်းဆိုတိုင်းလည်း သူများထက်ထူးကာ နဖူးတွင် ချို ခရိုသောကြောင့် အကဲခတ်ရခက်လှပါလားဟု မျိုး တွေးနေမိသည်။ နွယ်တို့ နှစ်သိမ့်ရပြန်ခဲ့သောအခါ (...) က မြင့်မြင့်မေဟူသော အမည်ကို မျိုး စိတ်ထဲမှာ ဗွဲတင်ထပ်၍ ပါလာခဲ့သည်။ မြင့်မြင့်မေ ရှိသောနေရာတွင် မျိုး သူငယ်ချင်းတွေ လည်း များစွာရှိသည်မဟုတ်ပါလား။

နောက်တစ်ရက်တွင် ကိုစောဦး ဆေးရုံကဆင်းဖြစ်သည်။
ဆေးရုံတွင်ရှိသည့် တစ်ချိန်လုံး သူသည် ထိုင်းနိုင်ငံမှူးဝေခဲ့သည်။ အမြဲ တစေမှေးနေရသည်။ သို့မဟုတ် အိပ်မောကျနေခဲ့သည်။
ကိုစောဦး ခုတင်သို့ မျက်နှာလေးလမ်းလှိုင်းစက်နေသည့် (၁၄)နှစ် အရွယ် လူနာလေးတစ်ဦး ရောက်လာသည်။ မျက်စိမို့မို့၊ မျက်နှာ ပြည့်ပိုင်းပိုင်းနှင့် ချစ်စရာအသွင်ကို မြင်ရကတည်းက ကျောက်ကပ်ရောဂါမှန်း သိသာလှပါသည်။ မျိုးကတော့ ခုတင်ပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်ယှက်ကာ ခေါင်းနောက်တွင် ခုလျှော်

ဖြစ်ဖြစ်၊ဘေးတစောင်းစောင်းဖြစ်ဖြစ်အိပ်မောကျနေတက်သူတစ်ဦးအသွင်ကို
သာမြင်ယောင်နေမိသည်။

မျိုး မလုပ်ဖူးသော အရာများကို ဆက်လုပ်နေမိနေပါသေးသည်။
မြင့်မြင့်မေတက်နေသောသင်တန်းသို့လိုက်၍မျိုး၏သူငယ်ချင်းမလေးများနှင့်
တွေ့ဆုံမည်။

“မြင့်မြင့်မေလား...အနေအေးသားပဲ။ခုတော့ သူ့အကြောင်းမသိလှ
ပါဘူး”

“သူက လီလီတို့ထက် စီနီယာကျတယ်မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် သူ
အကြောင်း များများမသိပါဘူး။ ဆက်ဆံတာတွေ ဘာတွေတော့ ဖော်ရွေသား
ပါပဲ။သဘောကောင်းပုံရပါတယ်”

“မမမြင့်က ရေကူးသိပ်တော်တယ်မျိုးရဲ့သူ့ဇာတိနဲ့ ရေကူးရင်းပဲတစ်ခါ
တစ်ရံဆုံဖြစ်တာ...”

မျိုးရင်ထဲတွင်မကြေမလည်ခံစားမိရသည်။

သည်အတိုင်းဆို အေးဆေးရိုးသားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ချစ်သူရှိပြီး၊ အတွေ့အကြုံရှိပြီး အမျိုးသားတစ်ဦးကချစ်သူကွယ်ရာမှာသစ္စာခံ
လျက်ဖြားယောင်းသွေးဆောင်သည့်သမားရိုးကျဇာတ်လမ်းမျိုးပဲပေါ့”

ကိုယ့်ဇာတ်ရုပ်ကိုယ်မရှင်းနိုင်တော့ အိပ်ဆေးလုံးလေးတွေကိုအညှိုး
နှင့်မျိုချလိုက်သည့်ဇာတ်လမ်းမျိုးပဲပေါ့။

ဒီတစ်ခါနောက်ဆုံးပဲဟုတွေ့လျက်အိမ်ပြန်ရောက်မှယောက်ျားလေး
သူငယ်ချင်းတစ်ဦး၏ဖုန်းနံပါတ်ကိုလှည့်လိုက်သည်။လူချင်းရင်ဆိုင်တွေ့ကာ
စပ်စုဖို့မရဲတင်းသော်လည်းဖုန်းအားကိုနှင့်မို့မျိုးက.....

“မျိုးပါ... ယူတို့ဆီက မြင့်မြင့်မေဆိုတဲ့ တစ်ယောက်အကြောင်း
နည်းနည်းပါးပါးသိရမလားလို့ပါ...”

ဟု ဆိုရသေးသည်။ တစ်ဖက်သူငယ်ချင်း၏ လေချွန်လိုက်သံတို့
ကြားရလေသည်။

“မျိုးနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ...”

ရယ်သံနဲ့ပြန်မေး၍မျိုးကကပျာကယာ

“ဟင်အင်း...မျိုးနဲ့မပတ်သက်ပါဘူး။မျိုးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့
အမျိုးသားကိုယ်ရေးရာဇဝင်မှာမြင့်မြင့်မေဆိုတဲ့နံမည်ပါနေလို့တဲ့ကွာ”

ဟုဖြေရှင်းချက်ထုတ်ရသည်။

“ဒါဆိုရင်...ပြန်ပြောလိုက်ပေတော့ မျိုး၊ နာမည်ပါနေရုံလောက်နဲ့
ဆန်းပါဘူးလို့...”

“သူတို့အတွက်ကတော့ဆန်းနေတာပဲလေ၊ တစ်ယောက်က မျိုးတို့
ပေါင်းထဲကိုတောင်အလည်လာသွားသေးတယ်၊ Suicide နဲ့...”

“မျိုးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေကလည်း နုလှချည်လား၊ မျိုးမှာ လက်ချောင်း
လေးတွေ၊ခြေချောင်းလေးတွေစုစုပေါင်းဘယ်နှစ်ချောင်းရှိလဲ”

မျိုးကယောင်ယောင်ကန်းကန်းနှင့်...

“နှစ်ဆယ်”

“အေး...သူတို့ရဲ့ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ထဲမှာ မြင့်မြင့်မေရဲ့နာမည်ပါနေ
ပေမယ့်အမျိုးသားတွေကိုရေတွက်ကြည့်ချင်ရင်တော့ မျိုးတို့ရင်ခွံနဲ့ပဲဟာလတ်
တွေ၊ခြေထောက်တွေငှားချည်ဦးမှဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အို...”

ဒါပဲပြော၍တစ်ဖက်ကဖုန်းချသွားသည်။ မျိုးပဲ အဝေဝါဖြင့်ကျန်ရစ်ရင်း ဘယ်သူ့စကားကိုယုံရမလဲ မသိတတ်တော့ပေ။

ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုပြင်၍နောက်တစ်ဦးထံဖုန်းခေါ်မိပြန်သည်။

“မြင့်မြင့်မေက အစကတော့အေးမလိုပါပဲ။ နောက်တော့ နည်းနည်း မျက်စိနောက်စရာတွေဖြစ်လာတယ်လေ။ အရည်အတွက်တွေ များလာတယ် ဆိုပါတော့၊ သူက ခပ်ရဲရဲပဲတွဲတတ်တယ်၊ ဟိုတစ်လောတုန်းကတော့ အရည် အတွက်ကနေ အရည်အချင်းကိုကူးပြောင်းလိုက်ပုံရတယ်ကွ သိလား၊ အတော် လေးကြိုးစားလိုက်သေးတယ်၊ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ထင်ပါရဲ့”

မျိုးရင်ခုန်မြန်သွားရသည်။ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်။

“တို့ဖြင့်အဲဒီတစ်ယောက်တုန်းက စိတ်တောင်မကောင်းမိဘူး၊ နှစ်ဖက် ကအင်အားချင်းမှမညီမျှပဲကို၊ ဒီလူလည်းကြမ္မာငင်တာပါပဲ၊ သူ့အထက်အရာရှိ တွေကိုတောင် မြင့်မြင့်မေကလိုက်ပြီးတော့ သူ့အမျိုးသမီးပါလို့ ကပ်သတဲ့ကွာ၊ ခံရတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ယူမအုံ့သြပါနဲ့၊ အခု... သူမဟုတ်ပြန်တော့ဘူး”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့...”

မျိုးစကားမြန်မြန်ထောက်ပေးမိသည်။

“ချိတ်ချိတ်ချင်းချိတ်မိသွားကြပြီလေ၊ ဟို... အင်ဂျင်နီယာပေါက်စနဲ့ မဲယှဉ်သာတဲ့ကယုအပျံစား၊ အကောင်းစားတစ်ယောက်နဲ့ပဲ၊ တစ်ယောက် တစ်ယောက် အရှုံးမရှိပါဘူး၊ မင်္ဂလာတောင် လာတော့မတဲ့၊ ယူ စောင့်သာ နားထောင်ပေတော့ပေါ့”

ဖုန်းချသွားတော့ မျိုးရင်ထဲက စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမ္မာတွေလည်း လျော့ ဆင်းသွားသလိုပင်။

မိန်းကလေးအချင်းချင်းထက် ယောက်ျားလေးတွေက မိန်းကလေး တစ်ယောက်အကြောင်းကို ပိုသိတတ်တယ်ဟူသော သိအိုရီကိုလည်း မျိုး ထောက်ခံချင်သွားတော့သည်။ အမြင်လည်းကျယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်လည်းကျယ် သောယောက်ျားလေးတွေနားသို့စကားသံလည်းကျယ်ကျယ်ရောက်နိုင်သည် ထင်၏။ မျိုးကြားသိခဲ့ရသမျှ နှလုံးကို စကားတန်ဆာမဆင်ဘဲ ပြောပြခဲ့သည်။ ခွင့်လွှတ်သင့်၊ မသင့်ကိုတော့ နှလုံးဖာသာစဉ်းစားဖို့ ထားခဲ့သည်။ မျိုး ထင်မြင် ချက်ပေးပါဆိုသည်ကိုပင် ရယ်မောငြင်းဆန်ခဲ့ရသည်။ မျိုးမထင်မြင်လို့ မတိုက် တွန်းလိုပါ။

သည်လိုကိစ္စမျိုးက ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးနှင့်မှမတူတတ်သည်ကို မျိုး ကြားဖူးသည်ကိုး.....။

ထိုနှစ်ဆောင်းတွင်းတွင်ပင် ကိုစောဦးနှင့် နွယ်နွယ်တို့ လက်ထပ် ဖြစ်ကြသည်။ မျိုးထံသို့ လက်ဖွဲ့ခြင်းသည်းခံပါဟု နွယ်လက်ရေးဖြင့် ရေးထားသော သီးသန့်ဖောင်းကြွဖိတ်စာကတ်လေးပေးပို့သေးပေမယ့် မျိုးမသွားဖြစ်ခဲ့ပါ။ ထို အတောအတွင်းကလည်း မျိုးတွင် စာမေးပွဲများ ပတ်လည်ပိုင်းနေခဲ့သည်။ နောက်တော့ စစ်တောင်းစက္ကူစက်သို့ နွယ်တို့ ပြောင်းရွှေ့သွားရသည်။ သူ့ဘဝ ကြားရလေသည်။ နွယ်ကတော့.....

“မျိုးကိုကတိတစ်ခုပေးရမယ်၊ မျိုး ဒီလိုစစ်စစ်စုစုတွေ လျှောက်လှစ် တယ်ဆိုတာ အိမ်သိရင်မလွယ်ဘူးပဲ၊ နွယ်ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောရဘူးနော်”

ဟု မျိုး နှုတ်ပိတ်ထားခဲ့၍ ဘယ်သူမှမပြောဖြစ်လိမ့်မည်။ မထင်ပါ။ မျိုးက သာ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းကိုပြောပြမိခဲ့သည်။ မချို့က အံ့အားတသင့်နှင့်.....

“ကြည့်စမ်း... မျိုးက သူငယ်ချင်းအတွက် အတော် ကြိုးပမ်းလိုက်တာ ပါလား၊ မျိုးကို ချီးကျူးရမယ်ကွ၊ တကယ်ပြောနေတာပါ၊ မျိုးရဲ့...” ဟု ရယ်မော နေသော မျိုးပန်းကိုဖက်၍ဆိုသည်။ အသံကိုနိမ့်ချလျက်.....

“မချို့ ကျရင်လည်း ကြည့်မနေပါနဲ့ဟာနော်...” ဟု အရွှန်းဖောက်သော လေသည်။

မျိုးရင်ထဲမှာ သူ့ကိုဖွင့်မပြောဘဲ ချန်သင့်သလောက်ချန်ထားထားရစ်ရ သည်ကိုတော့ မချို့ကမသိရှာပေ။

မျိုးရင်တွင်မပြောကောင်းသော အကြောင်းလေးတစ်ခုရှိနေသည်။

ဟိုး... ရှေးသရောအခါတစ်ပါးက အကြောင်း အဟောင်းအမြင်လေး

မျိုး (၁၅) နှစ်သမီးအရွယ်က။ ငယ်ရွယ်သူတို့ဘာဝ စိတ်ရှုံးပေါက်လျက် အိမ်မှ စိတ်ကောက်ထွက်ပြေးခဲ့ဖူးပါသည်။ မျိုးတစ်ယောက်တည်း ရန်ကုန်ဘူတာကြီး တွင် ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေစဉ် လူရွယ်တစ်ဦးက (ထိုစဉ်ကတော့ မျိုးစိတ်ထဲ မှာ သူ့ကိုလူလား မြောက်နေသည့် လူကြီးကြီးတစ်ဦးဟု ထင်ခဲ့မိသည်ပင်) မျိုးကို ဖျောင်းဖျလျက် အိမ်တိုင်ယာရောက်လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။

တစ်အိမ်လုံး စိုးရိမ်သောကများနေကြစဉ်မို့ သူပြန်သွားမှပင် သူ့ နာမည်ကိုမမေးလိုက်မိသည့်အဖြစ်ကိုသတိရပြန်သည်။

နောင်တွင်တစ်ကြိမ်မျှ ပြန်လည်မဆုံတွေ့ရတော့သော ထိုသူသည်မျိုး အဝလေးထဲတွင် ထာဝရအမှတ်ရနေချင်စရာဖြစ်လာခဲ့သည်။

“မျိုး သူ့ကိုပြန်လည်ဆုံတွေ့ရပါစေ” ဟုစွဲမြဲစွာ ဆုတောင်းမိခဲ့သည်။

မျိုး ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်မည်လားမသိ။ မျိုး သူ့ကို နှစ် အတန်ကြာသောအခါ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ ကောင်းသောတွေ့ဆုံခြင်း မှီတော့မဟုတ်ပေ။

သူသည် မျိုး၏သူသာဖြစ်ကြောင်း မျိုးစိတ်ထဲမှာ တစ်ရက်ထက် တစ်ရက်သေချာမှတ်မိလာခဲ့သည်။

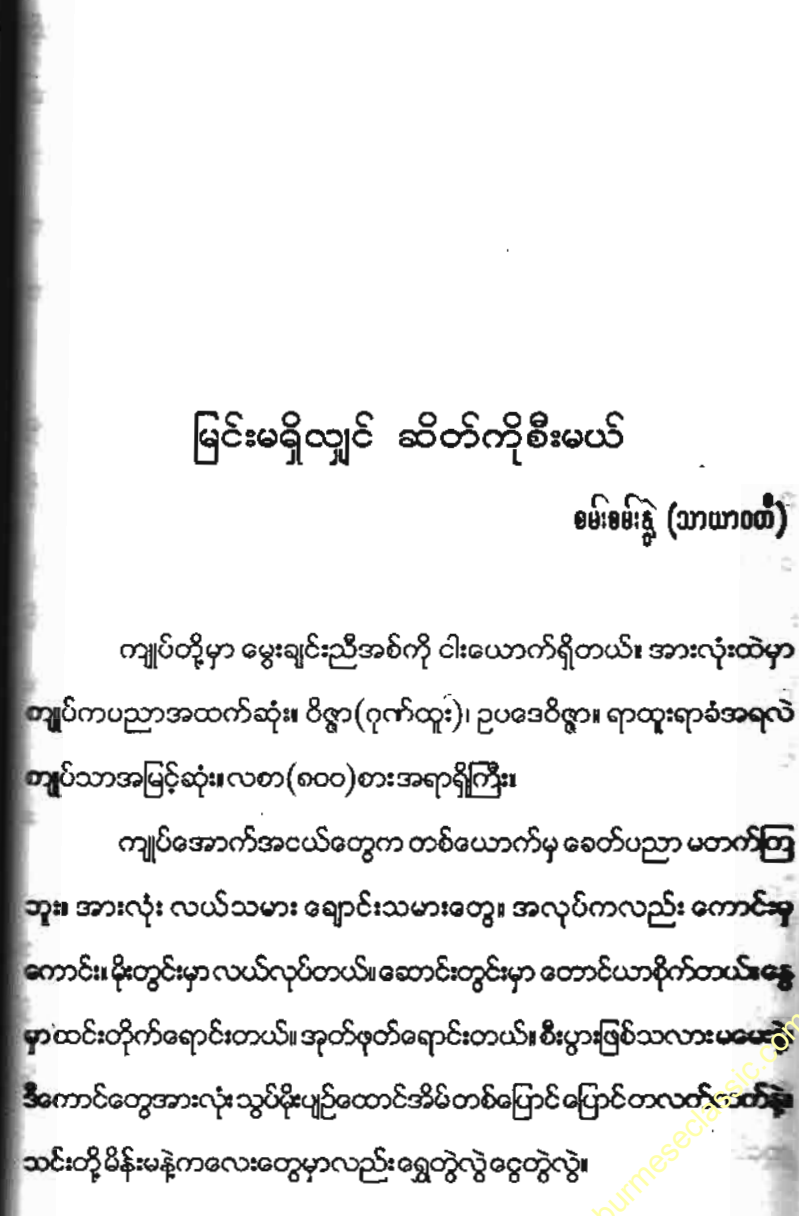
သူ့အမည်ကိုစောဦးဟုထိုအခါမှပင် မျိုးသိရသည်။ ဆိုးဝါးသောအဖြစ် နှင့်အတူ သူ့ကိုယှဉ်တွဲတွေ့ရတော့ မျိုးက ကရုဏာသက်ရသည် သူ၏ရိုးသား အည်ကြည်ပုံကို ယုံကြည်ပြီးဖြစ်၍ သူ့ဘဝအဆင်ပြေဖို့ သူ နောက်တစ်ကြိမ် ဖြန်ရောက်မလာဖို့ မျိုးကြိုးစားမိပါသည်။ သူချစ်သူက မျိုးရဲ့သူငယ်ချင်းဖြစ်လာ ဖြန်တော့ မျိုးကြိုးစားဖို့လွယ်ကူကာ ကျေးဇူးဆပ်နိုင်ခွင့်ကြုံသည်ဟုပဲဆိုရလေ သည်။

သို့နှင့် မျိုးမှာ ပြင်ဆင်ဆုတောင်းရပါသည်။

“အရင်ကဆုတောင်းမိသမျှသည်တစ်ကြိမ်ပြည့်ရုံနဲ့ပဲ ပြီးပါစေ” ဟု၍

မျိုး ရင်ဖွင့်လို့မဖြစ်ဘဲ၊ တွေးလို့ပဲဖြစ်သော အကြောင်းများကို အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တိုင်း မျိုးမှာတစ်ကိုယ်တည်းတွေးမိနေရပါသည်။ သည်လို နိမ့်လေးများကျလေတိုင်း။

၁၉ စမ်းစမ်းနဲ့ (သာယာဝတီ) ၁၉

ကျုပ်မိသားစုတွေတော့ ရွှေစုနိုင်ဖို့ဝေလာဝေးလကြီးစားဆိုပေမယ့် ရရစားစားဝါးဝါးမျိုးမျိုးပါပဲ။ သားသမီးတွေ ပညာရေးစရိတ်အတွက် ထောင်းလေ မောင်းကြနေတဲ့ဘဝ။

ပန်ကာအောက်မှာ အလုပ်လုပ်ရတယ်သာဆိုတယ် ရှေးခေတ်က ဖောင်စီးယောကျ်ား။ မီးနေမိန်းမတို့ထက်တောင် အန္တရာယ်များသေး။ ကျုပ်က မှန်တယ်ထင်ရင်စွပ်တင်တတ်တဲ့ကောင်ဆိုတော့ ရန်များတာပေါ့။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကရခဲ့တဲ့ ဘွဲ့နှစ်ခုနဲ့ဌာနဆိုင်ရာ အစီအစဉ်အရ အင်္ဂလန်က စခဲ့တဲ့လူမှုရေးစိတ်ပညာ ဒီပလိုမာလက်မှတ်တွေက ကျုပ်တို့ ကောင်းကောင်းကြီးဒုက္ခပေးတော့တာပါပဲ။

ကျုပ်နိုင်ငံခြားပညာသင်သွားခိုက်ကျုပ်အထက်ရောက်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် က အပြင်လူသူစိမ်း၊ တက္ကသိုလ်ရောက်ဖူးသူမဟုတ်။ ဦးနောက်နဲ့ စဉ်းစား တွေးခေါ်ဖို့အပျင်းကြီးတဲ့သူ။

ကျုပ်အင်္ဂလိပ်စာတော်ကြောင်း၊ ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုတွေဖတ်လေ့ရှိကြောင်း “ကျီးအာသီး” သိတော့ မဆီမဆိုင်ကျုပ်ကိုခေါ်ပြီးအမိန့်ပေးတယ်။

“အလုပ်များတယ်ဗျာ... စာဖတ်ချိန်ကိုမရဘူး။ အိမ်က လိုက်ဗရီမှာ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တွေအများကြီးရှိတယ်။ ကျုပ်ဇနီး တက္ကသိုလ်ဆရာမနဲ့ စာအုပ် တွေ၊ အဲဒီအထဲက War and peace နဲ့ the fall of paris ယူဖတ်ပြီး ဖတ်လမ်းအကျဉ်းရေးတင်ပြပေးစမ်းပါ။ တာဝန်ယူနိုင်ပါ့မလား။”

မြင်းမရှိလျှင် ဆိတ်ကိုစီးမယ်

ဟား...ဟား အတော်ကြောင်တဲ့ ကျီးအာသီး။ ဆရာပြသန်းတင့်ရဲ့ ဘာသာပြန်တွေဝယ်ဖတ်ပါလား။ ဘာတာဝန်လဲ။ ရုံးအလုပ်နဲ့ ဘာပတ်သက် သလဲ။ ကျုပ်ပြတ်ပြတ်ပဲပြောချလိုက်တယ်။

“မလုပ်နိုင်ဘူး”

ကျလာပါပြီ။ ထန်းပင်ပေါ်က မီးခဲဆက်ဆံရေးတင်းမားမှုအတွက် ရာဇသံ။

(တစ်) ရုံးသုံးကုလားထိုင် အပေါက်အပြများကို ဌာနမှူးခွင့်ပြုချက် မတောင်းခံဘဲ ပြန်လည်ကြိမ်ထိုးသည့်ကိစ္စအတွက် အပြစ်ရှိမရှိဖြေရှင်းရန်။

(နှစ်) အစည်းအဝေးခန်းမ ဆေးအသစ်သုတ်ခြင်းနှင့် ဆိုင်းဘုတ်များ ရေးသားသည့်လုပ်ငန်းများတွင် အပြင်အလုပ်သမားများကို ကန်ထရိုက်ချပေး ဘဲရုံးလုလင်များကို သီးခြားလုပ်အားခထုတ်ပေးပြီး ခိုင်းစေခဲ့မှုအတွက် ထုချေ လွှာတင်ရန်။

ခက်ပါပကော။

ဘယ့်နယ်ဗျာ ကျုပ်လဲအရာရှိတစ်ယောက်ပဲ ဒီလောက်ကလေးမှ လုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိတော့ဘူးလား။ သောက်ရေအိုးရေပြန်ဖြည့်တာက အစဌာနမှူး ခွင့်ပြုမိန့်တောင်းခံနေရတော့မှာလား။

အပြင်အလုပ်သမားခေါ်ပြီး ကန်ထရိုက်ချပေးမယ့်အတွက် တိုက် ဖျက်စိအောက်မှာ သာခွေယိုင်ဖြစ်နေတဲ့ မင်းစေကလေးတွေ ထမင်းစားချ

၇၁ စမ်းစမ်းနွဲ့ (သာယာဝတီ) ၁၉

အောင်ဖန်တီးပေးတာပြစ်မှုလား။ မထုချေနိုင်ဘူး။ မကြောက်ဘူး။ ကျုပ်ခေါက်ထားလိုက်တယ်။

မကြောက်ဘူးဆိုပေမယ့် ဒူးတော့အတုန်ချင်သား။ ဒီအချိန်မှတကယ်ပွဲကြီးပွဲကောင်း၊ ဌာနတာဝန်ခံကိုယ်တိုင်တက်ရောက်နားထောင်တဲ့ဆွေးနွေးဖွဲ့တစ်ခုမှာ ကျီးအာသီးက သူနာမည်ကောင်းရဖို့အတွက် မိုးလား၊ ကဲလား၊ စီမံချက်တစ်ရပ်ဖတ်ကြားတင်သွင်းတယ်။

သူဟာသူတော့ ဟုတ်လှပြီပေါ့။ ဌာနတာဝန်ခံရဲ့အထင်ကြီးမှုခံရတော့မယ်ပေါ့။

ဒါပေမယ့် သူတင်ပြနေပုံက တောက်တဲ့ လှည်းနင်း၊ ပြည်တန်ဆာပပျောက်ရေးအတွက် ဆက်ဆံသူယောက်ျားတွေကိုဖမ်း၊ ဓာတ်ပုံရိုက်၊ သတင်းစာတွေထဲမှာ ဖော်ပြပေးရင် ငနီသားတွေ အရှက်ကွဲပြီးရှောင်ကြဉ်ကြလိမ့်မယ်တဲ့။ ဝယ်သူမရှိမှရောင်းသူလည်းပပျောက်မယ်တဲ့။

ဌာနတာဝန်ခံက ပြုံးတယ်။ ကျုပ်ကို လက်ညှိုး တည့်တည့်ထိုးပြီး “ဦးဝင်းထွန်းကပါပိုကောင်းသွားအောင် စုပေါင်းဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

တာဝန်ခံလူကြီးကိုယ်တိုင် မီးစိမ်းပြနေလေတော့ ကျုပ် ယုံယုံရဲရဲ ဖတ်တပ်ရပ်ခိုပြီး အချက်အလက်အကိုးအကားနဲ့တကွ ရင်ဖွင့်ဆွေးနွေးဖြစ်တယ်။ ဟိုလူရဲ့တင်ပြချက်ဟာ ဟိုတစ်ချိန်က ကြေးမုံသတင်းစာမှာပါဖူးတဲ့ ဆရာသော်တာဆွေရဲ့ဆောင်းပါးကို မိတ္တူကူးချထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြောရလိုက်မိတယ်။

မြင်းမရှိလျှင်ဆိတ်ကိုစီးမယ် ၁၉

နိဂုံးချုပ်လိုက်တော့ “ကျီးအာသီး” အရေးနိမ့်သွားရှာတယ်။ လူဖုံအလယ်မှာ သူစီမံချက်စာတန်းကိုပြန်လည်ရုပ်သိမ်းရတဲ့အဖြစ်၊ သူသာနားခြစ်ရင် ကျုပ်ပြာကျသွားမှာသေချာတယ်။ ဣန္ဒြေတောင်မဆောင်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်ဘက်တိုက်ဖျက်စောင်းတစ်ခဲခဲနဲ့။

အထက်နဲ့အောက် ရန်ဖြစ်ရတာဟာ မိုးပေါ် မော့ပြီး တံတွေးထွေးရသလိုပါပဲ။ ထန်းပင်ပေါ်ကလူနဲ့ မြွေကြီးပေါ်က လူအခွင့်အလမ်းချင်း ဘယ်တူနိုင်ပါ့မလဲ။

ကျုပ်ကွဲပြီ။ သတိထားနေတဲ့ကြားက အလုပ်ကြံခံရတဲ့အဖြစ်၊ ရုံးသုံးဆောင်ထားငွေ (၄၂၀) ကျပ်ကွားခြားမှုအတွက် ကျုပ်ကိုဖြေရှင်းခွင့်လုံးဝမပေးဘဲ ပုဒ်မ (၄၀၉) အရ အမှုဖွင့်တယ်။ သက်သေအထောက်အထားလည်း မပြနိုင်။ စားရင်းစစ်ရဲ့မတ်ချက်လည်းမရှိ။

အတွေ့အကြုံကြီးမားတဲ့စခန်းမှူးကတောင် လုပ်ကြံမှုဆိုတာ ရိပ်စားမိနေတဲ့ပုံ။

“ဟိုဆရာကြီးလုပ်ပုံမဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ၊ အထောက်အထားမရှိဘဲ ကျုပ်တို့က ဘယ်လိုလုပ်အမှုဖွင့်မလဲဗျ။ ပြီးတော့ ပုဒ်မတတ်တယ်ဆိုတာ ရဲစခန်းရဲ့အလုပ်၊ သူက ဘာကြောင့်ပုဒ်မတတ်ပေးရတာလဲ”

ရဲကမဖမ်းတော့ ကျုပ်ကို ရာထူးချပြန်တယ်။ ရာထူးနုတ်တာလမှာ အလုပ်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခွင့် မရှိတဲ့အတွက် လစာငွေ အကျိုးခံစားခွင့်လို့ဆို

မပြုတဲ့... ကြားဖူးကြပါစ။ နောက်ပြီးတရားလိုကိုယ်တိုင်အလယ်တိုင်လူကြီးလုပ်တဲ့ဒီ... အီးအဖွဲ့ရှေ့မှောက်မှာကျုပ်အစစ်ဆေးခံရမယ်တဲ့။

သည်လူကီတာကြူလာအမှတ်(၁၅)ကိုမြင်မှမြင်ဖူးရဲလားမသိ။ အစွမ်းစွဲခံရသူနှင့် ရန်ငြိုး ရန်စရိသူ ကြားနာစီရင်ပိုင်ခွင့်မရှိဆိုတဲ့မှုကို နားမလည်ဘူးထင်ပါရဲ့။

မဟုတ်ပေမယ့်၊ မမှန်ပေမယ့်၊ မတရားပေမယ့် လောလောဆယ်မှာတော့ ကျုပ် တုံးအောက်ကဖားဖြစ်နေပြီး ကျုပ်ကို နားလည်တဲ့ဌာန တာဝန်ခံကလဲတာဝန်သစ်ရာထူးသစ်နဲ့တိုင်းတစ်ပါးရောက်နေပြီလေ။

“ကျီးအာသီး” က ကျုပ်ကိုအလုပ်ဖြုတ်ပစ်တယ်။ ပင်စင်ဘယ်ရမလဲ။ ဘာရယ် အထက်ကိုတက်သင့်တယ် ဟုတ်စ။ ကိုယ့်လူက ရှေ့နေလား။ ဥပဒေစကားတွေလာပြောမနေနဲ့သွား။

ခုတော့ကျီးအာသီးကိုဦးကုန်းချရမလိုဖြစ်နေပြီ။ အဟုတ်။ သူသာဒုက္ခမပေးခဲ့ရင်ကျုပ်ကမ်းနားသစ်ပင်ဘဝက လွတ်မြောက်မှာမဟုတ်။ ဒုက္ခဆိုတာလူစွမ်းလူစကိုညှစ်ထုတ်တဲ့ဖိစက်တစ်မျိုးပဲဗျ။ အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ရောက်ဖို့မိတ်ဆွေထက်ရန်သူက ပိုပြီးတွန်းအားပေးနိုင်တယ်ဆိုတာလဲ ကျုပ်ယုံတယ်။ ကိုယ်တွေ့။

အငတ်မခံနိုင်တော့ ကျုပ်ကျွမ်းကျင်တဲ့အင်္ဂလိပ်စာအားကိုနဲ့ ဘာသာပြန်လုံးချင်းဝတ္ထုတွေ မြေစမ်းခရမ်းပျိုးဖြစ်တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ပထမဆုံး ဘာသာပြန်လက်ရာက အမ်မလီဒီလာရဲ့ “နာနာ” ဝတ္ထု။ မြန်မာပြည်အမည် “ပါရီတ

ပြည့်တဆာမ” အမှန်က သည်ဝတ္ထုကို မောင်မောင်ကြည် ဘာသာပြန်ပြီးတာ။ ဒါကိုခရီးလွန်ပြီးမှကျုပ်သိရတယ်။

ဘာသာပြန်တုန်းက လက်သွက်ခဲပေမယ့် စာအုပ်ဖြစ်ဖို့ကျတော့ ကျွန်ုပ်ချစ်ကုန်လက်ပန်းကျပြီး နေပူကျကျမှာ တစ်တိုက်ဝင် တစ်တိုက်ထွက် ကုန်းကြောင်းလျှောက်ရလွန်းလို့ ဖိနပ်လည်းပါးပြီး၊ ထီးလည်းဖြူနေပြီ။ လက်မှတ်တောင်ဖြောင့်အောင်မထိုးတတ်တဲ့ လူမျိုးခြားထုတ်ဝေသူ တစ်ယောက်က ဇော်ကားလိုက်သေးတယ်။

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဖိုလာဆိုတဲ့ စာရေးဆရာမရှိဘူး။ နာနာဝတ္ထု ဆိုတာလည်း ကြားတောင်မကြားဖူးဘူး။ ကိုယ်လူ အကြံအဖန်လာလုပ်မနေနဲ့ ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီ”

သမိန်ပေါသွပ်ရေကယ်ပါဦး၊ ရယ်ရတယ်ဟေ့။ ခြ...။
နောက်ဆုံးဘွဲ့ရအလုပ်လက်မဲ့ထုတ်ဝေသူမျက်နှာသစ်တစ်ယောက်နဲ့ အလုပ်ဖြစ်သွားတယ်။ ကိုယ့်လူက အတွေးအခေါ်သမား။ အနက်အရှိုင်းသမား။ တံတော့အစပ်သား။ ပထမအကြိမ်အုပ်ရေနစ်တောင်ပြိုက်ခနဲ ကုန်သွားတယ်။ “ပါရီတပြည့်တန်ဆာမ” နာမည်ဆွဲအားကြောင့် ထင်ပါရဲ့။

နာမည်ကောင်းလို့ အရောင်းတွင်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကြက်ကုန်း ဆန်အိုးတို့တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျုပ်အားတက်မိတာတော့ အမှန်ပဲ။ စာမူကလည်း တစ်လုံးတစ်ခဲတည်း ငွေရှုပ်သောင်း၊ ရုံးသက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး တစ်ခါမှမဟုတ်ဘူးတဲ့ ဝင်ငွေ။

စမ်းစမ်းနွဲ့ (သာယာဝတီ) ၁၃

ကျုပ် ဇာတိမာန်တက်ပြီး ဂျက်လန်ဒန်၊ ဂျွန်စတီန်းဘက်တို့ လက်ရာတွေ ဆက်ကိုင်ဖြစ်တယ်။ သိက္ခာတော့ရှိပါရဲ့၊ ဂုဏ်လည်းတက်ပါရဲ့၊ ဈေးကွက်မှာတော့ မျက်နှာပန်းမလှအရင်း ပြန်ရဖို့တောင် အနိုင်နိုင်။

သည်တော့ အခြေအနေအရ ထုတ်ဝေသူက ပြန်ညှိတယ်။ တစ်လတစ်ထောင်ပေးမယ်။ နှစ်လမှာ တစ်အုပ်ပြီးအောင်ပြန်ပေးပါတဲ့။ ရတယ်။ ကျေနပ်တယ်။

ငါးအုပ်ဆက်တိုက် ဘာသာပြန်အပြီးမှာ ဘာသာပြန်လိုင်းကို ကျုပ်ပြီးငွေလာတယ်။ အလုပ်တစ်ခု ပြီးစီးသွားပေမယ့် ရင်ထဲမှာ အာသာမပြေဘူး။ ကျေနပ်မှုမရဘူး။ ပီတိသုခကို မခံစားရဘူး။ သူများ နာခေါင်းငှားပြီး အသက်ရှူရသလို ကသိကအောက်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ပင်ကိုယ်ရေးဖို့ကြိုးစားခိုက်မှာ စတ္တုပြဿနာနဲ့ ထိပ်တိုက်ဝင်ဆောင့်ပါလေရော။

စိစစ်ရေးကျပြီးသားစာမူတွေလည်း ဆက်မထွက်နိုင်။ ထုတ်ဝေသူမှာလည်း သူ့ဒုက္ခနဲ့သူ။ လိပ်ကို ပက်လက်လှန်ထားသလို ယက်ကန် ယက်ကန် ဖြစ်နေတဲ့အချိန်။

အရွယ်လွန်မှကျုပ် နောင်တရတယ်။ တောမှာစားမဦးချဆက်နေခဲ့ရင် အကောင်းသား။ တောက ညီအစ်ကိုသားချင်းတွေ ပညာမတတ်ကြပေမယ့် ကျုပ်ဘဝလိုမပူလောင်ကြဘူး။

ကျုပ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ တောပြန်ပြီးမှ ဆိုးလုပ်မယ်။ တံငါလုပ်မယ်။ ကျုပ်တို့ ရွာမှာ ကြွက်၊ ဖား၊ ငရုဉ်း၊ သားငါး ပေါသလားမမေးနဲ့ အကုသိုလ်မကြောက်ရင် တိုက်တောင်ဆောက်နိုင်သေးတယ်။

မြင်းမရှိလျှင် ဆိတ်ကိုစီးမယ် ၁၃

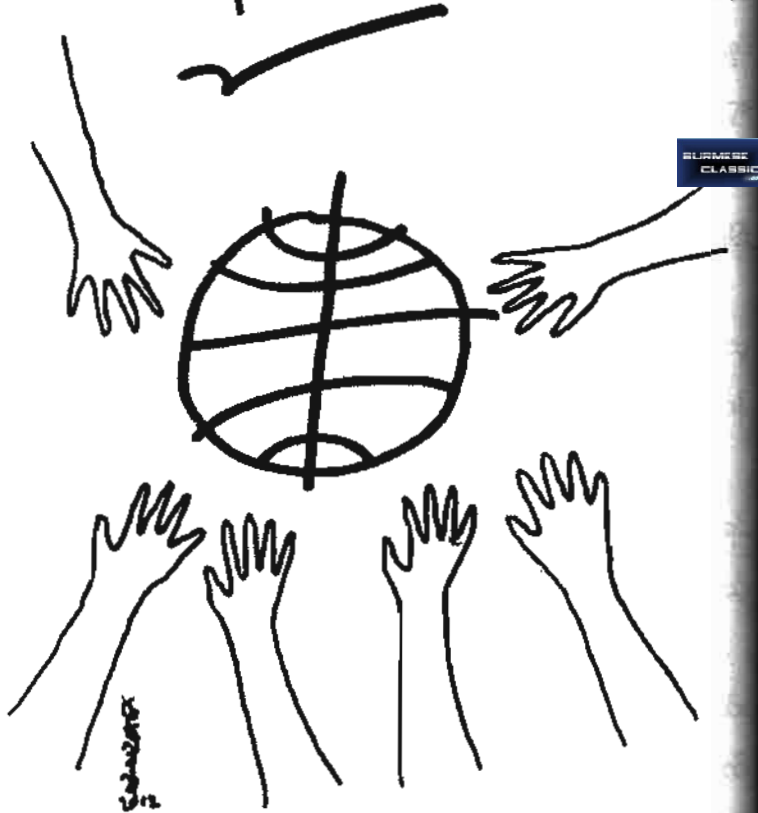
“အသက်အန္တရာယ်ရောက်လာလျှင် အရက်သေစာပင် ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်၏” တဲ့။ ကြားဖူးကြတယ်မဟုတ်လား။ ရှေးပညာရှိ လုံးတော်ဆရာတော်ရဲ့ ဩဝါဒစကား။

အူခြောက်နေတဲ့လူကတော့ အကုသိုလ်ကြောက်နေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ ခုန်ကုန်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဘတ်စ်ကားတိုးစီးနေတဲ့ကောင်ပဲ ခံနိုင်ရည် ရှိပြီးသား။

စမ်းစမ်းနွဲ့ (သာယာဝတီ)

မောင်ရန်ပိုင်
 အမှူးအတွဲအဖွဲ့
 အချစ်တွေ ရတနာက
 ဇိမ်းချမ်းရေးလမ်းတွေ
 ပျံ့ဆက် ကြမယ်

ကျွန်တော်တို့အတွက် ပထမ ဝိရမ်းဂျီကာ

မောင်ရန်ပိုင်

(၁၇.၉.၂၀၁၂) "မြန်မာ INKART" ပြခန်းမှာ "ငြိမ်းချမ်းရေးသုံးစွဲ"

ဖိုရမ်" လို့အမည်ပေးထားတဲ့လွတ်လပ်တဲ့ဟင်းလင်းပွင့်စကားပိုင်းလေးကုန်သ
 ဖြစ်ပါတယ်။ မေတ္တာတရားအိမ်အသိုင်းအဝိုင်းကထုတ်ဖော်တဲ့ပညာရေးအစီ
 အစဉ်လေးဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က "ငြိမ်းချမ်းရေးသုံးစွဲ" ပညာရေးလှုပ်ရှားမှု
 ခေါင်းလောင်းသံ" လို့ အမည်ပေးထားတဲ့တင်ပြမှုကို တင်ပြပါတယ်။ ဆရာ
 အောင်မိုးဦးနဲ့အသက်နှစ်ဆယ်မကျော်သေးတဲ့သူနဲ့မြေးမလေးလည်းငြိမ်းချမ်း
 ရေးပုံပြင် ဝင်ပြောပေးပါတယ်။ ဆရာမြင့်ဝင်းမောင်၊ ဆရာမ သန်းမြင့်အောင်၊
 ဇုမိအောင်တို့လည်း ပါဝင်ကြပါတယ်။ အမှန်ကတော့ ဒီဖိုရမ်ဟာ လူငယ်ဆယ်
 ဖတ်ဝန်းကျင်မျှသာတက်ရောက်တဲ့ဖိုရမ်ငယ်ငယ်လေးပါ။ သို့သော် ဒီဖိုရမ်းအ
 အဆုံးမှာသူများကတုတ်နှောင်ထားတာ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြန်လှန်
 ထားတဲ့ စိတ်နှောင်ကြိုးတွေကင်းမဲ့နေတာကို တွေ့ရလို့ ကျွန်တော်ကတော့
 အထူးဝမ်းမြောက်။

ကျွန်တော်တို့ဖိုရမ်က အပြည့်အစုံပြောရရင် “ငြိမ်းချမ်းရေး သုံးမျိုး ဖိုရမ်အနုပညာ” အစီအစဉ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဖိုရမ် အစအဆုံးဟာ အနုပညာအရာ ပြောက်နေရမယ်လို့အစီအပြင်ခံယူချက်ထားပြီး ကြိုးစားခဲ့တာပါ။ Diversity Concept နဲ့ Diversity Action ကိုဦးစားပေးကြောင်းလည်း ရိုးသားစွာဝန်ခံပါတယ်။ အလကားနေရင်းသူများနဲ့မတူရင်ပြီးစတမ်းစိတ်ရှူးထားတာမျိုးမဟုတ်ကြောင်း အမြင်ရှင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်အထူးလေးစားတဲ့ ဆရာကြီး ဒေါက်တာသန်းထွန်းပြောခဲ့ဖူးတဲ့ “သူများမသိတာတွေကိုသိအောင်လုပ်တယ်။ ပြီးတော့ပြန်ပြောတယ်” ဆိုတဲ့စကားကို ပညာနဲ့ပတ်သက်ရင် ကျွန်တော်အလွန်အမင်း တန်ဖိုးထားပါတယ်။ “ဒီဟာတွေမလိုအပ်လို့ ပယ်ရတာပါဗျာ” ဆိုတဲ့စကားနဲ့ “ဒီဟာတွေမလိုအပ်လာလို့ တိုးချဲ့ရတာပါဗျာ” ဆိုတဲ့စကားကို လိပ်ပြာသန့်သန့် ပြောရတဲ့အရသာကို အထူးမြတ်နိုးမိတယ်။

လာမယ့်အနာဂါတ်မှာ ထွန်းတောက်လာမှာကို စိတ်ထဲမှာ ပီပြင်မိတယ်။ သို့သော် လောလောလတ်လတ်မှာ ငြင်းဆန်ကျောခိုင်းမှုများစွာနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ်။ ပညာနယ်၊ အနုပညာနယ်မှာ ဒီသဘောမျိုးရင်ဆိုင်ရတာကို ကျွန်တော့်အနေနဲ့ စိတ်မပျက်တတ်ပါဘူး။ ဒါမျိုးအတွက် စိတ်ပျက်၊ စိတ်ညစ်တယ်ဆိုလည်းမိနစ်ပိုင်းမျှသာ။ မသေစင်မေတ္တာ၊ ပညာ၊ အနုပညာနယ်မှာ ရွာကျင့်ဝတ် မံဇျောက်ဖျက်တဲ့ လူ့အခွင့်အရေး မစော်ကားတဲ့ New Wave အတွက် သက်ဆုံးတိုင် ဆက်လက်စီးဆင်းနေဆဲ.....။

ကိုယ့်အလုပ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ အာနိသင်သေးတာ၊ ကြီးတာလည်း ပြဿနာ မရှိပါဘူး။ ပိုးစုန်းကြူးဖြစ်ဖြစ်၊ ဖန်မီးအိမ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဖိုးလမင်းဖြစ်ဖြစ်။

ငွေစင်ကြယ်ဖြစ်ဖြစ် ပြဿနာမရှိပါဘူး။ ဒို့လူသားတွေအားလုံး အပေါ်ပိနေတဲ့ ဒုက္ခဆိုတဲ့ ဝန်ဆိုးကြီးကို နိုင်သရွေ့ပိုင်းမပြီးပယ်ရှားကြမယ်။ မသေမချင်း ဒီအလုပ်အတွက်ယုံကြည်ချက်၊ ပညာနဲ့ မေတ္တာအတွက်ပိုနိုင်လာအောင်၊ ပိုစွမ်းလာအောင် ဆက်ကြိုးစားနေတယ်။

ဟေး.....။

Forum Art ဖိုရမ်အနုပညာဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းသစ်ကို စတင်သုံးစွဲရန်အချိန်တန်ပြီလို့ သဘောပေါက်မိလို့ ဒီ ဖိုရမ်မှာ စတင် သုံးစွဲလိုက်ပါတယ်။ အနုပညာလို့ ပြောလိုက်ရင် အစဉ်အဆက်နားလည်ထားကြတဲ့ ကဗျာ၊ ဝတ္ထု၊ ဇနီးချီး၊ ပန်းပု၊ ရုပ်ရှင်၊ ဂီတစတာတွေလောက်သာ ပြေးမြင်တတ်ကြတဲ့စိတ်မျိုးနဲ့ ချဉ်းကပ်မယ်ဆိုရင်တော့ စိတ်ထဲမှာ မအိမလည်ဖြစ်စရာကောင်းနေပါလိမ့်မယ်။ **Real Live Art** အရင်းခံဘဝ နေနည်းအနုပညာအတိလက်ခံပြီး ခံစားကျင့်သုံးတဲ့သူများအတွက်တော့ ဒါဟာဘာပြဿနာမှမရှိပါဘူး။ သူ့အမြင်၊ ကိုယ့်အမြင်ထားအပ်တဲ့ သဘောထား ကွဲပြားတာလည်း မထူးဆန်းပါဘူး။ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားစရာ စိန်ခေါ်မှုလည်းမဟုတ်ပါဘူး။

နောင်လွန်း၊ ဝိမုတ္တိ၊ ဇော်ရန်နိုင်၊ မင်းရည်သွေး၊ မင်းသားကြီးစတဲ့ သူငယ်ချင်းများနဲ့ ကြုံပြီး စီးပွားရိုက်လုပ်ထားတဲ့အတွက်တွေ ဒီဖိုရမ်မှာ အတော်အသင့် ပါဝင်ပါတယ်။ ဒါဟာလည်း အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ စီစဉ်တင်ပြမှုတစ်ခုအတွက် ကြိုတင်ဆောင်ရွက်မှုများသာ။

အခမ်းအနားမျိုး **Stevem** အစီအစဉ်ကြေငြာချိန်မှာ ဒီအခမ်းအနားအတွက် နတ်သားလေးတစ်ပါးလို စောင့်ရှောက်မယ့် ဖိုရမ်ရှိလာ (**Form**

Jokert) ရှိကြောင်း ကြိုပြောထားပါတယ်။ သဘောကတော့ ဒီဖိုရမ်အတွက် စိတ်ကောင်းလေးနဲ့ ယှဉ်ပြီး ပြီးပြတ်လှုပ်ရှားပေးမယ့်သူ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပါပဲ။ ဆင်ကပ်ပွဲတွေမှာ ဟာသလည်း လုပ်တတ်တယ်။ ကြီးတန်းလည်း လျှောက်တတ်တယ်။ ကောင်းကင်ဘားလည်း ကစားတတ်တယ်ဆိုတဲ့ Joker တွေပါ တတ်ကြပါတယ်။ စွယ်စုံပညာရှင်ပါပဲ။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဖိုရမ်မှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တင်ပြသူအဖြစ် ဆောင်ရွက်သလို ဖိုရမ်ဂျီကာ အဖြစ်ပူးတွဲတာဝန်ယူချင်ပါတယ်။ ဖိုရမ်ဂျီကာတို့နဲ့ ထိုက်တန်သော စိတ် အရည်အသွေး ထိုက်သင့်စွာရှိကြောင်းလည်း မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်ပါတယ်။ သို့သော်.....

သို့သော် ကျွန်တော်ရပ်ပိုင်းကျန်းမာရေးအခြေအနေက "ခါချည်ကောင်မာန်ကြီးလို့တောင်ကြီးကိုဖြူမယ်ကြ၊ ခါးကမသန်" အနေအထားကိုရောက်နေပြီ။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့အသက်ငယ်သော သူငယ်ချင်းဇော်ရန်နိုင်ကို အကူအညီတောင်းရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ "ငြိမ်းချမ်းရေးသုံးမျိုးဖိုရမ် အနုပညာ" အစီအစဉ်အတွက် ဇော်ရန်နိုင် ဖိုရမ်ဂျီကာ ဖြစ်သွားတော့တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ လူငယ်သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ဖိုရမ်ဂျီကာ လုပ်နိုင်တဲ့ ဇွန်ဆီတို့၊ မင်းရည်သွေးတို့၊ နောင်လွန်းတို့ စသည်ဖြင့် များစွာရှိပါသေးတယ်။ ငြိမ်းချမ်းရေးသုံးမျိုးပညာရေးလှုပ်ရှားမှု အတွက် ကျွန်တော် အားတက်နေပါတယ်။ ပညာရေးလှုပ်ရှားမှုဆိုတဲ့ သဘောက တစ်နေရာမှာ လူတွေအများကြီး ပါဝင်နိုင်သလား၊ လူနည်းနေသလားဆိုတာ ပြဿနာမရှိပါဘူး။ သေးငယ်သော်လည်း နက်ရှိုင်းနေတာ Deep Micro ဖြစ်နေတာ ဝမ်းမြောက်စရာကောင်းပါတယ်။

ဟိုဒေါင့်ဒီဒေါင့်က အသံတစ်ချို့ ခပ်သဲ့သဲ့ကြားနေရတာ ရှိပါတယ်။ မောင်ရန်ပိုင် ပါဝင်တဲ့ အခမ်းအနားတွေအတော်များများမှာ မောင်ရန်ပိုင်နေရာယူတာများလွန်းသတဲ့။ ဒီမိုကရက်တိုက်ဇေးရှင်းမဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြောလိုပါဘူး။ ဒီမိုကရေစီကို အသက်နဲ့ထပ်တူ၊ အသက်ရှူခြင်းနဲ့ထပ်တူ ကျွန်တော် မြတ်နိုးပါတယ်။ သို့သော် ဆေးတစ်မယ်တည်းနဲ့ (၉၆)ပါး ရောဂါအကုန်မပျောက်နိုင်ပါဘူး။ ပစ္စုပ္ပန်တည်တည် အပေါ်သတိရှိပြီး Dynamic Out Look အရပ်သေသအနေနဲ့မေတ္တာနဲ့ပညာဉာဏ်ကိုအထားအသိုကစားပြီး ပြုမူဆောင်ရွက်ရတာမျိုးရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာဘာအစွဲမှမရှိပါဘူး။ လူ့ကျင့်ဝတ်နဲ့ လူ့အခွင့်အရေးကို တစ်ပြားသားအထိမခံဘူးဆိုတဲ့ သတိတရားသာရှိပါတယ်။ ဒီမိုကရေစီတာထွက်စသောရှိသေးတဲ့ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံအတွက် မနူးမနပ်ဖြစ်နေသေးတာတွေဟာ မထူးဆန်းပါဘူး။ (၂၁)ရာစုဒီကစပြီး ရှေ့ခိုအတွက် Hand To Hand လက်ဆင့်ကမ်းဆိုတာရှိသလို But သို့သော် ဆိုတာရှိကြောင်းအမြင်ရှင်းဖို့ဆက်ကြိုးစားရလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော်တို့ဖိုရမ်ရဲ့ ပထမပိုင်းမှာ တင်ပြစရာတွေရှိတာတွေ တင်ပြပြီးတဲ့နောက် ဒုတိယပိုင်းမှာ တက်ရောက်လာသူများဘက်မှ လွတ်လပ်စွာဟင်းလင်းပွင့်တုံ့ပြန်တင်ပြတဲ့ တုံ့ပြန်ဆွေးနွေးတဲ့၊ တုံ့ပြန်မေးခွန်းထုတ်တဲ့ အစီအစဉ်တွေပါဝင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အမြင်အရတော့ (၂၁)ရာစု ပညာအခမ်းအနားတွေအတွက် မူလအစပျိုးတင်ပြသူနဲ့ တုံ့ပြန်သက်ရောက်သူမှာ ဘယ်သူကတို့နဲ့ သလဲ၊ ဘယ်သူကပိုဆရာကြီးဖြစ်သလဲဆိုတဲ့ ပြဿနာမရှိပါဘူး။ ငြိမ်းချမ်းရေးသုံးမျိုးပညာရေးလှုပ်ရှားမှုဆိုတဲ့ အသက်ရှူသံနဲ့ထပ်တူ အရေးကြီးတဲ့ပညာရေး

လှုပ်ရှားမှုမှာ ဦးဆောင်တင်ပြသူနဲ့ တုံ့ပြန်သူဟာတစ်လှည့်စီ အလုပ်တာဝန်ခွဲထားတဲ့သဘောပါ။ လမ်းလျှောက်တဲ့နေရာမှာ ဘယ်တစ်လှမ်း၊ ညာတစ်လှမ်းလှမ်းတဲ့သဘောပါ။ (၂၁)ရာစုမှာ ရှေ့ဆုံးတန်းထိုင် နေမှဆရာကြီးအရာပြောကတယ် ဆိုတဲ့အခွဲမျိုးမရှိကောင်းတော့ပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့ဖိုရမ်ရဲ့ ဒုတိယပိုင်းမှာ "ချိတ်ဆက်ဖွဲ့စည်းအကျိုးဆောင်" သူအဖြစ် ကျွန်တော်တာဝန်ယူပါတယ်။ Oral နတ်ကိုအသုံးပြုလို့ ရသလို အခြားသော ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးအစား မျိုးကွဲတွေနဲ့လည်း တုံ့ပြန်လို့ရကြောင်း ကြိုးပြောထားပါတယ်။ အနှစ်သာရနဲ့အာနိသင်ကိုကြည့်ရမယ် လူ့ကျင့်ဝတ်မဖောက်ရဘူး၊ လူ့အခွင့်အရေး မဖောက်ကားရဘူး။ ပညာအခမ်းအနား တစ်ခုအတွက် လိုအပ်သလို ကွန်မြူတိုးချဲ့နိုင်တယ် ဆိုတဲ့မှုကို စတင် အကောင်အထည်ဖော်တဲ့သဘောပါ။ ဘယ်ပညာမဆိုပညာနယ်အသီးသီးမှာ Formal Education အစဉ်အလာပုံစံကိုက်ပညာရေးကိုထိန်းရတဲ့အပိုင်း ရှိသလို Free Transparent Education လွတ်လပ်တဲ့ဟင်းလင်းပွင့် ပညာရေးကိုလည်း အရောင်မမှိန်အောင် ကြိုးစားထွန်းညှိသင့်ပါတယ်။

လူကဆင်းရဲ၊ ကျန်းမာရေးကမျိုးတဲ့ အဲ့ဒီကြားထဲကအသက်(၁၅)နှစ်သားအရွယ်လောက်ကစပြီး စုလို(၇၀)အနီးကပ်အထိ ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ပုံအပ်ထားတဲ့ယုံကြည်ချက်အတွက် ကြိုးစားနေရတာအလွန်မောပါတယ်။ ရုပ်နာမိတယ်။ သို့သော်စိတ်ကပျော်နေပါတယ်။ ရှေ့ပိုင်းကကျွန်တော်တို့တင်ပြထားတာတွေကိုမင်းသားကြီးဆိုတဲ့ Multi Artist လူငယ်လေးက ပါမောင်းမင်းနဲ့တုံ့ပြန်

ပါတယ်။ ဇွန်ဆီကကဗျာတစ်ပုဒ်နဲ့တုံ့ပြန်တယ်။ မင်ရည်သွေးကတရားထိုင်ပြတယ်။ ဝိမုတ္တိဆိုတဲ့အသက်(၂၀)ဝန်းကျင်လူငယ်ပန်းချီဆရာလေးက Art Of Living ဘဝနေနည်းအနုပညာဆိုတာကိုလေသံအေးအေးလေးနဲ့ရှင်းလင်းအစီရင်ခံနေတယ်။ ဖိုရမ်ရဲ့ဒုတိယပိုင်းမှာ ကျွန်တော်ပန်းသီတဲ့ ကြိုးလုပ်ရတာမသက်သာပါဘူး။ ဓာတ်ဆားရေသောက်ခြင်း၊ ရှူဆေးရှူခြင်းဆိုတဲ့အကူပစ္စည်းတွေကိုတွင်တွင်ကျယ်ကျယ်သုံးနေရပါတယ်။ သို့သော်.....။

အဆုံးသတ်ကျွန်တော်ပြောမယ့် စကားကတော့ "အမုန်းတွေဘေးဖယ် အချစ်တွေရှေ့တက်၊ ငြိမ်းချမ်းရေး လက်တွေ့ပူးဆက်ကြမယ်" လို့အမည်ပေးထားတဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးသုံးမျိုး အခမ်းအနားလေးတစ်ခု အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ရန်အနီးကပ်စတင်ကြိုးစားနေပါသည်။ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းများကိုလည်းပြောပြီးပါပြီ။

ငြိမ်းချမ်းရေးသုံးမျိုး ပညာရေးလှုပ်ရှားမှုဆိုတာ အသက်ရှင်နေတဲ့လူတစ်ယောက်အသက်ရှူခြင်း ရင်ချန်ခြင်း။ အရေးကြီးသလိုလူအဖွဲ့အစည်းလူနိုင်ငံ၊ လူ့ကမ္ဘာကြီးအတွက်အရေးကြီးပါကြောင်း.....။

အမျိုးသားလက္ခဏာ၊ တစ်ကိုယ်တော်လက္ခဏာ၊ အုပ်စုလက္ခဏာ၊ ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသားလက္ခဏာ၊ ဟန်ချက်ညီညီပေါင်းစည်းရေးအတွက်ငြိမ်းချမ်းရေးသုံးမျိုး ပညာရေး လှုပ်ရှားမှုအထူးအရေးကြီးပါကြောင်း....

မောင်ရန်ပိုင်

မောင်ရန်ပိုင်ဆိုတာ အဘိုးကြီးပေါက်စ
သစ်ပင်တစ်ပင်ဖြစ်တယ်

ကျွန်တော်မောင်ရန်ပိုင်ဖြစ်ပါတယ်
အဘိုးကြီးအိုပေါက်စတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်
အဘိုးကြီးအိုပေါက်စမောင်ရန်ပိုင်ဆိုတာ
သစ်တောတစ်ခုထဲက သစ်ပင်တစ်ပင်ဖြစ်တယ်
ကိုယ့်ရေ၊ ကိုယ့်မြေ၊ ကိုယ့်နိုင်ငံလေးကို
အချစ်ပိုသလို ရေခြားမြေခြားတိုင်းတစ်ပါးအထိ
မေတ္တာထားပါတယ်
ရပ်ဝေးမြေခြားကလေးများအပါအဝင်
နယ်စည်းမခြားဘဝတူလူသားအပေါင်းကို
အမေတစ်ယောက်ထဲကမွေးထားတဲ့သားသမီးတွေလို
သဘောထားပါတယ်
ဟောဒီမှာ စုမြင်နေရတဲ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်ဟာ
ခြေထောက်နှစ်ဖက်မဟုတ်ပါဘူး
မောင်ရန်ပိုင်ဆိုတဲ့အဘိုးကြီးအိုပေါက်စသစ်ပင်ရဲ့
ရေသောက်မြစ်များဖြစ်ပါတယ်

ကျွန်တော်တို့အတွက်ပထမဖိုရင်ကျွဲက

ဟောဒီမှာ စုမြင်နေရတဲ့ကိုယ်လုံးကြီးဟာ
ကိုယ်လုံးကြီးမဟုတ်ပါဘူး။
မောင်ရန်ပိုင်ဆိုတဲ့အဘိုးကြီးအိုပေါက်စသစ်ပင်ရဲ့
ပင်စည်ကြီးဖြစ်ပါတယ်
ဟောဒီမှာ စုမြင်နေရတဲ့လက်နှစ်ဖက်နဲ့ဦးခေါင်းဟာ
လက်နှစ်ဖက်နဲ့ဦးခေါင်းမဟုတ်ပါဘူး
မောင်ရန်ပိုင်ဆိုတဲ့အဘိုးကြီးအိုပေါက်စသစ်ပင်ရဲ့
အကိုင်းအခက်အရွက်အသီးအပွင့်များဖြစ်ပါတယ်
တစ်နေ့မှာ
သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့သဘာဝနဲ့အညီလှုပ်ရှားအသက်ဝင်နေတုန်း
ခပ်ဝေးဝေးကနေ အသံတွေသဲ့သဲ့လေးကြားလာရတယ်။
နောက်တော့တိုးတိုးလေးကြားလာရတယ်
အသံတွေနည်းနည်းကျယ်လာတယ်။
အသံတွေထပ်ကျယ်လာတယ် အသံတွေပိုပိုကျယ်လာတယ်
အသံတွေအလွန်အမင်းကျယ်လောင်လာပြီ
အသံတွေအလွန်အမင်းကျယ်လောင်လာပြီ
လောလောလတ်လတ်ပစ္စုပ္ပန်မှာ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးက
အသံတွေမြည်နေပါပြီ

မောင်ချစ်ပိုင်

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကိုနောက်ဆုံးပေါ်ခေတ်မီလွှစက်ကြီးနဲ့
 ဖြိုဖျက်နေပါပြီ၊ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးနာကျင်နေပါပြီ
 နလုံးသားနဲ့ဦးနှောက်ရှိသောနေရာက အနာကျင်ဆုံးဖြစ်ပါတယ်
 ချစ်လှစွာသောတိုင်းသူပြည်သားအပေါင်းတို့ရယ်....
 နယ်စည်းမခြားဘဝတူလူသားအပေါင်းကို
 နှုတ်ဆက်စကားပြောခဲ့ချင်ပါတယ်
 ကျွန်တော်ဟာ ဘဝတူလူသားတွေကို ဆိုးကျိုးဒုက္ခဖြစ်စေတဲ့
 ကာဠုန်ခိုင်အောက်ဆိုင်ခေတ်တွေကို
 နိုင်သရွေ့အားလေးနဲ့ ကြိုးစားပြီးဖယ်ရှားပေးခဲ့ပါတယ်
 ကျွန်တော်ဟာ ဘဝတူလူသားတွေကောင်းကျိုးမျှမ်းသာဖြစ်စေတဲ့
 အောက်စီဂျင်တွေကိုနိုင်သရွေ့အားလေးနဲ့
 ကြိုးစားပြီးဖန်တီးပေးခဲ့ပါတယ်
 ကျွန်တော့်လုပ်ရပ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကြောင့်ဖြစ်သော အာနိသင်ဟာ
 သေးငယ်သော်လည်း ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးပေးဆပ်ပြီး
 အစွမ်းကုန်ကြိုးစားခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်
 ကျွန်တော်သွားပါတော့မယ်
 အစိုးအငွေ့များပြားပြီး သစ်ရိပ်ရှားပါးတဲ့
 ကမ္ဘာဟောင်းကြီးကနေ အစိုးအငွေ့နည်းပါးပြီး သစ်ရိပ်များပြားတဲ့

ကျွန်တော်တို့အတွက်ပထမဇိနရပ်က

ကမ္ဘာသစ်ကြီးဖြစ်အောင်ကြိုးစားကြပါ
 ဥယျာဉ်ထဲက ကမ္ဘာကြီးဖြစ်လာအောင်
 ဥယျာဉ်ထဲက နိုင်ငံတော်ကြီးဖြစ်လာအောင်
 ဥယျာဉ်ထဲက ကမ္ဘာကြီးဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားကြပါ
 ကျွန်တော်သွားပါတော့မယ် လုပ်ရက်ကြတယ်ဗျာ.....
 အထူးဝမ်းနည်းစိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်
 သစ်ပင်တစ်ပင် ကွယ်လွန်ခဲ့ပါပြီ။

မောင်ချစ်ပိုင်

မုန့်ငုံနော်

အိုင်ဂရုကစတိုးပီးရော့သည်ကိုယ်ပိုင်မှန်နဲ့နေသူဖြစ်သည်။ သူ့တွင် စူးစမ်းလိုစိတ်လည်းရှိသည်။ သတင်းစာတွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေကို တစ်ထပ်ပြီး လပေးဝယ်ကာရှေ့မှကျော့ကပ်အထိဖတ်သည်။ ပြီးလျှင်စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲ၍အယ်ဒီတာများထံဝေဖန်စာနှင့်ပေးစာတွေရေးလေ့ရှိသည်။

မည်သို့သော အကြောင်းအချက် အဖြစ်အပျက်ဖြစ်စေ ပီးရောတာ
 နှစ်စားလေ့လာပြီးစာရေးလေ့ရှိသည်။ ထိုကိစ္စတွေတွေ့ဆွေးနွေးဖို့လည်း ဝါသနာကြီး
 သည်။ ထိုနှစ် ဇူလိုင်လ၏ ပူလောင်ပြင်းပြသော အခါသမယ၌ မစ္စတာပီးရောတာ
 အတော်လေးအလုပ်ရှုပ်ခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်သူနှင့် စာရေးသရုပ်ဆောင်
 အံယ်ဒီတာနှင့် စာရေးဆရာ၊ ဆရာဝန်နှင့် လူနာ၊ အားကစားသမားနှင့် နည်းဗျူ
 လက်မှတ်ရောင်းနှင့် ပရိသတ်တို့အကြားရှိ ဆက်ဆံရေးများအကြောင်း သူ
 အထင်အမြင်ကို အယ်ဒီတာများထံ ရေးသားပေးပို့ခဲ့ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ခေတ်ပေါ် အဆောက်အဦးသစ်များတွင် ရှေးပဝေသကီက တန်ဆာဆင်ပုံများဖြင့် ဆင်ယင်ရန်သင့်မသင့်၊ တရားဝင်လင်နှင့်မယားမှ ပေါက်ဖွားသော သားသမီးများအဖို့ဖခင်၏အမည်ကိုဆက်ခံရန် လျော်မလျော်၊ ဘောလုံးတိုက်ကင်းပသည့် ပုံစံ စနစ်ပြောင်းလဲလျှင် ကောင်းမကောင်း စသည်တို့ကိုလည်း သူကဝေဖန် အကြံပြုသေး၏။ ထို့ပြင်ခရီးကြိုဝေဖန်သည့်သဘောဖြင့် ဝတ်စားလေးများကိုပိုမိုဝတ်ပြီးအောင်စီမံနည်းများ၊ သံစုံတီးဝိုင်းများ ပြန်လည်ရှင်သန်သင့်ကြောင်း၊ စက်မှုတွင်ရေဓနွေးငွေ့မှဓာတ်ငွေ့သို့အစားထိုးသင့်ပြီဖြစ်ကြောင်း စသည်စသည်ရေးသားသေး၏။

အကြံကြီး၊ ဉာဏ်ကြီးတွေထုတ်ရလွန်းသဖြင့် သူဦးနောက်မှာပင်ယန်နွမ်းရိနေပြီဖြစ်သော်လည်း စာနယ်ဇင်းများကိုအားကြီးမာန်တက်မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်နေဆဲဖြစ်သည်။ ယခုညနေအထိစာနစ်စောင်သာသူရေးရသေးသည်။ တစ်စောင်မှာ မြောက်ပိုင်းခရိုင် ဟင်းရွက်စိုက်ခင်း အတွက် မြောင်းသွယ်စိုက်ဖျိုးရေးစနစ်အကြောင်းဖြစ်ပြီး နောက်တစ်စောင်မှာ နှစ်ပတ်လည်အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် တံဆိပ်ခေါင်းထုတ်ဝေရန်အကြံပေးစာဖြစ်သည်။ အကြံပေးရန်အချက်အလက်တွေနည်းနေသဖြင့် အားမလိုအားမရဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြင့် အိပ်ရာဝင်ရန်ဟန်ပြင်ဆဲတွင် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ဆီသို့မျက်စိရောက်သွားသည်။ ဆောင်းပါးမှာ 'ယင်ကောင် တစ်သိန်း' ဟု ခေါ်တပ်ထားသည်။

"ပုံမှန်ပျံလွှားငှက်တစ်ကောင်က ယင်ဘယ်နှစ်ကောင်စားနိုင်သလဲ သိကြပါသလား။ ဤစိတ်ဝင်စားဖွယ်အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးဖြစ်သည့် ပင်စင်စားကြီး ဦးကကြီးက ရေးသားထားသည်။ တစ်ခါသော်

သူသည် ပျံလွှားငှက်ပေါက်စကလေးသုံးကောင်ကိုတွေ့ခဲ့ရာ အသိုက်တိုလည်း ချာမတွေ့သဖြင့် မိခင်ဒေါ်ပျံလွှား၏ကိုယ်စား သူကိုယ်တိုင် မွေးမြူရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးသကာလ..."

"အလကား ကြံကြီးစည်ရာ" ဟု ပီးရောက ဝေဖန်လိုက်ပြီး မဂ္ဂဇင်းကို ဆေးသို့ပစ်လိုက်သည်။ "တစ်သိန်းဆိုတာဘယ်ယူယုံမှာလဲ၊ အလကား ဆက်သက်ချဲ့ကားကာ၊ ဧဟုမိန်းမ၊ အိပ်နေပြီလား" ဟုအိပ်ရာထက်က သူ့မိန်းမတို့မေးလိုက်သည်။

"မပျော်သေးပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ" ဟု မိန်းမဖြစ်သူကမျက်လုံးများစွင့်လာပြီးမေးသည်။

"ဒီမှာ စဉ်းစားကြည့်ပါဦးလား၊ ယင်ကောင်တစ်သိန်းရဖို့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လောက်အချိန်ကြာအောင် ဖမ်းရမလဲ"

"ဘယ်သိမလဲ တစ်ခါမှမစဉ်းစားဖူးပေါင်"

"ဒါဆိုအခုစဉ်းစားကြည့်ကွာ"

"တစ်ပတ်လောက်ကြာမှာပေါ့" ဟု မိန်းမက ပြီးပြီးရော သဘောဖြင့် ပြော၏။

"ငါဖြင့်မထင်ပေါင်ကွယ်၊ ကဲ...စဉ်းစားကြည့်၊ ယင်တစ်ကောင်ဖမ်းမိဖို့ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာမလဲ"

"တော်ပါပြီ ဉာဏ်ကြီးရှင်ရယ်...ကျုပ်မှာ တစ်နေ့ကုန်တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ဖင်ပန်းလှုပ်ပြီ၊ အရမ်းလည်းအိပ်ချင်လှပြီ၊ အဲဒီအရည်မရ၊ အဖတ်မရတွေ့တော်မိတော့။"

မောင်သစ်ဆင်း

မုန့်နေသူ

“ညဆယ့်တစ်နာရီမှာအိပ်၊ မနက် ခုနစ်နာရီထိုးမင်းအတွက်အိပ်ချိန် ရှစ်နာရီရတာပဲ၊ လူတစ်ယောက်အတွက်အတော်ပါပဲ”

“ဒုက္ခပါပဲနော်၊ ကိုင်း... ပြောပြော မြန်မြန်ပြော၊ တွက်ကြည့်မယ်”

“ဒီ မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ပင်စင်စားအဖိုးကြီးတစ်ယောက်က ယင်ကောင် တစ်သိန်းဖမ်းသတဲ့၊ အဲဒီ ကိန်းဂဏန်းကို ငါမယ့်ဘူး”

“သုဘာသာသူဖမ်းတာဘာပြသေးတုန်း၊ တစ်သိန်းမကလို့ဆယ်သိန်း ဆယ်သန်းဖမ်းဖမ်း၊ ရှင့်အပူလား”

“ယင်ကောင်အရေအတွက်ကို ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး” ပီးရောက အေးဆေးစွာပြောသည်။ “မဂ္ဂဇင်းအတွက်မကောင်းဘူးကွ၊ စာဖတ်ပရိသတ်ကို အချက်အလက်မှားတွေဆီခေါ်သွားရာရောက်နေတယ်၊ အယ်ဒီတာဆီကို ငါစာရေးမှဖြစ်မယ်၊ မရေးခင်မင်းကိုမေးကြည့်တာ”

“အဲဒီအဖိုးကြီးက ယင်တွေကိုဘယ်မှာဖမ်းတာတဲ့လဲ”

“မလီတိုပူလ်မှာတဲ့”

“ဒါဖြင့်လဲအဲဒီသွားပြီးစုံစမ်းပေါ့...တော့” မိန်းမဖြစ်သူကတစ်ဖက်သို့ လှည့်အိပ်သွားသည်။

“မလိုပါဘူးကွာ၊ မသွားပဲလည်း စုံစမ်းလို့ရပါတယ်၊ အခြေခံ အချက် အလက်ဇယားရဖို့ပဲလိုတယ်၊ ဆိုကြပါစို့... လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်မိနစ်မှာ ယင်ကောင်ဘယ်နှကောင်ဖမ်းနိုင်သလဲဆိုတာသိရရင် ကျန်တာတွေက အသာလေးတွက်လိုရသွားပြီ”

ပီးရောက စာရွက်တစ်ရွက် ဆွဲယူလိုက်သည်။ မိန်းမက စောင်ကို ခေါင်းမြီးချလိုက်သည်။

“ဒီလိုလေအဖိုးကြီးကတစ်မိနစ်မှာယင်ကောင်(၆၀)ဖမ်းဆိတ်ယလို့ ယူဆလိုက်ရအောင်၊ မနားမနေအချိန်ပြည့် အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုရင် တစ်နေ့ အတွက်ယင်ကောင်(၄၈၀)ရမယ်၊ ဒါဆိုရင်တစ်နှစ်မှာဘယ်နှကောင်ရမလဲ”

ခေါင်းမြီးချအောက်က မိန်းမဖြစ်သူ၏ အံ့ကြိတ်သံတွက်လာသည်။ ပီးရောက ဆက်လက်တွက်ချက်နေ၏။ အတန်ကြာသော် ခိတ်ကိုချလိုက်သည်။

“အဲဒီလောက်ကိန်းဂဏန်းရှိတဲ့ ယင်ကောင်တွေဖမ်းနိုင်ဖို့သူဟာ ခုနစ် လတိတိမရပ်မနားလုပ်နေရမယ်”

မကျေချမ်းသံတစ်ခုစောင်မြဲထဲမှ မပီမသတွက်လာသည်။

“ပြဿနာက ဒီအခြေခံစာရင်းဇယားရဲ့ မသေချာမှုဘဲ၊ ပျမ်းမျှခြင်း အားဖြင့်တစ်မိနစ်ကို ယင်ကောင် တစ်ကောင်နှုန်းဆိုပေမယ့် ဒါက ခန့်မှန်းခြေ သက်သက်ပဲ၊ တချို့ယင်ကောင်တွေကို တစ်စက္ကန့်နဲ့ မိချင်မိနိုင်တယ်၊ တချို့ကျ တော့လည်း ပျံ့နိုင်ပြေးနိုင်ကြတော့ ဘယ်လောက်ကြာမလဲ၊ ငါမသိဘူး”

“ကိုင်း... ဉာဏ်ကြီးရှင်” မိန်းမသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ငုတ်ငုတ်ထထိုင် လေ၏။ “ကျုပ်ကို ဘယ်လောက်ကြာအောင် နှိပ်စက်နေဦးမှာတုန်း...”

“ဟ... ပျမ်းမျှအရေအတွက် ငါမှမဖြစ်မယ်၊ အတိအကျကို မှမဖြစ် မယ်၊ စာတွေ့သဘောသက်သက်မဟုတ်ဘဲနဲ့ လက်တွေ့စမ်းသပ်မှု ရလဒ်ကို သိချင်တာ”

မိန်းမသည် ရေငုတ်မည့်သူကဲ့သို့ လေကိုအဝရှူလိုက်ပြီး အောက်ပြန်ဝင်သွားတော့သည်။

ပီးရောသည် အခန်းပတ်လည်တဝိုက် စူးစမ်းရှာဖွေလိုက်ရာ ယင်
တောင်တစ်ကောင်ကိုတွေ့သွားသည်။ ယင်ကောင်သည် ကုလားထိုင်ကျော့ရှိ၍
နားနေ၏။ ပီးရောသည် အချိန်မှတ်နာရီကိုယူ၍ အချိန်ကိုမှတ်လိုက်သည်။
ခြေဖျားထောက်ကာ ကုလားထိုင်ဆီသို့ ချွတ်နင်း၍ အလှမ်းတွင် မိန်းမဖြစ်သူ၏
ဒေါက်ဖိနပ်ကိုနင်းမိပြီး ခြေချော့ကာ အိပ်ရာပေါ်ပစ်လဲသွားသည်။ သူမိန်းမသည်
မျက်နှာသွေးဆုတ်လျက် အလန့်တကြားထလာပြီး အပေါ်အကျီကောက်ဝတ်
ကာ အခန်းအပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

အခန်းတွင်း အပူဒီဂရီနောက်ထပ် မတက်လိုတော့သဖြင့် ပီးရောမှာ
အဝတ်အစားလဲကာ အိပ်ရာဝင်လိုက်ရသည်။

ထိုအပတ်၌ ပီးရောအဖို့ ညနေပိုင်းတွင်သာ အလုပ်ဆင်းရသဖြင့်...
နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် သူ၏ သုတေသနလေ့လာမှုကို ဆက်လက်လုပ်
ဆောင်နိုင်လေသည်။ အပြင်သို့ ထွက်လာရာ အိမ်နီးချင်း၏ သားကလေး
ဗလာရစ်ကိုတွေ့သည်။ ထိုကလေးကား လွန်စွာ ရှားပါးသော သတ္တဝါတစ်မျိုး
ဖြစ်လေသည်။ အခြားကလေးများနှင့်မတူ တစ်မူသန့်ရှင်းလှသော ကလေးငယ်
ဖြစ်ဘိ၏။ သူ့အမေက အိမ်တွင်းသန့်ရှင်းရေးဟောပြောပွဲများ၌ ဖုန်မှုန့်တွေထဲ
တွင် ရောဂါပိုးမွှားများသန်းချီ၍ရှိသည်ဟုသော ဟောပြောချက်ကို မရယူကြည်
သူ ဖြစ်သည်။ နေ့စဉ် အကြိမ်ကြိမ်လက်ဆေးသည်။ တစ်နေ့လျှင် နံနက် ည
နှစ်ကြိမ်သွားတိုက်သည်။ အကျီဖြူတစ်ထည်ကို တစ်ပတ်တိုင်တိုင် မညစ်ပေ။
ရဘဲ ဝတ်ဆင်နိုင်သည်။ အရပ်ထဲက ကလေးတွေက သူနှင့်မပေါင်းကြ။ သူတ
လည်း သူ့ဘာသာသူ တစ်ဦးတည်းပင်နေသည်။

ထိုကဲ့သို့သော ကလေးအား ပီးရောက ယင်ကောင်စမ်းခိုင်းလေသည်။
အံ့အားသင့်စရာပင်။ ကလေးငယ်ကလည်း သဘောတူ၏။ တစ်ယောက်တည်း
ပြီးငွေနေ၍လား။ ကလေးသဘာဝ စူးစမ်းလိုစိတ်တွေပေါ်လာ၍လားမသိ၊
ဗလာရစ်သည် လေ့ကားပေါ်ဆင်းလိုက်တက်လိုက်နှင့် ယင်ကောင်တွေ
ဖမ်းတော့သည်။ ဤအလုပ်ကား သူ့အဖို့ အဆန်းတကြယ်တည်း။

ပီးရောက အချိန်မှတ်နာရီတစ်လုံးနှင့် စောင့်ကြည့်နေသည်။
စိတ်ဝင်စားစရာပါလား။ သူတို့၏ သုတေသနလုပ်ငန်းကြီးအရှိန်ကောင်းနေစဉ်
မှာပင် ဗလာရစ်၏ အမေပေါက်ချလာသည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့... ဘယ်နှယ့်လျှောက်ပြေးနေရတာလဲ၊ ကြည့်စမ်း
တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ပေချေညစ်ပတ်လို့ပါလား။ နင့်လက်ထဲက ဘာတွေလဲ။”

သားငယ်မောင်သန့်ရှင်းကလေးက သူ့လက်ဝါးကို ဖြန့်ပြလိုက်သည်။
မိခင်အိမ်တွင်းသန့်ရှင်းရေးတရားဟောဆရာမကြီး၏ လက်ထဲသို့ ရောက်သွား
ကြသည်မှာ ကားမသေမရှင် ယင်ကောင်များ။

“ဟင်...ဟင်... ဘာတွေတုန်း၊ ဒါက ဘာတွေတုန်း”

“ကျွန်တော့် ကြောင့်ပါခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့် ကြောင့်ပါ။” ပီးရောက
စင်ရောက်ကယ်တင်လိုက်သည်။ “ပင်စင်စားဦးက ကြီးရဲအဆိုကို ကျွန်တော်တ
လက်တွေ့စမ်းသပ်တာပါ။ မဂ္ဂဇင်းကိုလည်း မဟုတ်မဟတ်တွေ ဖော်ပြတာကို
ဝေဖန်ချင်လို့ပါ” ဟုပြောကာ မဂ္ဂဇင်းကိုပြသည်။

ဗလာရစ်၏ မိခင်က တရားခံမဂ္ဂဇင်းကို ယူကြည့်သည်။

“ဪ... ရှင်က ကျုပ်သားကို ယင်ကောင်တစ်ထောင်ဖြည့်အောင်
ဖမ်းခိုင်းမယ်ပေါ့လေ”

“အဲသလောက်အများကြီးဖမ်းဖို့အစီအစဉ်မရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ကလေး
ဇေ...ဘယ်နှကောင်မိသလဲဟေ့”

“ကိုင်ရဲရင်ကိုင်ထားစမ်း၊လွှင့်ပစ်လိုက်၊အခုလွှင့်ပစ်လိုက်၊ယင်ကောင်
တစ်ယောင်မှာရောဂါပိုးတွေဘယ်လောက်ရှိသလဲနင်သိသလား”

“တစ်သန်း”ဟုဗလာရစ်ကဖြေသည်။“အခုရောဂါပိုးသန်းနှစ်ဆယ်
ခုနော်”

ကလေးအမေက ကလေးကိုဆွဲခေါ်သွားသည်။ ပီးရော့ကိုလည်း
တက်ကက်လန်ရန်တွေ့သွားသေး၏။

ဤသို့သော မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရများဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ပီးရော့သည်
အယ်ဒီတာရုံးခန်းသို့ သွက်လက်စွာချီတက်ခဲ့သည်။ အယ်ဒီတာအမှားကို
ဆူထောက်ပြတော့မည်။

အယ်ဒီတာရုံးခန်းထဲ၌ အခြားဧည့်သည်မရှိပါ။ သို့သော် ကိုယ်ရေး
လက်ထောက်က ပီးရော့အားဝင်ခွင့်မပေး။ အယ်ဒီတာကြီး အပြင်သွားစရာ
မရှိသည်။ မဂ္ဂဇင်းက ဦးဆောင်ကျင်းပသည့် စက်ဘီးပြိုင်ပွဲတွင် ဆုချီးမြှင့်ရမည်
ဖြစ်သည်။

ပီးရော့က အခန်းထဲသို့ဝင်ချသွား၏။ အယ်ဒီတာမှာ ဆုရသူ
အတွက် ဂုဏ်ပြုမိန့်ခွန်းကြီးရေးနေသည်မှာ ပြီးခါနီးနေပြီ။ ပြီးလျှင် အားကစား
တွင်းထဲမရောက်မီအလွတ်ကျက်ရဦးမည်။ သူ့စားပွဲပေါ်၌လည်း စက်ဘီးသမားဆုံ
ထုထားသည့်ဖလားလှလှကြီးတစ်လုံးတင်ထား၏။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ အချိန်မရလို့ပါ။ စက်ဘီး
သမားတွေကွင်းထဲကိုပန်းဝင်လာကြတော့မှာမို့ပါ” ဟုအယ်ဒီတာကတောင်းဆို
သည်။

ပီးရော့ကကြီးစွာသော့ရှေ့ကိုပြုလိုက်သည်။ “ကျွန်တော့်မှာလည်း
အချိန်မရတဲ့ကြားက ရအောင်လာခဲ့ရတာပါ။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စလည်း
ဖောက်ပါဘူး”

“နို့ဖြင့်...ဘာကိစ္စများပါလိမ့်” အယ်ဒီတာက မိန့်ခွန်း၏နောက်ဆုံး
စာပုဒ်ကိုရေးရင်မေးလိုက်ပြီး ရေးထားသည်ကိုပြန်ဖတ်သည်။ “အမောင့်အား
ဤဖလားကြီးအပ်နှင်းလိုက်ခြင်းဖြင့် အမောင်သည် ရှေ့အနာဂတ်တွင်လည်း
ဆက်လက်၍ အောင်ပွဲဘီးများကိုလိုမ့်နေဦးမည်ဟု ယုံကြည်ပါကြောင်း ပြော
ကြားရင်း နိဂုံးချုပ်အပ်ပါသည်။”

အယ်ဒီတာက မိန့်ခွန်းကိုပုဒ်မတပ်လိုက်ပြီး “ဘာကိစ္စများပါလိမ့်” ဟု
ထပ်မေးသည်။

“ကိစ္စကတော့ အယ်ဒီတာနဲ့စာဖတ်ပရိတ်ဆက်ဆံရေးကိစ္စ၊ ခင်ဗျာတို့
မဂ္ဂဇင်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကိစ္စပါပဲ”

“ဗျာ... အဲသလောက် အရေးကြီးသလား၊ အတိအကျပြောပါဦး”
အယ်ဒီတာက ဖလားကြီးကိုလက်ဆွဲအိတ်ထဲထည့်လိုက်သည်။

“ဦးကကြီးရေးထားတဲ့ကိစ္စပါပဲ”

“ဘာများပါလိမ့်”

“လူကြီးမင်းရဲ့ မဂ္ဂဇင်းမှာဖော်ပြတဲ့စာတွေကို လူကြီးမင်းဘယ်အထိ
ဆိုတာ ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါတယ်”

“ဖတ်တာပေါ့ခင်ဗျာ” ဖလားကြီးမှာ အိတ်ထဲထည့်ရန် ကြပ်နေသဖြင့် အယ်ဒီတာက ပြန်ထုတ်ပြီး အိတ်ထဲက စာရွတ်စာတမ်းတွေကို ဖယ်ထုတ်နေသည်။

“ဒါဖြင့် ဦးကကြီးရေးတဲ့အဆိုကို ဖတ်မိမှာပေါ့”

“အင်း... ဟုတ်ပါပြီ၊ မှတ်မိပြီ၊ ခင်ဗျားက ဒါကို သံသယရှိတယ်ပေါ့”

“သံသယရှိရုံမကပါဘူး ခင်ဗျာ။ ကန့်ကွက်တာပါ။ လေးလေးနက်နက် တိတိကျကျ ကန့်ကွက်ပါတယ်”

တယ်လီဖုန်းမြည်လာသည်။ စက်ဘီးပြိုင်ပွဲ ပန်းဝင်းမည့်သူသည် တွင်းတောင်ဘက်ပေါက်သို့ ရောက်နေပြီ။

“ဆောရီးပဲဗျာ။ ဒီကိစ္စနောက်တစ်နေ့နေ့မှာ ပြောကြတာပေါ့။ အခု သိပ်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိနေလို့ပါ”

“ရှေးတုန်းကတည်းက လူကြီးမင်းရဲ့မဂ္ဂဇင်းကို အားပေးဖတ်ရှုလာတဲ့ မူလလက်ဟောင်း ပရိသတ်တစ်ယောက်ရဲ့စကားကို နားမထောင်ချင်တော့ဘူးပေါ့။ ခင်ဗျားတို့အဆင့်က ဒါလောက်ပဲပေါ့”

“ခင်ဗျားမသိပါဘူး။ ကွင်းထဲမှာ ပရိသတ်တွေအများကြီးရောက်နေပြီး ကျွန်တော်က ဆုပေးရမှာဗျ”

“ကျွန်တော်တို့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အခမ်းအနားတွေနဲ့ ပြည့်နေတာပါဗျ။ မူလလက်ဟောင်း စာဖတ်ပရိသတ်နဲ့ တွေ့ရတဲ့အခမ်းအနားကို ခင်ဗျား မတက်ချင်ဘူးပေါ့။ သုံးမိနစ်တောင် အချိန်မပေးနိုင်ဘူးပေါ့”

“ကိုင်းဗျာ... သုံးမိနစ်... သုံးမိနစ်...” ဟု အယ်ဒီတာကြီးလက်နက်ချလိုက်ရသည်။

“ဒါဆို နားထောင်ပါ။ ဦးကကြီးဟာ တစ်မိနစ်မှာ ယင်တစ်ကောင် ခမ်းတယ်ဆိုရင် ရုံးပိတ်ရက်တွေအကုန်လုံး ထည့်မတွက်ရင်တောင်မှ ယင်ကောင်တစ်သိန်းပြည့်ဖို့သူ(၇)လတိတိဖမ်းရမယ်။ ကျွန်တော်တွက်ပြတာ တိုလက်ခံတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်” အယ်ဒီတာက မြန်မြန်ကြီးလက်ခံလိုက်သည်။ “ဒါပေမဲ့ တစ်မိနစ်မှာ ယင်တစ်ကောင်သာ ဖမ်းနိုင်မယ်လို့ ခင်ဗျားဘာကြောင့် သတ်မှတ်ရသလဲ ကျွန်တော်မသိဘူး”

“ဒီလိုစောဒကမျိုးတွေ လာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပြီးသားပါ။ ကျွန်တော် တိုယ်တိုင်လည်း ဒီလိုသံသယတွေ ဝင်ခဲ့တာပဲ။ လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်မှ ဒီလိုသံသယမျိုးဆိုတာ ဖြေရှင်းနိုင်တာကလား”

ပီးရောက အချိန်မှတ်နာရီကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ အယ်ဒီတာသည် သူ့မူလလက်ဟောင်း ပရိသတ်ကြီး၏ အပြုအမူတို့ နားမလည်နိုင်စွာ ဝေးကြည့်နေ၏။

ပီးရောက အခန်းတွင်းဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်စူးစမ်းရှာဖွေလိုက်သည်။ တွေ့ပါပြီ။ ယင်ကောင်တစ်ကောင်။ မီးအုပ်ဆောင်းပေါ်တွင် နားနေသည်။ ပီးရောသည် မုဆိုးကျော်ကြီးတစ်ဦး၏ ဟန်ပန်ဖြင့် ယင်ရှိရာစားပွဲဆီသို့ ချွတ်နင်း၍ ကုပ်ကုပ်ကုပ်ကုပ်ဖြင့် သွားသည်။ ယင်ကောင်က ရုတ်ခနဲ ထပျံပြီး မျက်နှာကုတ်၍ သွားကပ်သည်။

“တွေ့လား... ယင်ကောင်ဖမ်းရတာ ထင်သလောက် မလွယ်ဘူးဗျ” ဟု အားရဝမ်းသာပြောကာ ယင်ကောင်နောက်သို့လိုက်သည်။

မောင်သစ်ဆင်း

ယင်ကောင်သည် အခန်းထဲလှည့်ပတ်ပျံ့ဝဲနေပြီးသော် ဆုဖလားကြီး ပေါ်သို့နားလိုက်သည်။

ပီးရောသည် ကောက်ပင်ကို တံစဉ်ဖြင့် ရိတ်ဘိသကဲ့သို့ ယင်ကောင်ကို လွှဲ၍ ဖမ်းလိုက်သည်။ ဆုဖလားကြီးသည် လေထဲသို့ လှပစွာ ပျံ့ဝဲတက်သွားပြီး နောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ကျဆင်းသွားသည်။ ချွမ်းချွမ်းလှုပ်လှုပ် လန်လန် အသံစုံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ထောက်ချင့်သော် အယ်ဒီတာ၏ ဆုဖလားကြီးသည် ဖန်ထည်ဖန်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

“ဟင် ခင်ဗျား... လူရှုပ်... လူလေ” အယ်ဒီတာမှာ စကားကို ပီသအောင်မပြောနိုင်တော့။

ပီးရောကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်။ ဣန္ဒြေတစ်ရွေးသားမျှမပျက်။

“ကျုပ်လူရှုပ်မဟုတ်ဘူး။ မူနဲ့နေတဲ့လူ။ ကျုပ်အတွက် အမှန်တရားဟာ ဖန်နဲ့လုပ်ထားတဲ့ ဆုဖလားထက် တန်ဖိုးကြီးတယ်။ ဖလားဆိုတာ ဝယ်လို့ရတယ်။ အမှန်တရားကို ဝယ်လို့မရဘူး”

“ဘယ်မှာသွားဝယ်ရမလဲဗျ” အယ်ဒီတာက ဝယ်သံပါအောင် အော်သည်။ “ဒီဖလားက တစ်သင်းပြီးတစ်သင်း လက်ပြောင်းလာတာ ဆယ်နှစ်ရှိပြီ။ ဆရာတို့လူတွေရဲ့ ခုံတူလေးတွေထုထားတာဗျ”

ပီးရောက သူသည် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စထက် အမှန်တရားကိုသာ ရွာဖွေသူ၊ သစ္စာတရားဘက်တော်သားကြီး ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်းရန် ဟန်အပြင်တွင် တယ်လီဖုန်းမြည်ပြန်သည်။ အယ်ဒီတာသည် သူ့ဆံပင်တွေကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆွဲဖွဲကာ အခန်းပြင်သို့ ထွက်ပြေးတော့သည်။

မူနှင့်နေသူ

ပီးရောလည်း နောက်မှ ထွက်လိုက်လာခဲ့သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ မိုက်ဆန်စရာ ရှိနေသည်။

သူတွေ့နေသည်။

လောကကြီးမှာ မူနှင့်နေသူတစ်ဦးအဖို့ မသက်သာ၊ မလွယ်ကူလှပါ ဆကား.....။

(ရှုသူရောက်စာရေးဆရာ စင်ပျားရှုထုတ်ရယ်၏
Persuade the Truthကို
မောင်သစ်ဆင်း ပြန်ဆိုသည်)

မြန်မာမလေး 'စု'

မြန်မာ မလေး... စု

နိုင်သစ်(လူထုပုံနှိပ်)

အန်ပက်စ်တာနက်စ်လေ့တာသည်ဒေါက်တာ ဇီးပါဂိုးဝတ္ထုကြောင့် (ခတ္တစ) ခုနစ်တွင်နီဘလ်စာပေဆုရရှိပြီးနောက်တွင် ရုရှားနိုင်ငံမှပြည်နှင့်ခရိယော ရုရှားစာရေးဆရာကြီးဘော်ရစ်ပက်စ်တာနက်စ်၏ တူမ ဖြစ်သည်။ သူမသည် အောက်စဖို့မြို့စံနဲ့အန်ကောလိပ်တွင် အင်္ဂလိပ်စာဘွဲ့လွန် သင်တန်းဆက်ရောက်နေသည့်ကာလတွင် အောင်ဆန်းစုကြည်နှင့် သိက္ခမင်းခင်မင်ခဲ့သည်။ သူမ၏ အမျိုးသားမှာ ကဗျာဆရာ ခရေစ်ရိန်းဖြစ်ပြီး ယင်းတို့တွင် သားသမီးလေးယောက်ရှိသည်။ အောက်စဖို့မြို့တွင်နေထိုင်ကြသည်။

ကျွန်မ အောင်ဆန်းစုကြည်နှင့်စတွေ့သည့်အချိန်တွင် ကျွန်မတွင် "ဆု" ဟုအမည်တွင်သော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိနေခဲ့သည်။ သို့ကြောင့် ကျွန်မနှင့်ကျွန်မမိသားစုကြားတွင် ကွဲကွဲပြားပြားသိမှုရှိစေရန် သူမဘုံ "မြန်မာ" ဟူသောအမည်လွယ်ပေးလိုက်ခဲ့သည်။ "မနေကမင်းဘယ်သူနဲ့တွေ့ခဲ့လဲ" "စု(ဆု) နဲ့" ဘယ်စု(ဆု) နဲ့လဲ "စုမြန်မာနဲ့"

သူမ၏အမည်မှာ ဖျိုးရိုးနာမည် မှချဖြစ်နေခဲ့သည်။ သွဲ့အမည် တစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့သည်။ နာမဝိသေသနတစ်ခုအနေမဟုတ်ခဲ့ချေ။ ချီကာဂို ပိတ်ကဲ့သို့ မြန်မာစု မဟုတ်ခဲ့ချေ။ ကောဆီအပ်မာတီနပ်စ်ကိုရီအိုလာနပ်စ်ကဲ့သို့ သိမ်းပိုက်သော ကိုရီအိုလီမြို့ကိုအစွဲပြု၍ ရခဲ့သောအမည်မျိုး စုမြန်မာပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် ထိုအမည်ကို သူမနာမ်စား ဒဲ့မသုံးခဲ့ပါသော်လည်း ယင်းသည်သူမကိုယ်စားပြုသမျှ၏ပုံရိပ်စကားဖြစ်လာခဲ့ပြီဟု ဆိုရမည်။

ကျွန်မတို့သည်အောက်စဖို့မြို့တွင် (၁၉၆၄)ခုနှစ်စိတ်ဟူ၍ကောလိပ် တွင် သစ်လွင်အမျိုးသမီးများအဖြစ်တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စတင် သိကျွမ်းခဲ့ကြသည်။ သူမလွန်စွာလှပပြီး တိုင်းတပါးဆန်လှခဲ့သောကြောင့် ကျွန်မသူမကိုပထမချဉ်းကပ်ခဲ့သည်ဟုဝန်ခံရပေမည်။ သူမသည်ကျွန်မမဖြစ် နိုင်သောအရာမှန်သမျှဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကျွန်မသည်အောက်စဖို့အိမ်အောက်စဖို့ ကျောင်းငယ်မွေးမြူပေါက်မျှဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် ဟစ်ပီတယောက် မဟုတ်သလိုအနုမြူလက်နက်ဖျက်သိမ်းရေးလှုံ့ဆော်ပွဲတွင်ထက်သန်စွာပါဝင် နေသူတစ်ယောက်မဟုတ်ခဲ့ချေ။ သို့သော်ကျွန်မသည်ကျောင်းနှင့်တက္ကသိုလ် ကြားကာလရှည်လျားလှသည့် နွေရာသီကို ခေတ်မီပုံစံအတိုင်း ကုန်လွန်ခဲ့စေ သည်။ ဂရိနိုင်ငံတဝှမ်းကားကြုံလျှောက်စီးခဲ့သည်။ အစွရေးလ်နိုင်ငံတွင်စပျစ် သီးနှင့်ပြောင်းဖူးဆွတ်ခဲ့သည် Anna Karenina ဝတ္ထုစာအုပ်ကိုခေါင်းအုံး အဖြစ်အသုံးပြုလျက် မြေထဲပင်လယ်ကို ကုန်းပတ်တန်း သင်္ဘောခရီးနှင့်ခဲ့ သည်။ စုစီချပ်ချပ်ရပ်ရပ် လုံ့ချည်၊ ကိုယ်နေကိုယ်ထားမတ်မတ်၊ သူမ၏

ပြတ်သားသောအကျင့်စာရိတ္တခံယူချက်များနှင့်မွေးရာပါလူမှုရေးသိမ်မွေ့မှုများ သည် ကျွန်မ၏ခေတ်ပြိုင် အင်္ဂလိပ်များ၏ ကပိုကရိုဝတ်စားဆင်ယင်မှု ပေါ်ရွတ်ရွတ်အပြုအမူစည်းလွတ်ရောင်ရောင်လွတ်လပ်မှုနှင့်လိင်မှုရေးရာနှင့် စက်သက်လျှင် ကိုယ့်ကျင့်သီလဝေဝါးမှုများနှင့်ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးဆန့်ကျင်နေခဲ့ သည်။

စိန်ဟုစ်သည် အောက်စဖို့၏အမျိုးသမီးသီးသန့် ကျောင်းငါးခုမှတစ် ကျောင်းပင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယင်းသည်ဘောလီအိုလ်(သို့မဟုတ်)စိန်ဂျွန်မှစက်သီး ဖြင့် သုံးမိနစ်ခရီးမျှကွာဝေးနေခဲ့သောကြောင့် ယင်းကို "လှမ်းလွန်းသည်" ဟု အများက ပစ်ပယ်လေ့ရှိပြီး ဟော်ကီကစားပွဲနှင့်ပတ်သက်၍ ဂုဏ်ငယ်နေခဲ့ သည်။ သစ်လွင်များအဖြစ်ကျွန်မတို့အားထယ်ဝါသောပင်မအဆောက်အအုံ တွင်နေရာချပေးခဲ့သည့် အညိုရင့်ရောင်တံခါးကြီးများ ရှည်လျားပြီး အလင်း ခရောင်နည်းသောစကြိုလမ်းများ၊ အိမ်မှုရေးရာတွင်မွေ့လျော်သော ကျောင်းသူ များ၊ လက်ကိုင်ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ခြောက်သွေ့အောင်အပူပေးရာနှင့်အိပ်ယာဝင်ကိုးကိုး ဖျော်ရာအဆင်တန်ဆာမဲ့သည့်မီးဖိုဆောင်လေးများရှိခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့ ပထမရောက်ရှိချိန်တွင်မူ ကျောင်းသို့ ရှားရှားပါးပါး အမျိုးသားစဉ့်သည်ရောက်လာလျှင် ထိုသို့ရောက်ရှိနေကြောင်း သတင်း စကားကို အခန်းတစ်ခန်းမှတစ်ခန်းသို့ သွယ်ထားတန်းထားသည့် အပူပေး ဓာတ်ငွေ့ပိုက်လိုင်းများပေါ်အချက်ပြခေါက်ခြင်းဖြင့် သတင်းပို့လေ့ရှိကြသည် ဟုဆိုရိုးရှိခဲ့သည်။ ထိုထက် ဆယ်စုနှစ်တစ်ခု(သို့မဟုတ်)နှစ်စုကာလလောက်

ကမူအမျိုးသားများအလည်အပတ်ရောက်လာပါလျှင်အမျိုးသားများပြန်သွားကြသည်အထိ အမျိုးသမီးများ၏ အိပ်ရာများကို စင်္ကြံလမ်းထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့ထားရသည်ဟု ဆိုရိုးရှိခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ ညဆယ်နာရီမတိုင်မီ အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ရသည်မှာအမှန်ပင်။ (သို့မဟုတ်) နောက်ဆုံးသန်းခေါင်ယံအထိ အပြင်မှာနေခွင့်ပေးသည်။ နောက်ကျပြန်ခွင့်လက်မှတ်တစ်စောင်ရယူရသည်။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ရောက်ခါစမရှိမရွံ့ဖြစ်နေသော အပျိုစင်လေးများနှင့် ကြီးကောင်ဝင်ဘဝနှင့်သိမ်သိမ်တတ်ပုံဖမ်းနေသောမိန်းမပျိုများသည်အဆောင်တစ်ခုလုံးကိုပူလောင်နေသောမီးရထားတွဲတစ်တွဲကဲ့သို့ပိတ်လှောင်မွှမ်းကြ၊ စိတ်ဆက်စေခဲ့သည်။

ဤအခင်းအကျင်းတွင် စုသည်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တန်ပန်ကင်းနေခဲ့သည်။ ရယ်စရာကောင်းလှသော ထုံအအပုံပေါက်လျက်ပင် အမှန်တကယ်ရိုးသားအပြစ်ကင်းစင်နေခဲ့သည်။ ထိုကာလနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်မသူ့ကိုအမှတ်ရပုံတွင် ထပ်မံနာကျောနေခဲ့သည့် လက္ခဏာများ ရှိသည် သန့်ရှင်းသည်၊ ပြတ်သားသည်၊ စူးစူးစမ်းစမ်း ရှိသည်၊ အရိုးခံစင်ကြယ်သည်။ သူမကို ကျွန်မမည်သို့မြင်သနည်း။ မျက်ခုံးထူထူ၊ အောက်မျက်မှောင်မှောင် ကုပ်လျက် မယုနိုင်သလို အထိတ်တလန့်ဖြင့် ဘဝင်မကျသည့် အသွင်ဖြင့် “မဟုတ်သေးဘူးလေ...အန်” ဟုဆိုပုံ.....

ကျွန်မတို့သည် မြေတိုက်ခန်းရှိ အဝတ်လျှော်ခန်းထဲရောက်နေကြသည်။ လုံချည်နှင့်ဂျိုင်းပြတ်ဘလောက်အင်္ကျီလေးတပုံတပင်ကို ကော်တင်

သည်။ သူမက ကျွန်မကို မီးပူတိုက်နည်းသင်ပေးနေသည်။ သူမက ကျွန်မတို့ လက်ချည်းသက်သက်ဖြင့် ထမင်းစားတတ်အောင် သင်ပေးနေသည်။ ဂါဝန် ချည်ကြီးများနှင့် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လျှောက်တတ်အောင် သင်ကြားပေးနေသည်။

ထိုခေတ်ကာလများကား ပိတ်သားအထပ်ထပ်နှင့် ဂျစ်ပစီဂါဝန်များ၊ အိန္ဒိယချည်ထည်လွှာများ၊ လက်ယက်ရွေးခံများ၊ အနားသားကျယ်ကျယ် ချည်ရှည်ဂါဝန်များနှင့် ဖြာထွက်သောအစရှည်များ၏ ခေတ်ကာလပင် စုသည် ကျွန်မကို ကျွန်မ၏အံ့မဝင်ခွင်မကျ ကျယ်ဝန်းသော အရှေ့တိုင်း မဆန်သော အပေါ်တွင်လုံချည်တစ်ထည်ရစ်ပတ်စည်း နောင်တတ်အောင် သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ ခြေမျက်စေ့လေးမျှပင်မပေါ်အောင် ခြေထောက်နှစ်ဘက်ကို အထဲသွင်းချက် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်တတ်အောင် အင်္ဂလိပ်ပုံစံဂါဝန်စ လှေတမုတ်၊ ဘိုပစ်ဒီပစ်မဟုတ်ပါပဲ အသာအယာရစ် ခွေတက်သွားစေသည့်အသွင်ဖြင့် လှမ်းတက်နည်းကိုသင်ပေးခဲ့သည်။

ရင်းနှီးနေခဲ့သည့်တိုင်အောင် သူမနှင့်ပတ်သက်၍ များစွာထူးခြားနေခဲ့သေးသည်။ အဓိကအားဖြင့် သူမ၏ဂုဏ်ယူစရာ မိဘသွေးကရှိနေခဲ့သည်။ သို့တိုင်အောင် သူမ၏ မေးစေ့အောက်မှ ငွေရောင်ဆံပင်သေးသေး တစ်၊ သူမ၏ နားတွင်လိမ်းခြယ်ရန်သွေးသော သနပ်ခါးတုံးအဝတ်အစားအမြိတ်ကွပ်ရန် အတွက်စုဆောင်းထားသော ပေါကြွယ်လှသော ပိုးထည် နမူနာများ သူမ၏ ဆံထုံးတွင် နေ့စဉ်သူမထိုးသောလန်းဆန်းသောပန်းစသည်တို့က စိတ်ဝင်စားစွာ ဖြစ်နေခဲ့သေးသည်။

ဤမျိုးခြားလက္ခဏာများကိုထပ်တိုးဖြည့်စွက်ချက်များရှိခဲ့သည်။ စိတ်ဆွေသုဉ်းချင်းများမှာအများအားဖြင့် အိန္ဒိယနှင့်အာဖရိကားများဖြစ်နေခဲ့ကြသည် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုခေတ်ကာလကကောလိပ်၏ ဂုဏ်အင်္ဂါ တစ်ခုအဖြစ် တည်ရှိခဲ့သေးသည်။ စိန်ဟုန်၏ ကျယ်ဝန်းလှသည့် ကျောက်ဥယျာဉ်ပန်းပွင့်လေးများကို ရွေးချယ်၍ ယင်းတို့၏ရိုးတံမာမာလေးများကို ကျွန်ုပ်တို့၏ နားပေါက်များထဲ ဂါနာလူမျိုးတို့၏လေတရပ်ထိုးတတ်ခဲ့ကြသည်။

ထိုခေတ်ကာလလူငယ်တို့ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့်နှိုင်းဆပါလျှင် စုသည်အရှေ့တိုင်းရိုးရာ အစဉ်လာသမားသန့်သန့်ပင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူမ သီလသမာဓိစောင့်ထိန်းပုံသည်ပင်လျှင် တင်းကျပ်ခဲ့သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူမသည် ဥရောပနှင့်လူမျိုးခြားအတွေ့အကြုံကို ဆည်းပူးရန် တယူသန် ကြိုးစားမှု ပြုခဲ့သည်။ ကျောင်းသားအများစုတွင် စက်ဘီးများရှိခဲ့ကြသည်။ ဟိုနားဒီနားသွားသန်လက်တွေ့ကျကျနည်းလမ်း ဖြစ်သော်လည်း စုနှင့်မူ အတော်မလွယ်သောကိစ္စဖြစ်သည်။

ပထမနှစ်နေ့ရာသီကာလတွင် စုသည် ဂျင်းဘောင်းဘီအဖြူတစ်ထည်နှင့် ဘီးသေးလေးများတပ်ဆင်ထားသော နောက်ဆုံးပေါ်အဖြူရောင် မော်လ်တန်ဘီးတစ်စီးကိုဝယ်ယူခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်ပန်းခြံများဘေးရှိ သဲထူသော စက်ဘီးပြေးလမ်းတစ်လျှောက်တွင် နေသာသောတစ်ညနေတွင် စက်ဘီးနည်းလေ့ကျင့်လိုက်သည်နှင့် တတ်မြောက်သွားပေသည်။ ထို့နောက် လှေထိုးနည်းလည်းရှိခဲ့သည်။ အောက်စဖို့ဇွေရာသီအတွက် မရှိမဖြစ်လိုအပ်သော ပညာရပ်တစ်ခုပင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

လှေထိုးရာတွင် အသုံးပြုသောလှေသည် ဝမ်းပြားပြီးလှေနံများနှင့် သောလှေဖြစ်သည်။ ယင်း၏အလေးချိန်ပုံသေဖြစ်နေတတ်ပုံနှင့် "ကတိဇာကြောင်" ရွှေလျားပုံတို့ကို စာဖွဲ့ရခက်သည်။ နံရံဘုတ်တချပ်နဲ့ ခရီးနှင့်ရန်ကြိုးစားပုံနှင့်တူသည်။ လှေထိုးတတ်ရန် အတော်ခက်ခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် တို့ယုဘာသာကိုယ်တတ်အောင်သင်ရခြင်းကမလွယ်ချေ။

လှေသည်ဖြေးလေးစွာ ချာချာလည်နေတတ်ပြီးနောက် ကမ်းစပ်အဘက်မှတဘက်သို့အရောသောပါးပြေးနေတတ်သည်။ ဤသည်ကားလှေကို ဖွဲ့မကိုင်တတ်သေးခင်အထိဖြစ်သည်။ ပဲ့ကိုင်မှုကိုလည်း ပဲနပ်မြို့မှလှေထိုးသားများကဲ့သို့ပြုရသည်။ တိုင်ရှည်ကြီးကို လှေနံနှင့်တွေ့လျက် တွန်းရသည်။ ပဲ့ကဲ့သို့ စည်ထွက်သွားစေရသည်။ စုသည်လှေထိုးပညာသင်ရန် နံနက်စောစောလေီလေင်းအချိန်တွင် ရေခွဲခွဲစိုလျက်အောင်မြင်စွာ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုလှေထိုးမှုကိုလည်း သူမလုံချည်ဖြင့်ပင်တတ်ခဲ့သည်။ အနောက်တိုင်း အစုံအပိုးပစ္စည်းများ မလိုအပ်ခဲ့ချေ။

နောက်ဆုံးအနေဖြင့်ပြောရလျှင် အရက်သေစာရှိပေသည်။ တစ်ဘာသာခြား ယုံမက မဖွယ်ရာသောကိစ္စဖြစ်နေသည်။ စုသည် လူမှုရေးနှင့် ဘာသာရေးအကြောင်းပြုလျက် အမြဲတစေငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ သို့သော် မည်သို့နေသည်ကိုသူမသိချင်ခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် သူမ၏နောက်ဆုံးနှစ်ပြီးသည့်အချိန်တွင် အလွန်လျှို့ဝှက်စွာဖြင့် သူမအရက်ပုလင်းအသေးလေး တစ်လုံးဝယ်ခဲ့သည်။ ရွယ်ရီမလား။ ဝိုင်လား မည်သည့်အရက်မှန်း မသိတော့ပါ။ ထို့နောက် ဤ

“ကြီးကျယ်” လှသော အိန္ဒိယမလေးနှစ်ယောက်ကို အဖော်အသင်းနှင့် ရံဖန်အဖြစ်သတ်မှတ်လျက်သောဒလိန်းစာကြည့်တိုက်၏အမျိုးသမီးအိမ်သာထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားခဲ့ကြသည်။ မဖွယ်မရာသော ထိုအတွေ့မကြုံကို ရောင်ပြန်ဟပ်ရန်အတွက် တမင်တကာပင် ရွေးချယ်ထားခဲ့သော ထိုနေရာ ရေဖလားများနှင့်အိမ်သာအိုးများကြားတွင် သူမသည် အရက်ကိုစမ်းသောက်ကြည့်ပြီး ထာဝရစွန့်ပယ်လိုက်ခဲ့သည်။

ဘွဲ့ဒီဂရီများစိတ်ချစွာရပြီးနောက်တွင် ကျွန်မတို့သည် ကိုယ့်လမ်းကို တသီးတခြားလမ်းခဲ့ကြသည်။ စုသည်နယူးရောမြို့ကုလသမဂ္ဂဌာနသို့ရောက်သွားခဲ့ပြီးနောက် သုံးနှစ်အကြာတွင် သူမလက်ထပ်မည့်ယောက်ျားရှိရာ ဘူတန်နိုင်ငံသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ သူမအမျိုးသားသည် ကျောင်းသူဘဝက မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်ကာလနှင့်ပတ်သက်၍ အမှတ်ရစရာများသည် ဓာတ်ပုံများ ဖြန့်ကျက်ပြသထားသကဲ့သို့ ကျိုးကြားပေါ်လာသည့်အချို့ဖြစ်ရပ်များကိုကား သူမစာများတွင် ပီပြင်စွာဖော်ကျူးပြောပြခဲ့သည်။

မိုက်ကလ်၊ သူတို့၏ ဟိမဝန္တာရွေးလေးပါဒီနှင့်အတူ မိနိမိစ်ကားတစ်စီးတွင်ရပ်တန့်၍ရှိမောနေသော စု၊ သူတို့နောက်တွင် ဘူတန်တောင်တန်းများ ကျယ်ပြန့်လှသော မျက်နှာသွင်ပြင်တွင်သေးငယ်နေသောယောက်ျား၊ မိန်းမရွေးနှင့်တောက်ပနေသောဂျစ်ကားနှင့် စွန့်စားခန်းတွင် ရောက်သူများ၊ နောက်စုနှင့်မိုက်ကလ်၊ လန်ဒန်တိုက်ခန်းရှိသူတို့ကလေးအိပ်ခန်းတွင် သူတို့မွေးကင်းသားဦး အဲလက်စန္ဒားကို ဆိုဇာတစ်လုံးတွင် စုမှီထားလျက် ရင်ကော့တေး

ခေါင်းမတ်မတ်ဖြင့် သုံးပတ်အတွင်းမှာပင် မိခင်နှင့် တထေရာတည်းယခုအချိန်တွင် အတိုင်းအဆမသိ တန်ဖိုးရှိဟန် ပေါက်နေသော စိတ်ချမ်းမြေ့စွယ်ရာ ပြန်ပြောင်းအမှတ်ရစရာများ။

(၁၉၇၀)ခုနှစ်များအလယ်ပိုင်းကာလရောက်သောအခါတွင် ကျွန်မတို့အားလုံး အောက်စဖို့သို့ပြန်ရောက်နေခဲ့ကြသည်။ မိုက်ကလ်က စိန့်ဂျွန်ကောလိပ်တွင် အလုပ်ဝင်လုပ်နေခဲ့ကြပြန်သည်။ ကျွန်မလည်း အိမ်ထောင်ကျပြီး သုသေသနပြုနေခဲ့သည်။ အောက်စဖို့ပြင်ပရှိ လှပသော်လည်း လက်တွေ့ကျသော အိမ်တစ်အိမ်တွင် အခိုက်အတန့်နေထိုင်ပြီးနောက်တွင် စု၊ မိုက်ကလ်နှင့်အဲလက်စန္ဒားသည် အောက်စဖို့မြို့လယ်နားရှိ ကောလိပ်တိုက်ခန်းတစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြသည်။ ထိုတိုက်ခန်းသည် ကျွန်မနေထိုင်ရာနှင့် ထောင့်ချိုးလေးတစ်ခုသာခြားခဲ့သည်။

ပြန်ပြောင်းခဲ့ကြည့်ရပါလျှင် ထိုစဉ်ကာလအမှတ်ရစရာလေးများသည် သာတောင့်သာယာရှိခဲ့သေးသော်လည်း အနည်းငယ်အကြောတင်း ပြေခဲ့သည်။ စိန့်ဂျွန်ကျောင်းကပေးထားသောတိုက်ခန်းသည် မျက်နှာကျက်ကြီးများနှင့် ပြတင်းပေါက်ရည်ကြီးများဖြင့် သာတောင့်သာယာရှိသော မြောက်အောက်စဖို့အိမ်ကြီး၏ မြေညီထပ်တွင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ယင်းမှာ ကျယ်ဝန်းသယောင်ရှိခဲ့သည်။ မိသားစုဘဝရေးရာအားလုံးပြုသည့် ကြီးမား ကျယ်ဝန်းသောတောင်ဘက်မျက်နှာပြင်နေသည့် လူနေခန်းကြီးမှအပ နေရောင်မတည့်သော မြောက်ဘက်ပိုင်းတွင် မီးဖိုဆောင်လေးတစ်ခု၊ အိပ်ခန်းတစ်ခန်း ကလေးခန်း

နောက်နှစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါတွင်ကလေးများအတွက်ပါတီ
 ပွဲလေးကျင်းပခဲ့သူမှာ စုပင်ဖြစ်သော်လည်း ထိုပါတီပွဲတွင် စည်းမျဉ်းစည်းကမ်း
 များ ပြတ်ပြတ်သားသားသတ်မှတ်ချက်ရှိခဲ့သည်။ ကလေးများပင်ဟုဆို၍
 စည်းကမ်းဖြေလျှော့မှုများမရှိကြောင်းဆရာနှင့်မကြုံသည့်ကျွန်မကလေးများက
 တအံ့တဩသိခွင့်ရခဲ့သည်။ သူတို့အတွက် စုသည် ကြင်နာတတ်သော်လည်း
 အလေးအနက်ထားလွန်းသူတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။ ယင်းတို့၏လိုသလိုပုံသွင်းနိုင်
 သောလောကတွင် အတော်ပင်အနေကြပ်စေသည့်တရားသေသမားဖြစ်နေခဲ့
 သည်။

သို့တိုင်အောင်လတ်တလော ကျွန်မအထင်အမြင်ဆုံးအရာကားစု၏
 ကြင်နာမှုပင်ဖြစ်သည်။ သူမသည် ပင်ကိုယ်စရိုက်အရရော ခံယူချက်အရပါ
 အကြင်နာတရားရှိသူဖြစ်သည်။ အောက်စဖို့တွင်နေထိုင်သည့်နှစ်ကာလများ
 တွင် သူမသည် သူမလောက်စေတနာမေတ္တာ မထက်သော အခြားသူများမှ
 လူပျော့လူညံ့များဟု သတ်မှတ်ထားသူများစွာကို မိတ်ဆွေ အဖြစ်ရခဲ့သည်။
 ကောလိပ်တွင် သူမသည် ကျွန်မမိခင်၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သူ ဂျာမန် ပန်းချီ
 ဆရာမကြီးတစ်ဦးကို သူမအရိပ်အောက်သွင်းယူခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့နောက်ဆုံးနှစ်တွင် သူမအတွက်ပန်းချီပြပွဲကျင်းပပေးခဲ့ကြ
 သည်။ မစ်ဗလာချက်သည် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်တွင်ဦးနှောက်အမှေးရောင်
 သည့်ရောဂါသင့်ခဲ့သည်။ အသက်ခြောက်ဆယ်နှောင်းအချိန်မှာပင် သူမသည်
 သူငယ်ပြန်သည့်အနေမျိုးရှိနေခဲ့သည်။ သူမနှင့်ဆက်ဆံ ပေါင်းသင်းရအောင်

ခက်ခဲ့သည်။ သူမအရွယ်နှောင်းနှစ်များတွင် ကျွန်မ အမျိုးသား ဝန်းကျင်
 သည် သူမ၏ အတော်စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှသော လွှက်ရည်ပွဲ တစ်ပွဲသို့
 သွားရောက်ခဲ့သည်။ အခြားမည်သူမှပေါ်မလာ ခဲ့ချေ။ နောက်ဆုံးတွင် သူမသည်
 ကျွန်မတို့ကို သစ္စာသီးညှပ်ပေါင်မုန့် ပန်းကန်ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်မ အမျိုးသားက
 ထိုသစ္စာသီးညှပ်ပေါင်မုန့် (အလွန်သေးငယ်ခဲ့သည်) နှစ်ခုယူမိလိုက်သောအခါ
 သူမဒေါသအိုးအကြွင်း မဲ့ပေါက်ကွဲသွားသည်။ ကျွန်မတို့ သူ့အတွက် အတော်
 စိတ်မကောင်းဖြစ်မိခဲ့သည်။

သို့သော် ဆယ်စုနှစ်စုကာလတစ်လျှောက်လုံးသူမနှင့် ခင်မင်မှုတို့
 ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းခဲ့သူမှာ စုပင်ဖြစ်သည်။ သူမကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးခဲ့သည့်
 ဆိုင်မလဲသော မေတ္တာစိတ်ဖြင့် သူမထံသွားရောက်လည်ပတ်သည့် မစ်ဗလာ
 ချက် နောက်ဆုံးသူငယ်ပြန်ချိန်အထိ သူမကို ကျွန်မမိခင်နှင့်အတူ ပြုစု
 စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ လူအနည်းအပါးလေးတွင် စုပါဝင်ခဲ့သည်။

စုသည်ရှားပါးလှသော လူလူချင်းတန်းတူသမားတစ်ယောက်အမှန်
 ဖြစ်သည်။ သူမ၏ခေါင်းဆောင်မှု၊ သူမ၏အုပ်ထိန်းသူများ၏ အိမ်ဖော်
 အားလုံးကို သူမ၏မိတ်ဆွေရင်းချာများကဲ့သို့ပင်နွေးထွေးစွာ၊ သဒ္ဓါတရား
 ထက်သန်စွာ ချစ်မြတ်နိုးလေ့ရှိခဲ့သည်။ လူတန်းစားအဆင့်မဟုတ် ကိုယ်ကျင့်
 သီလအဆင့်ကသာလျှင် သူမ၏ချစ်ခင်ခြင်း၊ မချစ်ခင်ခြင်း ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ သူမ
 သည် သူမ၏မိသားစုရင်းနှင် မိတ်ဆွေရင်းခြားများနှင့် ပတ်သက်၍ ဝီရိ
 စည်းကျပ်မှုရှိခဲ့သည်။ (ဤစာကြောင်းအားသူမကို မညာမတာ ပြောသည့်ဟု

ဆို၍ခြံတောက်ခဲ့ပေမည်ဟုထင်သည်။ ကျွန်မသည်မကြာမကြာပင်သူမ၏ သဘော မတွေ့မှုကို ခံရလေ့ရှိခဲ့သော်လည်း ခင်မင်မှုကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် အကောင်းဆုံးဖြစ်စေခဲ့သူမှာ သူမပင်ဖြစ်သည်။

သူမသည် အကျင့်သိက္ခာပျက်မှုများကို လျစ်လျူရှုစွမ်း မရှိခဲ့ချေ။ ကျွန်မတို့၏ပေါ့ပေါ့ပျက်ပျက်လူကျင့်ဝတ်များကို သီလကော်ပတ်တိုက်မှု သူမ မပြုမနေနိုင်ခဲ့ချေ။ တချိန်တည်းမှာပင် သူမသည်ကိုယ့်ကို ကိုယ်တရားသမား (သို့မဟုတ်) လူတတ်ကြီးဟုသက်မှတ်ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။ ရိုးရိုးသားသားပြောတတ် ဆိုတတ်၊ ဆိုဆုံးမတတ်သူ၊ လက်တွေ့ကျကျမြင်တတ်သူ အမျှော်အမြင် ဆင်ခြင် ဉာဏ်ရှိသူဟုသာမြင်မိသည်။

အခြေအနေများပို၍ ကောင်းမွန်လာသည့် စု၏စိတ်ဝင်စားမှုပို၍ တွယ်ပြန်လာသည့် သူတို့မိသားစုသည်ပတ်စ်တောင်းတွင်ရှိသော လှပသည့် အိမ်တစ်အိမ်သို့ရွှေ့ပြောင်းခဲ့သည်။ ထိုစဉ်ကာလပတ်စ်တောင်းဒေသသည် အေးချမ်းသောပန်းခြံကြီးတစ်ခုပတ်လည်လခြမ်းပုံဝန်းရံနေသည်။ တစ်ဆယ့် ကိုးရာစုကာလဟောင်းနှမ်းနေပြီဖြစ်သော လူဂုဏ်တန်အိမ်ရာများဖြစ်သည်။ အိမ်ကြီးသည်မြင့်မားကျဉ်းမြောင်းခဲ့သည်။ အထပ်ငါးထပ်မှ အပေါ်ဆုံးထပ်တွင် တနည်းကာလကတည်းကပင် အိမ်ငှားများရှိနေခဲ့ပြီး မြေအောက်ထပ်နှင့် မြေညီ ထပ်တွင်အတော်များများပြင်ဆင်စရာရှိနေခဲ့သည်။

စုနှင့်မိုက်ကလ်တို့ရရှိခဲ့သည့်နောက်နေရာလပ်ကိုမကြာမတင်ကာလ တွင် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက်လာသော ဧည့်သည်များကို နေရာ

ချပေးနေရသည်နှင့် ဆုံရှုံးခဲ့ရသည်။ အိမ်စရိတ်၊ ကျောင်းလခ စသော အသုံး စရိတ်များကြောင့်ငွေကြေးကျပ်တည်းဆဲဖြစ်ခဲ့သည်။ လက်ဝယ်အချိန်ပိုရှိနေခဲ့ သောကြောင့်စုသည်စိန်ခေါ်ချက်အသစ်ကိုရင်ဆိုင်ရန်ထက်သန်နေခဲ့သည်။ ကျောင်းတက်နေဆဲကာလတွင် သူမသည် ဒဿနိကဗေဒ၊ နိုင်ငံရေးနှင့် ဇီဝဗေဒရေးဘာသာတွဲမှနေ၍ အင်္ဂလိပ်စာပေသို့မဟုတ် ရုက္ခဗေဒဘာသာရပ်ကို ပြောင်းရန်ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း နှစ်ကြိမ်ခြင်းပယ်ခံခဲ့ရသည်။

သူမ၏ အသိပညာဆည်းပူးလိုစိတ် မရောင့်ရဲနိုင်သောကြောင့် သူမ သည်အင်္ဂလိပ်ဘာသာတွဲတစ်ခုထပ်ယူရန် စိန်ဟုစ်သို့လျှောက်လွှာတင်ခဲ့ပြန် သည်။ Othello - ပြဇာတ်နှင့်ပတ်သက်၍ သူမ၏ အက်ဆေးစာတမ်းနှစ်ခုကို ကျွန်မအမှတ်ရမိသေးသည်။ ထိုဇာတ်ကို သူမစူးစူးရှရှ ခံစားချက် ကင်းစွာ သုံးသပ်ပုံ၊ သောကဇာတ်ကိုသူမခြောက်သွေ့စွာ ဆန်းစစ်ပုံ၊ အက်ဆေးစာတမ်း တို့စရိုက်လက္ခဏာပီပြင်စွာပြတ်ပြတ်သားသားရှင်းရှင်းလင်းလင်းရေးသားခဲ့ပုံ တို့ကိုအမှတ်ရမိသည်။

စု၏ လျှောက်လွှာကို ပယ်ချလိုက်ခြင်းသည် စုဘဝအတွက် ဆုံးရှုံးမှု အဆုံးပင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုအစား သူမသည်ဂျပန်ဘာသာစကားသင်ကြားပြီးသူမ အင်္ဂါအတ္ထုပ္ပတ္တိကိုရေးသားခဲ့သည်။ စုသည်တစ်နှစ်ကြာမျှ တိုက်ရိုက်တက္ကသိုလ် သို့သွားရောက်ရာတွင် ကင်ကိုသူနှင့်အတူ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် သူနှင့်မိုက်ကလ်တို့ဆင်းမလာ။ မြို့တွင်ဆရာ အလုပ်လုပ်နေခဲ့သည့် ဘာလ နောက်တစ်နှစ်ကြာမျှမိသားစုတစ်စုလုံး အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင်နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဤကာလတွင်းဘဝတွင်မတရားအရှိန်အဟုန်ဖြင့်လာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့တွင် ကလေးလေးယောက်နှင့် တက္ကသိုလ်အလုပ်တစ်ခုရှိခဲ့သည်။ စုသည် စာရေးသားမှုဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့သည့်တိုင်အောင် သူမ၏စွမ်းရည်ကို အပြည့်အဝအသုံးပြုမရသည်ကိုမကျေမနပ်ဖြစ်နေခဲ့သေးသည်။ သူမ၏မဆုတ်မနပ်ပြုတတ်သည့်စိတ်နှင့် ကုလသမဂ္ဂတွင် အလုပ်လုပ်ကိုင်သည့်နှစ်ကာလများတွင် သူမရင်တွင်းခံစားမှုပြုလာသည့် မွေးရာပါသံတမန်နှင့်နိုင်ငံရေးကျွမ်းကျင်မှုတို့အချင်းနှီးဖြစ်နေခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့ကို ကိုယ်စီကိုယ်စီတည်းတခြားတာဝန်များကို အရောအနှော ပါးထမ်းဆောင်နေခိုက်တွင် စု၏အိမ်နီးချင်းတစ်ဦးဖြစ်သော ကျွန်မ မိခင်၏ အလည်အပတ်သွားခိုက် တစ်ခါတရံတွင် တွေ့ဆုံလေ့ရှိခဲ့ကြသည်။ လခြမ်းဆုံ လူလျှောက်လမ်းတစ်လျှောက်တွေးတွေးဆဆလျှောက်ရင်းဖြင့် စုသည် သူမ၏ သောကအချို့ကို ရင်ဖွင့်ပြောကြားခဲ့သလို ကျွန်မ၏ ရင်ဖွင့်ချက်များကိုလည်း စာနာထောက်ထားစိတ်အပြည့်ဖြင့် နားထောင်ခံစားပေးခဲ့သည်။ သူမ၏ သီလသမာဓိနှင့် ကိုယ်ကျင့်တရားစသည် အမြဲတမ်း အနေအထားအတိုင်း မယိုင်မလဲ ရှိခဲ့သည်။

သို့သော် အရာရာတိုင်းပို၍ အိုမင်းလာပြီးဘဝသည် ရိုးစင်မနေခဲ့တော့ချေ။ ကျွန်မ၏မိခင်မှာ အသက်ကြီးပြီး ဖျားနာနေခဲ့သည့် ခဏတာလွဲမှားစွာ မျှော်လင့်ခဲ့ရပြီး နောက်တွင် သူမသည် ပို၍ ဝေဒနာပြင်းစွာ ချွတ်ချုံ့ကျခဲ့ရလည်း သူမ၏ ဆံပင်များကို သပ်လျှင် ကျွန်မလက်များသည် အရိုးပြိုင်းပြိုင်း ဖြစ်နေ

သော သူမ၏ဦးခေါင်းခွံကို ထိကိုင်မိသည်။ လီရာကဲ့သို့ပင် သူမသည် ဘဝ၏ အစွန်းဆုံး နှုတ်ခမ်းသားနားတွင် သေခြင်းတရားချဉ်းကပ်လာသည်ကို ခြောက်ခြားစွာ သံသယကွဲမြဲနေခဲ့ရသည်။ သူမကို လူနာလာမေးသော မိတ်ဆွေများစွာတွင် သူမ လိုလိုလားလား ကြုံဆိုလက်ခံသူ အနည်းပါးမှ တစ်ဦးမှာ စုပင် ဖြစ်သည်။ သူမနံဘေးနားတွင် သူမရှိနေခြင်းက သူမအတွက် အေးချမ်းလှ ခဲ့ပါသိ။

တစ်မနက်စောစောတွင် ကျွန်မသည် နံနက်ခင်းတိုင်း ကျွန်မပြုလေ့ ရှိသည့် အတိုင်းပင် ကျွန်မမိခင်ကို လာရောက်ကြည့်ရှုသော အခါတွင် သူမ ဘေးနားတွင် စုကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ စုသည် ကျွန်မမိခင်အဝတ်အစား ကပိုကရိုနှင့် ဇိတ်ဂယောက်ဂယက် ဟိုဒီလျှောက်သွားနေသည်ကို တွေ့ခဲ့၍ အိမ်သို့ ပြန်ခေါ်လာခဲ့သည်။ စု သူမကို စိုးရိမ်ကြောင့် ကျစွာ အလေးအနက် နှစ်သိမ့်ပြောကြားခဲ့ပုံ၊ သူမအိမ်ပြန်သွားသော အခါတွင် ကျွန်မကို စိုးရိမ်ကြောင့် ကျစွာ လှမ်းကြည့်သတိပေးပုံကို ကျွန်မမည်သည့် အခါမှ မေ့မည်မဟုတ်ချေ။ နောက်ရက် သတ္တပတ်ပင် မကြာခင်ကာလတွင် သူမသည် သူမ မိခင်၏ အိပ်ယာဘေးသို့ ပြေးခဲ့ရသည်။ သူမ၏ ကျန်ဖြစ်ရပ်ကို ကောင်းစွာ သိကြပါသည်။

ကျွန်မမိခင်သည် စု၏မိခင်သေသည့် အချိန်လောက်မှာပင် သေဆုံးခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် ပတ်တောင်းရှိ ကျွန်မတို့အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။ နံနက်တွင် ကျွန်မသည် ကျောင်းသို့ စက်ဘီးနင်းသွားရသည်။ အသက် တစ်သိပ်ခြောက်နှစ် အရွယ် အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် အဲလက်စကြားကို တွေ့ကောင်းတွေ့သည်

၁၃ နိုင်သစ်(လူထုပုံရိပ်) ၁၃

သို့မဟုတ် စက်တံဘုတ်ပြားကို ဂျိုင်းကြားညှပ်လျက် အလယ်တန်းကျောင်း
ထုနီအောင်းဝတ်ဆင်လျက် ခြေအရွတ်တိုက်လျှောက်သွားနေသော ကင်ကိုတွေ
တောင်းတွေမည်။ နွေနှံနက်စောစောနှင့် နေဝင်ချိန်တရော နွေနှောင်းရာသီ
ညနေများတွင် ကျွန်မတို့အိမ်များ၏ နောက်ဘက် မြတ်စင်းလမ်းသွယ်
တစ်လျှောက်တွင် ခန့်ခန့်ထယ်ထယ်အိုစာပြီး အရိုးအဆစ်များ တင်းမာနေပြီ
ဖြစ်သော ပါပီကိုအညောင်းဖြေလမ်းလျှောက်ပေးနေသော မိုက်ကလ်ကိုတွေ့
တတ်သည်။

ပါပီသည် သက်တမ်းပြည့်ပြည့်နေထိုင်ပြီး သေဆုံးသွားခဲ့သည်။
မိုက်ကလ်သည်ဟားဘတ်တက္ကသိုလ်သို့ရောက်နေသည်။ အဲလက်စတြားသည်
လန်ဒန်သို့ရောက်နေသည်။ ကင်သည်ဘော်ဒါကျောင်းတတ်နေသည်။ စုသည်
အကျယ်ချုပ်ခံနေရသည်။ သူမ၏အိမ်နောက်ဘက်ရှိထောင်ထဲသို့ကျွန်မက
မောင်းသွင်းသည်။ ညနေတိုင်းပင်လျှင် သူမ အကြောင်းကို ကျွန်မတွေးမိပြီး
ကဗျာဆရာရိပ်၏ကဗျာတစ်ပိုဒ်က ကျွန်မစိတ်ထဲပေါ်လာလေ့ရှိသည်။ စုကဲ့သို့
သော နိုင်ငံရေးပြုပြင်ရေးသမား ဖြစ်သော်လည်း စုနှင့်တသွင်ခြားနားစွာ
လက်နက်ကိုင်ပုန်ကန်ခြားနားရေးကိုဖော်ပြခဲ့သောစစ်ဝါဒီတစ်ဦးဖြစ်သူပုဒ်ခွန်ကို
အားညွှန်းဆိုသော စောစောပိုင်း ကဗျာတစ်ပုဒ်တွင် ရိပ်က အောက်ပါအတိုင်း
ဆိုခဲ့သည်။

သင်၏တင့်တယ်လှသောကာလကို မည်မျှချစ်မြတ်နိုးခဲ့ကြပါ
သနည်း။

၁၄ မြန်မာမလေး...၇ ၁၄

အချစ်တုအချစ်စစ်နှင့်သင့်အလှကို ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ပါသနည်း။
သို့သော်တစ်ယောက်သူသာလျှင် သင့်ပိညာဉ်၏ တရားကိုယ်ကို
မြတ်နိုးခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကဲ့သို့ပင် ကနဦးတွင်စု၏အလှဖြင့်ဆွဲဆောင်ခံရသူ
များမြှောင်ပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ချစ်မေတ္တာနှင့် လေးစားအားကျမှုကားသူမ၏
တရားကိုယ်ကိုပင်ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသူဘဝ၊ မိခင်လေးတစ်ယောက်ဘဝအဖူး
အင့်ကာလမှာပင် တောက်ဖြာနေခဲ့သော သူမ၏ပါရမီသူမ၏သတ္တိပြတ်သားမှု
နှင့်မရုတ်မလျော့သော ကိုယ်ကျင့်တရားအင်အားကို ချစ်မြတ်နိုးမိပါသည်။

SUU BORMESE
by
ANN PASTERNAK

ညီညီနောင်

၁၀-၁၁-၁၂-၁၃-၁၄-၁၅-၁၆-၁၇-၁၈-၁၉-၂၀-၂၁-၂၂-၂၃-၂၄-၂၅-၂၆-၂၇-၂၈-၂၉-၃၀-၃၁-၃၂-၃၃-၃၄-၃၅-၃၆-၃၇-၃၈-၃၉-၄၀-၄၁-၄၂-၄၃-၄၄-၄၅-၄၆-၄၇-၄၈-၄၉-၅၀-၅၁-၅၂-၅၃-၅၄-၅၅-၅၆-၅၇-၅၈-၅၉-၆၀-၆၁-၆၂-၆၃-၆၄-၆၅-၆၆-၆၇-၆၈-၆၉-၇၀-၇၁-၇၂-၇၃-၇၄-၇၅-၇၆-၇၇-၇၈-၇၉-၈၀-၈၁-၈၂-၈၃-၈၄-၈၅-၈၆-၈၇-၈၈-၈၉-၉၀-၉၁-၉၂-၉၃-၉၄-၉၅-၉၆-၉၇-၉၈-၉၉-၁၀၀

ဟိုတုန်းကမြို့ရန်ကုန်

ညီညီနောင်

ကြားတာလို့မထင်ရင် ပြောချင်ပါရဲ့...။ ကျွန်တော်ရန်ကုန်သာအစစ်
ဆင်ဗျ.....

အမေနှင့်အဖေက ရန်ကုန် (၁)လမ်းမှာ နေခဲ့ရာက ကျွန်တော့်ကို
အခါနာမှာမွေးပြီး၊ မြို့လယ်ခေါင် ဗန္ဓုလပန်းခြံနားက (၃၄)လမ်းမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရ
တာကိုး။ အခု အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခြောက်ဆယ်ပိုင်းမှာ ငယ်ငယ်တုန်းက
ရန်ကုန်ကိုအတွေးနဲ့ပင် မြင်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါအရသာလေးကရှုတတ်ချိန်မှာ
လေးမို့လွမ်းသလိုလို၊ ဆွေးသလိုလို၊ ငိုချင်သလိုလို၊ ရယ်ချင်သလိုလို၊ ကြည်နူး
သလိုလို၊ ပျော်သလိုလို၊ ရင်ဖိုလှုပ်ရှားစံစားရ သလိုလို၊ သလိုလို ပေါင်းများစွာ
ဤထဲနစ်မြောသွားရင်းကပဲ။

ရှုစင်းလေးတွေက မှုန်ဝါးဝါးတစ်ကွက်ချင်း ပေါ်လာရပါတော့တယ်။
ကွန်ခဲတဲ့ အနှစ်ငါးဆယ်ကျော်က ရန်ကုန်မြင်ကွင်းရဲ့အမှတ်တရ ဖို့ပုံတွေပဲ
ပေါ်တော့.....။

လွတ်လပ်ရေး ဇေတီသရုပ်

အဲဒီတုန်းကရန်ကုန်မြို့ရဲ့မြို့နယ်နယ်နိမိတ်ဟာ(၁၀)ပိုင်ပတ်လည် လောက်ပဲရှိပါလိမ့်မယ်။ အရှေ့ကိုလားသော် ပုဇွန်တောင်၊ စက်ဆန်း။ အနောက် ကိုလားသော် ကြည့်မြင်တိုင်၊ အင်းစိန်၊ မြောက်ကိုလားသော် ရှစ်မိုင်၊ မရမ်းကုန်း တောင်ကိုလားသော် ရန်ကုန်မြစ်၊ လင်းစဒေါင်း၊ အဲဒါနယ်ကုန်ပဲ။ ဒီအပြင်ကမှ ဥယျာဉ်ခြံမြေတွေ၊ ရွာဟောင်းလေးတွေနဲ့ လယ်ကွင်းတွေက ပတ်လည်ဝိုင်းထား တာကလား။

နောက်မှ ဥက္ကလာ၊ သာကေတ၊ သုဝဏ္ဏဆိုတာတွေပေါ်လာတာ ဂွတ္တလစ်၊ ရန်ကင်းဆိုတာတောင်မရှိသေးဘူး။ မဟာရန်ကုန်မဖြစ်သေးခင် ထိုအချိန်က ရန်ကုန်ရဲ့မကိုင်သရဇ္ဇလူကုတ်ထံရပ်ကွက်ဟာ ဝင်ဒါမီယာ၊ ကုတ္တိုင်၊ အင်းလျားမြိုင်၊ ရွှေဝံတိုင်တစ်ဝိုက်ပါပဲ။

ကြည့်မြင်တိုင်၊ စမ်းချောင်း၊ ရေကျော်၊ ဗဟန်းဆိုတာတွေကတော့ လူလတ်တန်းစား၊ လူရည်သန်တွေနေတဲ့ ဗမာရပ်ကွက်စစ်စစ်တွေပေါ့။ ဗမာတွေ အနေများတဲ့၊ ဖ-ဆ-ပ-လ၊ မင်းမနိုင်၊ သံပုံချိုင့်စသဖြင့် ကွက်သစ်တွေလည်း ရှိတယ်။ ဆူးလေ၊ ပန်းဆိုးတန်း၊ မဂိုလမ်း တဝိုက်က သုံးထပ်၊ လေးထပ် လူနေ တိုက်တွေမှာ တရုတ်၊ ကုလားအများ စုနေပြီး၊ တိုက်ကြိုတိုက်ကြားနဲ့ မြေ ကွက်လပ်တွေမှာတော့ ဗမာမိသားစုတွေရပ်ကွက်တည်ပြီးနေထိုင်ကြတယ်။

သွပ်မိုး၊ ပျဉ်ထောင်တချို့သာရှိပြီး၊ များသောအားဖြင့် နေမိုး၊ ထရံကာ အိမ်ငယ်၊ တဲငယ်လေးတွေပါ။ ပိုပြီးထင်သာမြင်သာအောင် ပြောရမယ်ဆိုရင် စစ်ပြီးကာစ (၁၀)နှစ်၊ (၁၂)နှစ်အကြာ (၁၉၅၀)ခုနှစ် ပတ်ဝန်းကျင်၊ ရန်ကုန်

မြင်ကွင်းဟာ ဖရိုဖရဲနိုင်ချင်နေသလိုပဲ။ လူဦးရေကလည်း သုံးလေးသိန်းလောက် ပဲရှိဦးမယ်။ ဒါပေမယ့် တော်တော်လေး စည်ကားနေပါပြီ။

ကျွန်တော် လေးနှစ်သားကျော်ကျော်လောက်အထိ၊ စစ်ရိပ် စစ်ငွေ တွေမသေချင်သေးသလို၊ တစ်ခါတစ်ခါညဘက်များ ဆလိုက်မီးမောင်းကြီးတွေ နီးပေါ်ကိုထောင်ပြီး တိုးတက်ရွှေ့လျားတက်တာ တွေရှုဖူးတယ်။ အဖေ့ကိုမေးကြည့်တော့.....

“အဲဒါလေယာဉ်ပျံရာတာကွသားရဲ့”တဲ့။ ပြန်ဖြေခဲ့တာမှတ်မိသေးရဲ့။ တိုက်တွေဆိုတာ စစ်ဒဏ်၊ ဗုံးဒဏ်နဲ့ လွတ်တာလွတ်၊ မလွတ်တာ လွတ်၊ လွတ်ပြန်တော့လည်း ပျံကျတွေအလှအယက် ခုတ်ကြွားကြနဲ့ နောက် လူတွေကဖြစ်သလို ကြံဖန်ပြုပြင်ပြီးနေကြရတာ။ အဖေက စစ်မဖြစ်ခင် ဗိုလ်ချုပ် လမ်း၊ သွင်ရံဘေးကတိုက်၊ ဟိုတုန်းက ဝင်းမြင့်ဓာတ်ပုံတိုက်နဲ့ ဘေးချင်းတစ် ခုတိယထပ်ကိုပိုင်ခဲ့တယ်။ ကြည့်မြင်တိုင်ဘက် စစ်ပြေးပြီး အေးချမ်းလို့ပြန်လာ တော့ သူ့အခန်းကိုသော့ဖျက်ပြီး လူတွေရောက်နေရာက ဖယ်မပေးတော့ဘူး။

ဒါနဲ့(၃၄)လမ်းထဲက သုံးထပ်တိုက်တစ်ခန်းကိုတက်နေလိုက်ရသတဲ့။ အဲဒီအချိန်က တိုက်ခန်းဈေးလည်းမေးကြည့်ဦးလေ။ တစ်ခန်းမှသုံးရာ၊ အစကနဦးတစ်ခန်းနဲ့တစ်ခန်းထရံကာနေကြရာကတိုက်ပိုင်ကုလားသူတွေက သွပ်တွေလာကာပေးတယ်။ တိုက်လခကတစ်လ(၂၅)ကျပ်တိုက် ခန်းတွေကို အပျောက်သဘော(ဆလာမီ)နဲ့ ရောင်းနိုင်ဝယ်နိုင်ကြပြီး တိုက် လခကိုသော့ ဖိုင်ရှင်က ပုံမှန်လာကောက်တာပဲ။ အဖေက နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ ဆိုတော့ တွန့်တော့ကို တိုက်မြှောက်ဘက်က အိမ်ကွက်တွေမှာ မြေတယ်တွတ် ငါးရာနဲ့

ဝယ်ပေးပြီး သုံးပင်အိမ်လေးတစ်လုံးကို ဆောက်ပေးထားတာ။ အထိန်းတော် အမေကြီးတစ်ယောက်နဲ့ နေရတယ်။

အမယ်၊ သူကြီးတွေဘာတွေနဲ့ စနစ်တကျနေရတာလဲ။ ပျော်စရာတော့ အကောင်းသား။ လူတွေက ညီတာကိုး။ သီတင်းကျွတ်ဆို ကိုယ့်မြဲ ကိုယ့်အိမ် ကျန်မီးပုံးလေးတွေထွန်းလို့၊ ကလေးရောလူကြီးတွေပါပျော်ကြရတာ။ သီတင်း မကျွတ်ခင်တစ်လလောက်ကို ကြိုပျော်ရတာ။ အဝတ်အစားအသစ်တွေဝယ် ဘုရားကျောင်းကန်သွား လှူဖို့ တန်းဖို့ပြင်။ ကလေးတွေက ပေထုပ်ဖောက် လူကြီးတွေက ပြောက်အိုးဖောက်၊ ရှူးဒိုင်းလွှတ်၊ (ရှူးဒိုင်း ဆိုတာ ခုခေတ် ရောကက်လွှတ်သလိုပဲတစ်တောင်လောက်ယမ်းအိမ်ကိုမြေကြီးမှာတိုင်စိုက်ပြီး အောက်ကစနက်တံမီးရှို့လွှတ်ရတာ၊ အတော်အမြင့်ကြီးတက်တယ်)။

အဲဒီအချိန်ဖယောင်းတိုင်ကမီးပုံထွန်းတာလောက်သုံတာ။ အမိကက မီးခွက်အောက်လင်းဓာတ်မီး၊ အာလာဒင်မီးအိမ်စသဖြင့် ရေနံဆီသုံးပြီး မီးထွန်း ကြသည်။ ရေနံဆီတစ်ပုလင်းမှ (၁၅) ပြား။ အားအီးအက်စ်ဘီခေါ်တဲ့ ရန်ကုန် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေးရေးကုမ္ပဏီပုံစံနဲ့ပေါ်ခါစ။

အိမ်တွေကို မီးသွယ်ဖို့ တောင်းတောင်းပန်ပန်လိုက်ပြီး ဆွယ်ယူ စည်းရုံးနေရတဲ့အခြေအနေ၊ အဖေတိုက်ကို ကန်ထရိုက်ကချောင်းပေါက်စ တက်လာတဲ့အဆုံးကျမှ နှစ်ရာငါးဆယ်နဲ့ဈေးတည့်ပြီး လျှပ်စစ်မီးသွယ်ဖြစ်တာ။ အဲဒါပိုင်ယာရင်းမီးကြိုးရိုက်တာအပါအဝင်အပြီးအငြိမ်း။ ရေကျတော့ ကျွန်ုပ်တို့ ဗိုတ်ကလာတဲ့လမ်းဘုံဘိုင်းတစ်နေကုန်လာသမျှ တစ်လမ်းလုံး ချိုးလို့သုံးဆင့် မကုန်ဘူး။ နောက်ပိုင်း အပေါ်ထပ်တိုက်တွေက ဗိုက်ကိုဖောက်ပြီး (တုံကင်) လက်ဆွဲရေစုတ်စက်နဲ့တင်ယူကြသည်။

လမ်းတွေလား။ အခုလိုနိုင်လွန် (အာရ်စီ) ဘယ်ဘုတ်ဦးမလဲ။ ကတ္တရာ အကြမ်းစား၊ လမ်းပရုံးတွေက မြေစပ်စပ်ရယ်။ ကျွန်တော်သိတတ်စတာ ဆိုက်ကားတောင်ကောင်းကောင်းမပေါ်သေးဘူး။ ဘီးကြီးနှစ်ဘီးတပ်၊ နှစ်ယောက်ထိုင်ကူရှင်၊ သံဘာဂျာ၊ တာလပတ်အမိုးနဲ့ ရှေ့သစ်သားနှစ်တန်းကြား တူလားကဝင်ဆွဲပြေးတဲ့လန်းချားစီးရတယ်။ ဟိုနားဒီနားတစ်မတ်ပဲ၊ နည်းနည်း ထေးမှငါးမူး၊ တစ်ခါတစ်ခါ နောက်ပိတ်လေးလို့၊ လန်ချားကုလားမနိုင်ဘဲထောင် သွားရင် ခရီးသည်က ပက်လက်လန်ပြီး ပါသွားရော၊ အထိအခိုက်တော့ မရှိ တော့ပါဘူး။ ပြီးတော့ မြင်းနဲ့ဆွဲတဲ့ရထားလုံးတွေရှိသေးရဲ့။

မိရိပုံစံတွေအလုပ်ပိတ်၊ တံခါးနှစ်ပေါက်နဲ့လိုက်ကာတပ်ပြတင်းပေါက် တွေဘာတွေနဲ့အပျံ့စား။ မောင်းသူက နှုတ်ခမ်းမွေးရှည်ရှည်၊ မုတ်ဆိတ်မွေး ဖွားဖွားကြီးတွေနဲ့ ကုလားအဘိုးကြီးတွေ၊ တစ်ခါတလေ ပန်ချာပီ ခေါင်းပေါင်း ဆိုလို ပေါင်းထုပ်နဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ခပ်ငယ်ငယ်က၊ ရထားလုံးလာပြီဆိုရင် ထွန်သွားအောင်ချောင်း၊ နောက်မြီးကသံတန်းလေးကိုပြေးပြေးခိုပြီး လိုက်မီးပူ သယ်၊ ခေါင်မိုးတိပ်က၊ ကုလားကြီးကမြှောက်တဲ့လှန်တဲ့သဘော ကြာပွတ်နဲ့ ဘုန်းရိုက်တော့မှ ခုန်ဆင်းကျန်ခဲ့ကြတာ။ ဗဟန်းဘက်မှာ ဗမာမြင်းလှည်းတွေ သုံးတယ်။ ချယ်ဂါလီဆိုတဲ့ ကုန်တင်လှည်းတွေ ရှိတယ်။ လူတွေက ဘီအက်စ် အမော်တော်ဆိုင်ကယ်ကြီးတွေစီးတယ်။ စက်ဘီးဆိုရာလေး၊ ဟမ်းဘား နဲ့တူမူကီမှာ အသစ်စက်စက်တက်ဝယ်မှ သုံးလေးရာ။ ကိုယ်ပိုင်ကားရယ်လို့ သဘော အော်စတင်၊ ဒိုပယ်၊ ချက်ဗလက်၊ စတူဒီဘောကာ၊ ဇောက်စ်လန်ဒွန်၊ အင်္ဂလိပ်ကားတွေပေါ့။ ဂျပန်ကားတွေဘယ်ပေါ်ဦးမလဲ။ ဂျပ်ကားကားတော့ ပေါ်ပြန်

လာ အဖြစ်ဆုံးပဲ။ဘတ်စ်ကားဆိုလည်း သစ်သားဘော်ဒါနဲ့ စစ်ပြီးခေတ် ဒီပိုင်း အတိုင်း။ တစ်ခု ထူးခြားတာက ကားခေါင်းကတံဆိပ်တွေ၊ ခုလို နံပါတ်တွေ မဟုတ်ဘဲ အရုပ်တွေရေးပြထားတာပဲ။

ကားလိုင်းတွေအလိုက် ပုစွန်ရုပ်၊ မီးရထားပုံ၊ လေယာဉ်ပုံ၊ ရွက်လှေ မြင်းနီ၊ မြင်းဖြူ၊ မြင်းကျား၊ ဆင်ဖြူ၊ ဆင်မည်း၊ နာရီ၊ ဥပမာ - မြို့စွန်မြို့ဖျားထာ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးလာချင်တယ်ဆိုရင် စာဖတ်တတ် စရာမလိုဘူး။ မီးရထားရုံ ပါတဲ့ ကားသာတက်စီးလိုက်။ ရွက်လှေက ကမ်းနားရောက်တယ်လေ။ မြင်း တံဆိပ်တွေက၊ ကျိုက္ကဆံမြင်းပြိုင်ကွင်း၊ လေးဘက်လေးတန်ပတ်ပြေးနေတာ။

ပုစွန်တောင်ဆိုရင် မေးမနေနဲ့ ပုစွန်ရုပ်ကားသာတက်စီး။ ဆင်ဖြူ ဆင်းမည်းက ရှစ်မိုင်မော်တော်ယာဉ်အသင်း။ နာရီဆိုတာ အင်းစိန်ထင်မိ၊ ဟိုတုန်းက လူဦးရေနည်းသေးလို့လား။ ကားတွေပေါပေါနဲ့ ဇယ်ဆက်သလိုပြေး နေလို့လားမသိဘူး။ ကားကျပ်တယ်ဆိုတာ မရှိသလောက်ဘဲ။ ရပ်တဲ့လူရယ်လို့ ကားတစ်စင်းမှ နှစ်ယောက်သုံးယောက်ထက် မပိုကြ။

ကားခက တစ်ပဲ၊ နောက်ကျတော့ ငါးပြား။

စပယ်ယာဆိုတာတွေလည်း ကြည့်ဦး။ ခရီးသည်လမ်းမြင်လိုက်တာနဲ့ အစ်ကိုအစ်မနဲ့ တကြော်ကြော်၊ ကားရပ်စောင့်တယ်။ အထုပ်အပိုးတွေ တောင်းတွေ၊ ပလုံးတွေပါလာရင် ဓာတ်တိုင်တစ်တိုင်လောက်အထိ ပြေးသယ် တယ်။ ကားပေါ်ကတင်တယ်။ အထုပ်ခမပေးရဘူး။ ကျွန်တော်လေးငါး ခြောက် နှစ်သားအထိမောင်ဂိုမာရီ (ဗိုလ်ချုပ်) လမ်းတို့ဒါလဟိုဒီ (မဟိာဗန္ဓုလ) လမ်းတို့ ရဲ့အလယ်ခေါင်မှာ သံလမ်းတွေမြင်နေရသေးတယ်။ အဲဒါ အင်္ဂလိပ်ခေတ်ထဲ

ထရောလီခေါ်တဲ့ ဓာတ်ရထားတွေသွားထားတာတဲ့။ မီးရထားကတော့ ဒီထဲမှ ခပေါ်သေးသလိုကျောက်မီးသွေးနဲ့ခုတ်တဲ့ ရေဓနွေးငွေ့ခေါင်းကြီးတွေသုံးနေဆဲ။ အင်းစိန်၊ သယ်န်းကျွန်းပဲရှိတယ်။ မြို့ပတ်မပေါ်သေးဘူး။ မန္တလေး၊ မော်လမြိုင်၊ ဩဇာတွေတော့ ခရီးဝေးရထားတွေဆွဲနေပါပြီ။

ဈေးတွေ

သိမ်ကြီးဈေးနဲ့ စကော့မားကတ်(ဗိုလ်ချုပ်ဈေး)က၊ ဟိုတုန်းကတည်းက ကြိတ်ကြိတ်တိုးကြက်ပျံမကျ။ ဆန်အိတ်လိုက်၊ ဆီပုံးလိုက်သွားဆွဲကြတာ။ လိုရင်လည်း လမ်းထိပ်ကကျူလီယာကုန်စုံဆိုင်မှာ ငရုပ်သီးငါးပြား၊ ကြက်သွန် ဆယ်ပြားဝယ်လို့ရတယ်။ ကလေးတွေဝယ်ရင် ကုလားကထန်းလျက်ယူမလား၊ ပဲလှော်ယူမလားမေးသေးတယ်။ ကြိုက်တာယူ ပဲလှော်ဆိုလက်တစ်ဆုပ် ထန်းလျက်ဆို နှစ်လုံးသုံးလုံး သံပုံးထဲက နို့က်ပေးတယ်။ အလကားပေးတာ၊ စာလေးတွေ နောက်သူဆိုင်ဝယ်အောင် ဈေးခေါ်စည်းရုံးတာ။ ဖရေဖာ (အနော်ရထာလမ်း) တစ်လျှောက် ညဈေးတန်းမှာ ရွက်ဖျင်အမိုးလေးတွေနဲ့ ဆိုင်ခန်း တွေ တစ်ခေတ်ထန်သေးတယ်။ အင်္ကျီစ၊ ထဘီစတွေ ပုံရောင်းတာလည်းရှိခဲ့။ လာပါယူပါနှစ်ကျပ်ခွဲ၊ ဒိုးကရူးပြားအားဌားနား နှစ်ကျပ်ခွဲဆိုတဲ့အသံတွေ ဗုတ် ကြားယောင်တုန်း။

တက်ထရွန်(၁)ကိုက်(၅)ကျပ်၊ လုံချည်(၂/၈၀)မှ (၈)ကျပ် (၁)၊ အင်းလေးဝိုးစစ်(၂၂)ကျပ်၊ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်တုန်းကလေ၊ ပိုက်ဆံပုံသုံးဆယ် တို့၊ ကျွန်တော်သုံးလေးနှစ်မီလိုက်ပါသေးတယ်။ တစ်ပဲ၊ တစ်မု၊ တစ်တင်၊ ငါး

သုံးမူး၊ တစ်ကျပ်၊ တစ်ကျပ်ကို(၁၆)ပဲ၊ ငါးမူးက(၈)ပဲ။ တစ်ပဲဆိုတာ ဘုရား
ခေါင်းနဲ့ အနားတွန့်အဝိုင်းပုံ။ တစ်မူးကလေးထောင့်။ တစ်မတ်ကရှစ်ထောင့်
ငါးမူးကအဝိုင်း။ ငွေခွဲဘော်စပ်ထားသလိုပစ်လိုက်ရင် တချွမ်းချွမ်းနဲ့ အသံသိပ်ထား
တာကလား။ ငွေစက္ကူအနေနဲ့ကျပ်တန်၊ ငါးကျပ်တန်၊ ဆယ်တန်၊ သုံးမျိုးပဲ
တယ်။ လွတ်လပ်ရေးခေတ်ဆိုတော့ ကျပ်တန်ကခေါင်းဘက်မှာ ကဒေါင်းခွက်
ပန်းဘက်ကရွက်လေ့ပုံ။ ငါးကျပ်တန်က ဒေါင်းရှပ်နဲ့ ဗိုင်းငင်နေတဲ့ ဆံတောက်
လေး။ အညိုရောင်။ ဆယ်တန်၊ အပြာရောင်ကသစ်ဆွဲဆင်ပုံ။ မောင်ကောင်းဆို
စံလင်းတို့လက်မှတ်တွေနဲ့ အပေါ်မှာ စာတန်းပါသေး။

ငွေစက္ကူထုတ်လုပ်ရေးဌာနတိုင်းတွင် လဲလှယ်ခွင့်ရှိကြောင်း အာမခံ
သည်တဲ့။ ကောက်ညှင်းပေါင်းတစ်ပဲဖိုးဆိုတိုက်ရိုက်စားပေတော့။ နောက်ငါးပြား
ဆယ်ပြား၊ ပြားခေတ်ရောက်တဲ့အထိလည်း ကောက်ညှင်းပေါင်း ငါးပြားဖိုးဟာ
တစ်ဝကြီးပဲ။ ကျွန်တော်(၁၀)နှစ်၊ (၁၅)နှစ်လောက်အထိ လက်ဖက်ရည်
တစ်ခွက်တစ်မတ်၊ မုန့်ဟင်းခါးဘူးသီးကြော်နဲ့တစ်မတ်၊ ဆီချက်ငါးမူး၊ ခေါက်ဆွဲ
ကြော်(၁)ကျပ်၊ ဒံပေါက်(၂)ကျပ်၊ သကြားတစ်ပိဿာ(၂)ကျပ်၊ ဆီတစ်ပိဿာ
(၄)ကျပ်၊ ကြက်သား(၄)ကျပ်၊ ဆန်တစ် ပြည်ငါးမူး၊ ကုလားမခြင်းတောင်း
နို့ဆီ(၁)ကျပ်၊ (၁)ကျပ်(၁၀)ပြား။ ပိုက်ဆံရှိတဲ့အိမ်က ကြက်(၁)ပိဿာ
ချက်ရင်၊ မရှိတဲ့အိမ်ကလည်း အစိတ်သား၊ ငါးဆယ်သားတော့ စားနိုင်တယ်။
လူတန်းစားကွာဟမှုသိပ်မရှိဘူး။ ထမင်းအဝစားငါးမူး၊ လပေးကျတော့ (၁၉၆၅)
ခုနှစ်လောက်ထိ ရန်ကုန်မှာ အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ (၃၄)လမ်း၊ ကိုလှထွန်းဆိုရာ
မနက်စာ ညစာတစ်လလုံးမှ ငါးဆယ်၊ အဲဒါ ပုစွန်တုပ်ကြီး၊ ငါးသလောက်ည

ကြက်အသည်းအမြစ်၊ ကြက်၊ ဘဲ၊ ဆိတ်၊ ငါးကြော်နပ်၊ ကြိုက်ရာဟင်းလက်ညှိုး
ဆိုစား။

အုန်းပွဲရှင်ပွဲဘုရားပွဲ

လွန်ခဲ့တဲ့အနှစ်ငါးဆယ်က ရန်ကုန်တန်ခိုးကြီးဘုရားတွေအဖြစ်
အုတ်တုံး၊ ဆူးလေ၊ ဗိုလ်တထောင်၊ မိုးကောင်း၊ ကျိုက္ကဆံ၊ နောက် ကမ္ဘာအေး
ဘုရားတွေလောက်ပဲရှိတယ်။ ရွှေတိဂုံတပေါင်းပွဲက အစည်ကားဆုံး၊ အနောက်
မှာရုံပွဲ၊ ဗလာပွဲအရောင်းဆိုင်တွေနဲ့ မြိမ်မြိမ်သံသံပဲ။

မြို့လယ်ခေါင်ကဆူးလေဘုရားကလည်း နှစ်စဉ်ဘုရားပွဲဖြစ်တယ်။
အခု ဗန္ဓုလပန်းခြံနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကုန်သည်လမ်းနဲ့ဆူးလေလမ်းထောင့်က
(အောက်လုပ်ဆဲဆိုတယ်တာဝါနေရာ) ဟိုတုန်းကဇာတ်ရုံနေရာပေါ့။

ဖိုးစိန်၊ စိန်မဟာသဘင်၊ ရွှေမန်းတင်မောင်၊ စိန်အောင်မင်းဇာတ်ကြီး
ထွက်ကတာ၊ တစ်ဇာတ်ကို သုံးလေးရက်။ အိမ်နဲ့လည်းနီး၊ အသွားကလည်း
ကြိုက်တော့ ညတိုင်းကြည့်ရတယ်။ (ဦးဖိုးစိန်) မသေခင်လေး လူလုံးထွက်ပြ
တာကအစကြည့်ဖူးတယ်။ ရွှေမန်းတင်မောင်က ရွှေကုန်သည်၊ မောင်ဖုန်း၊ တံခါး
ဖုန်း၊ ရွှေကြေးစည်၊ မလှချင်၊ ဂီတရူး၊ ပုလဲဒေဝီ စတဲ့အော်ပရာပြဇာတ်တွေ
အနုမြူမီးဆလိုက်ရောင်စုံတွေနဲ့ကယတာ စံရှားတင် ကပြဇာတ်မင်းသမီး
ဇာတ်ရုံပေါ်က နိုင်လွန်ဖြူ၊ ကန့်လန့်ကာပါးချ၊ ရေလှိုင်းတွေဖြစ်အောင် မီးတို
တားပြီး ပုလဲဒေဝီအဖြစ်နဲ့ ရေကူးပြတာ။ ဓမ္မမာဏိဖုရားရွတ်ခန်းဖြစ်တဲ့ မကုမုန်း
ဓမ္မာရုံရာကအို၊ အိုရာကအရိုးကျသွားတဲ့အထိ အနုမြူတွေထိုးပြီး ထွင်သွားတာ။
အရမ်းအဆင့်မြင့်တယ်။

စိန်မဟာသဘင်ဆိုလည်းအပြိုင်အဆိုင်၊ တစ်သက်စိန်ကဘိလပ်ကြီး
 ဝီဝီ စတက်ဖ်ဒန့်စိမ်းထွက်တဲ့ဘွတ်ဖိနပ်နဲ့ ခြေက၊ ကတာ၊ ပြီးတော့ စင်ပေါ်မှာ
 လေကြောင်းတိုက်ပွဲဆင်ပြီးပြသေးတယ်။ နောက်ပိုင်း ဇာတ်ကျတော့
 ဝါတော်မူခဲ့တောင်ပြီးညီနောင်ကိုလူအကြိုက်များကြတယ်။ ရွှေမန်းနဲ့စိန်မဟာ
 သဘင် အပြိုင်အဆိုင်အနိုင်ကြခဲ့ရာက ဇာတ်သဘင် တစ်ခေတ်ဆန်းခဲ့တယ်
 ဆိုရမှာပဲ။ စိန်အောင်မင်းတို့ ရွှေမန်းတင် တို့ကတော့ သမားစဉ်အတိုင်းအဆို့
 အင်္ဂါ၊ အပြော၊ ဇာတ်သဘောတွေနဲ့ ကသွားတာကောင်းတာပဲ။ ချင်းဖေဝေတို့
 ထိလတ်ပိုးအူတို့။ ဇာတ်တွေက နှစ်ပါးခွင်ကိုလည်း အသာပေးတယ်။ ဒီဘယ်
 ခေတ်လိုမင်းသားကတာကိုမင်းသမီးတွေကပိုင်းလက်ခုပ်တီးပေးရုံမဟုတ်ဘူး
 မင်းသားနဲ့မင်းသမီးတွေတစ်လည့်စီထွက်ကကြသလို၊ စုံတွဲကကြတာ၊ ဆူးလေ
 ပြီးတော့မှ ဗိုလ်တစ်ထောင်၊ မိုးကောင်းဆက်တိုက်ဘုရားပွဲဖြစ်ကြတာပေါ့။

ရန်ကုန်မှာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေအနေနဲ့ အကြီးအကျယ်ဆုံးကတော့
 ကြည့်မြင်တိုင်၊ စမ်းချောင်းက သီတင်းကျွတ်မီးထွန်းပွဲ။ ပွဲတော်ရက်မှာ ကြည့်မြင်
 တိုင်၊ ပန်းပင်ကြီးလမ်း၊ မကြီးကြီးလမ်း၊ ဦးကြွယ်ဟိုးလမ်းတွေဟာ တိုးမပေါက်
 ဘူး၊ မုခ်ဦးမျိုးစုံနဲ့မီးအလှထွန်းရုံမကဘူး၊ ရုပ်သေတွေ၊ အရပ်ဇာတ်တွေ၊ နာမည်
 ကျော်အဆိုတော်တွေက ဗလာပွဲဖျော်ဖြေကြတာကိုး။ အဆို က ဝေ ချင်း
 တင်တင်မြ၊ ထား၊ ရှိပြီး၊ ကိုမြကြီး၊ ကိုမင်းနောင်၊ မောင်မောင်ကြီးတို့လာဆို
 ကြတာတွေရတယ်။ တန်ဆောင်တိုင်ပွဲကျတော့ အနောက်ပိုင်းလမ်းမတော်နဲ့
 ရေကျော်ကစည်တယ်။

ဦးဘဂျမ်း၊ ကာတွန်းပြပွဲပြိုင်ပွဲ၊ ရုပ်သေတွေ၊ စင်တင်ပြဇာတ်တွေ၊
 အယမဏ္ဍပ်မှာ ခုနအဆိုကျော်တွေနဲ့ ဝက်ဝက်ကွဲပါပဲ။ လူထုစီးတာ
 ခုတ်ကုမ္ပဏီကလည်း စင်မြင့်ကြီးထိုးပြီး ရေဒီယိုအဆိုတော်တွေနဲ့ ဖျော်ဖြေ
 ဆယ်၊ စီးကရက်ဗူးတွေကြတယ်။ သင်္ကြန်ကတော့ အစဉ်အလာအကြီးဆုံး
 တစ်မြို့လုံးအစည်းဆုံး၊ ပြိုင်ပွဲဝင်အလှပြကားတွေ နှင်လားဝါလားဆင်ကြတာ။
 မေယုသဘောကြီးပုံပါတယ်။ အညာလှေကြီးပါတယ်။ ဝါးဖောင်ကြီးပါမယ်။
 ဒေါင်းရုပ်၊ ကရဝိတ်ဖောင်၊ တိုက်အိမ်စသည်ဖြင့်လှသလားမမေးနဲ့။

သရုပ်ပြဇာတ်လမ်းတွေ၊ သံချပ်တွေ၊ အဆိုအကတွေနဲ့ မြိုင်မှုမြိုင်
 ခြွေတော်၏ ဗဟိုသင်္ကြန်မဏ္ဍပ်ကြီးတွေကို ဝင်ပြိုင်ကြတာ၊ တစ်မြို့လုံး ညလုံး
 ပေါက် လူမပြတ်ဘူး။ ရေပတ်ကလည်းကြမ်းတာမှူရယ်၊ မီးသတ်ပိုက်ကြီးတွေ
 နဲ့ဆော်တာ၊ အကျိုးပါးလို့ကတော့ ငြိမ်းခနဲပဲ။ ဘယ်လောက်ကြမ်းကြမ်းစိတ်မဆိုး
 တေမ်း၊ ရေပတ်ခံထွက်တာပဲဟာ၊ ရမ်းရမ်းကားကား ဘာမှုမှမဖြစ်ကြဘူး
 အားလုံးပျော်ပျော်ပါးပါးပဲ။ လူတွေက တစ်နှစ်စာအောင်ထားသမျှ လွတ်လွတ်
 တွတ်တွတ်ကြီးကိုပျော်ကြတာ။ နောက်စည်ကားတဲ့ပွဲကကန်တော်ကြီးတောင်
 ခုကရဝိတ်ဟိုတယ်နေရာ၊ ကနေဒါကျွန်းက လွတ်လပ်ရေးပွဲတော်၊ လှေပြိုင်ပွဲ
 တွေနဲ့အတူဖျော်ဖြေရေးစင်မြင့်နဲ့အဆိုကျော်ပေါင်းစုံ၊ ဂိုးဖရိတ်၊ ဘားမားစတိတ်၊
 မီးကရက်တွေထုတ်တဲ့ လူထုကုမ္ပဏီကပဲ စပွန်ဆာလုပ်တာ။ (အဲဒီခေတ်က
 ဗူးထဲမှာ ရွှေဒင်္ဂါးပြား တို့၊ တစ်သိန်းတို့ဆိုတဲ့ ကံစမ်းမဲတွေထည့်တယ်။ ဗူးနဲ့
 ထိလက်မှတ်လဲ ပေးတယ်။ အောင်ဘာလေထိ တစ်သိန်းဆုကြီးပေါက်ရင်
 တစ်သိန်းထပ် ပေးသေးတယ်။ ဈေးတန်းအရောင်းဆိုင်တွေလည်း
 တုန့်ပစ္စည်းကြော်ငြာပြီးနမူနာအခမဲ့ဝေးပြီးရောင်းကြတာ။

လွတ်လပ်ရေးပွဲကို မဟာဝန္တလပန်းခြံမှာလည်း ညဘက်အဆိုအထဲ
တွေနဲ့ဇော်ဖြေကြတယ်။ လမ်းတိုင်းလမ်းတိုင်းကလည်း အငြိမ့်တွေ သွင်းကြ
တယ်။ လွတ်လပ်ရေးနေ့မနက်ပိုင်းမှာ ရွှေတိဂုံမြောက်ဘက်ပြည် လမ်းပေါ်က
ဗိုလ်ရှုသဘင်ကလည်း စည်မှစည်း၊ လေယာဉ်ပျံတွေ၊ တင့်ကားတွေ၊ ကြည်းတပ်
လေတပ်၊ ရေတပ်နဲ့အစိုးရဌာနတွေက သမ္မတကြီးကို အလေးပြုတာ သိပ်ကြည့်
လို့ကောင်း။ ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်းတွေ ပေါင်မုန့်၊ ငါးသေတ္တာရိက္ခာ အပြည့်
တကူးတကသွားကြည့်ကြတာ။ တပ်မတော်နေ့ ဆိုရင်တော့ အလံကိုင် စစ်
ကြောင်းတွေက မြို့လယ်ခေါင်အနံ့စစ်ချီသီချင်းတွေ တကြော်ကြော်နဲ့၊ ချီတတ်
စစ်ရေးပြကြတာ အားရပါးရ ဇာတိသွေး၊ ဇာတိမာန်တွေ ကြွလောက်စရာ။

ရုပ်ရှင်နဲ့ပြဇာတ်

ရုပ်ရှင်ရုံတွေက မြို့လယ်ခေါင်၊ ဆူးလေနဲ့ပန်းဆိုးတန်းတစ်ဝိုက်မှာ ရှိ
တာပဲ။ မြန်မာရုံက သွင်း၊ ဆုထူးပန့်၊ နောက်မြို့မ၊ ရွှေဂုံ ဒီလေးရုံပဲ။ ကျန်တာတွေ
တ နိုင်ငံခြားက ပြတဲ့ရုံတွေ။ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ (၃၁)နဲ့ (၃၂)လမ်းထိပ်က
ထာလံ တန်၊ ဂျီ၊ ဇီ၊ ရယ်။ ဆူးလေဘုရားလမ်း (ခု ထရိတ်ဒါးနေရာ) မှာ
ဂလုပ်နဲ့ပလေဒီယမ်။ ကျောက်တံတားရဲဌာနဘေးမှာ ရီဂျင့် (နောက်တော့
လိုက်ဟောက်) ရှေ့ဆောင်နဲ့၊ နေပြည်တော်ပြင်ဆောက်တယ် ဆူးလေထိပ်
(ဆာကုရာတာဝါ) မှာ RITZ (ရဲရင့်) (၃၄)လမ်းထိပ်၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းပေါ်မှာ
အိတ်ဆယ်စီယာ (ဝစီရာ) နဲ့ကင်း (ဘုရင့်ရုံ)။ အဲဒါတွေအားလုံး အင်္ဂလိပ် ရုပ်ရှင်
တွေချည်းပြတာ။ ရုံးတွေက ကုမ္ပဏီတစ်ခုချင်းကို ကန်ထရိုက်ဆွဲပြီးပြတဲ့စနစ်။

ဥပမာ- အိတ်ဆယ်စီယာဆိုရင် ပါရာမောင့်ကုမ္ပဏီက ကားတွေချည်းပေါ့၊
ဈေးရိလူးဝစ္စတို့၊ ပရက်စလေတို့၊ အချစ်၊ ဟာသ၊ စာတ်မြူးတွေ။ ချွင်ရယ်တ
အမ်ဂျီအမ်၊ တာဝံတို့၊ ဆော်လမွန်ဘုရင်ရတနာသိုက်တို့လို စွန့်စားခန်းကား
တွေ၊ အော်ဒီမာဖီပါတဲ့စစ်ကားတွေ၊ ကောင်းသို့ကားတွေ။ ကာလံတန်တ
ထိုလံဘီယာ၊ ဂန္ထဝင်အချစ်ကား၊ ရာဇဝင်ကား၊ ကောင်းသို့ကားတွေ
လုပ်ကျတော့ ယူနိုက်တက်အားတစ်စုံက ထုတ်သမျှအချစ်ကား၊ သိပ္ပံကား၊
နဲ့ထောက်ကားတွေ။

ပလေဒီယမ် (ပပဝင်း) တို့၊ နေပြည်တော်တို့ အသစ်ပြင်လိုက်တဲ့
နောက်ရံမျက်နှာစာအပေါ်ထပ် ပေါ်တီကိုပေါ်မှာ ဧရာမရုပ်လုံးကြွပိစတာကြီး
တွေအပြိုင်အဆိုင် ထောင်လာကြတယ်။ ဂေါ်ဇီလာကား ဆိုပါတော့၊ တတယ့်
ဂေါ်ဇီလာအကောင်ကြီး ရုပ်လုံးသွင်းပြီး ပါစပ်ထဲကမီးတွေ ထွက်အောင်လုပ်ပြ
တာ၊ မီးလျှံတွေဖြစ်အောင် စွန့်စက္ကူနီအမျှင်လေးတွေ ပါးစပ်ထဲထည့်ပြီး နောက်
တပန်ကာလေနဲ့ မပြတ်မှုတ်ပေးတာ။ ပလေဒီယမ်မှာပြတဲ့ The Bridge on
the River Quai (ကွေးမြစ်ပေါ်ကတံတား) ဆိုရင် ရုံခေါင်မိုးမှာ ရုပ်ရှင်ထဲက
တံတားပုံစံအတိုင်းကိုဆောက်ပြီး၊ ရထားလေးတောင် ဖြတ်မောင်းပြလိုက်သေး။

ဒီတော့... စိတ်ဝင်တစားနဲ့ မကြည့်ဘဲကိုမနေနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီလို
ရုံတင်ကြောငြာတာကို သွားကြည့်တဲ့သူတွေကိုကလဲ တစ်အုပ်ကြီး အနိမ့်ဆုံး
အနေနဲ့ ပေသုံးလေးဆယ်မြင့်တဲ့ မင်းသား၊ မင်းသမီး အရုပ်ကားချပ်ကြီးတွေ
ထောင်ပြီး သူထက်ငါအပြိုင်အဆိုင် ဆွဲဆောင်ကြတာလေ။ နောက်... ဟာသ၊ စာတ်
ကားကို (၂)ရက်၊ (၃)ရက်ပဲပြတယ်။ ကောင်းလှပါပြီဆိုမှ (၄)ရက်၊ နှုတ်တင်တာ

အကျမခံဘဲ ကားသစ်ကားကောင်းတွေချည်းလဲနေတာကိုး။ ဝါသနာအိုးတွေထဲ
မကြည့်မဖြစ်လက်လွတ်မသွားအောင် အပြေးအလွှားလိုက်ကြည့်ရတယ်။

အဲဒီခေတ်က နာမည်အကြီးဆုံးကားတွေက စောရိုး၊ ရော်ဘာင်ယူ၊
ဘလက်အဲရိုး၊ ဂျက်စီဂျိမ်းစ်၊ ဆမ်ဆမ်အင်ဒီလိုင်းလာ၊ တာရပ်စ်ဗိုလ်ဘာ၊
ဒရက်ကူလာ(သရဲကား)တူဟဲအင်ဘက်၊ ဟဲတူအီတာနယ်လီတီ (စစ်ကား)
ကလီယိုပက်ထရော၊ ဘင်ဟာ၊ တင်းကွန်းမင်းမင့်စ်၊ မစ္စတာ အိတ်ထူး
(တိုယ်ပျောက်)မဒမ်အိတ်ကွ၊ ပက်ချ်အော့ဖ်ဘလူး၊ အို...ရသ ပေါင်းစုံပါ။

မင်းသားတွေဆိုရင် အဲရီဖလင်၊ တိုင်ရွန်ပါဝါ၊ ကလပ်ဂေဘဲလ်၊
ဒေါက်ဂလပ်ဖဲယားဆင့်(ဂျူနီယာ)တိုနီကားတစ်စုံ၊ ရောဘတ်ဝဂ္ဂနား၊
ရောဟတ်ဆင်၊ ယူလ်ဘရိုင်နား၊ ပရက်စလေ၊ ရစ်ချက်ဝမ်မက်စ်၊ ကလစ်စ်
ရစ်ချက်။ ဟာသတွေထဲက ဂျယ်ရီလူးဝစ္စ၊ နော်မန်ဝစ္စဒန်၊ ဒိန်းမာတင်၊
သရိုးစတူးဂျက်စ်၊ မင်းသမီးကျပြန်တော့ မွန်ရိုး၊ ဘားဒေါ၊ ဂရီတာဂါးဘို၊
ဗီဒီယန်လေး၊ နာတာလီဝုဒ်၊ ဂရေစ်ကယ် လီ၊ ဂျိမ်းစ်ရပ်ဆယ်၊ ဂျီနာလိုလို၊
လရစ်ဂျီဒါ၊ ချီဂမ်းမင်းစဖီးလ်၊ အင်းရစစ်ဘတ်ဂ်မင်း၊ အဲလစ်စဘက်စ်
တေလာ၊ ဆိုဖီယာလောရင့် တို့နာမည်ကြီးခဲ့တယ်။

မြန်မာကားတွေကို ဗိုလ်ချုပ်လမ်း(၃၅)လမ်းနဲ့ ပန်းဆိုးတန်းကြား
လေးရံတွဲမှာပြနေကျ။ သွင်ရံတစ်ရံတည်းက၊ ရုံပိုင်ဖြစ်တဲ့ ဗြိတိသျှဘားမားထဲ
သူ့ကားတွေချည်းသီးသန့်ပြတယ်။ ဗိုလ်အောင်ဒင်၊ အပျိုလင်၊ လင်နဲ့အပျို၊
ဈေးစားနှစ်ဦး၊ ပွဲခါညောင်ရေ၊ သွေးနဲ့နှင်းဆီ၊ သားဗိုလ်အောင်ဒင်၊ ဩော်
မိန်းမ၊ မိုးခေါင်ကျော်စွာ။ အဝမ်းကားတွေကတော့ ရတနာပုံ၊ မြဟေဝန်၊

ဗီညာဉ်မေတ္တာ၊ မြတဘက်၊ လေထဲကဖူးစာ၊ စက္ကောမ။ အပြင်ကုမ္ပဏီတွေ
အနေနဲ့ ဂုဏ်ရည်မတူငယ်ကျွမ်းဆွေ၊ ကံ၊ စိတ်၊ တောပုန်းကြီးစံဖဲ၊ လူရိုးလူနိတ်
တောတွေ။

ဒီကြားထဲက ဘဝသံရာ၊ ပန်းပန်လျက်ပါ၊ ကောလိပ်ဂျင်စတဲ့ ကားတွေ
ထဲ(၆)လ၊ (၁)နှစ်နီးပါး ဆက်တိုက်ရုံတင်ပြခဲ့ရတာထူးထူးခြားခြားမှတ်မိတယ်။
ဤလူ့ဘောင်တွင်ဒဏ်၊ ပုလဲမျှည်ရည်တို့ကလည်းဝင်ငွေစံချိန်ချိုးခဲ့တဲ့ ကားတွေ
မဲ၊ မင်းသားတွေထဲက ခင်မောင်ရင်၊ ကျော်ဆွေ၊ ကျော်ဖေ၊ ရွှေဘ၊ တင်ညွန့်နဲ့
ဇေယျတို့ကထိပ်တန်း။ နောက်ပိုင်းမောင်မောင်တာ၊ မောင်သင်၊ ကောလိပ်ဂျင်
နေဝင်း၊ ဇော်ခင်တို့ တက်လာတယ်။ မင်းသမီးတွေဆိုရင်မေသစ်၊ မေမိမြင့်၊
မြင့်မြင့်ခင်၊ ကြည်ကြည်ဌေး၊ မြင့်မြင့်ဌေး၊ မေမြင့်တို့စတား။

မှတ်မှတ်ရရပြောရမှာက မင်းသား၊ မင်းသမီးဇရာမအရပ်ကားချပ်ကြီး
တွေ ပုံဖော်ဆောင်ရုံမက သိုက်သမိုင်းကားတွေမှာ ရုပ်ရှင်တွေမပြခင်၊ ရုံရှေ့
ဆင်ဝင်အောက်မှာ ဆိုင်းပိုင်းကြီးတွေချတီးပြီး ကန်တော့ပွဲတွေနဲ့ ထိုးပြီးလှူခေါ်
တာပဲ။ ရာဇဝင်နဲ့ သိုက်သမိုင်းကားတွေမှာ ခင်မောင်ရင်၊ ကြည်ကြည်ဌေးတို့
အတွဲဆုံး။ မင်းစိန်မင်းသိမ်၊ ဗျတ်ဝိဗျတ္တ၊ နှစ်ဆောင်ပြိုင်၊ လူလှနဲ့ရုတ၊
ဆည်တော်သခင်မ (ဖျာလိပ်နတ်မအောင်ဖြူ) စတဲ့ ကားတွေမှာ ဆိုင်းတီးချော်
ခဲ့တာ။

ရုပ်ရှင်ပြချိန်တွေက (၁၂)နာရီ၊ (၄)နာရီ၊ (၆)နာရီ၊ (၉)နာရီတစ်နေ့
လေးပွဲ၊ အင်္ဂလိပ်ကားတွေက တနင်္ဂနွေအထူးပွဲ (မောနင်းရိုးပြတယ်)၊ နောင်တော
ငါးပွဲ၊ (၁)ကျပ်၊ (၁)ကျပ်ခွဲ၊ (၂)ကျပ်၊ နေ့လယ်ပိုင်း (၁)ကျပ်၊ (၂)ကျပ် (၃)ကျပ်

(၄) ကျပ်ဖြစ်သွားတယ်။ ကျောင်းသားနဲ့ စစ်သည်တော် တစ်ဝက်ခပ်ပေးရတာလည်း မှတ်မိပါရဲ့။ ကားတွေက တစ်သောင်း၊ သောင်းနှစ်ထောင်၊ (၃) နာရီ ကားတွေချည်းပါပဲ။ ပေတစ်သောင်းအောက်ဆို ကားတိုတယ်ဆိုပြီး၊ လူမကြည့်ကြတော့ဘူးလေ။ ပြဇာတ်ကပန်းဆို၊ တန်းဝင်းဝင်းရဲ့ လမ်းမတော် ကာဇွန်းရဲ့ တွေ့။ ကျော်အေး၊ ခင်မောင်မြင့်၊ မျိုးချစ်တို့က နာမည်ကျော် ပြဇာတ်မင်းသားတွေပေါ့။ မေရီမြင့်၊ ကြည်ကြည်ဌေး၊ မေချစ်၊ ခင်အုံးမြင့်တို့က ပြဇာတ်က၊ ခဲကြသေးတယ်။ ဖိုးပါကြီး၊ ဖိုးပါလေး၊ ချစ်မောင်၊ သန်းနဲ့တို့က ရုပ်ရှင်ရော ပြဇာတ်မှာပါ လူရှင်တော်တွေအဖြစ် နာမည်ကြီးခဲ့တယ်။

လူကိုယ်တိုင်မြင်ရလို့ ရုံဝင်ခက (၅) ကျပ်အနည်းဆုံးပဲ၊ ၁၀၊ ၁၅၊ ၂၅၊ ၅၀ ကျပ်ထိရှိတယ်။ ပြဇာတ်ကျတော့ ရုပ်ရှင်နဲ့ပြောင်းပြန်၊ ရှေ့တန်းရောက်လေပိုမျိုးမြင့်သွားလေ။ ပန်းဆိုးတန်း၊ ဇာလက်ကနက်၊ ရောက်စီ၊ ဂေရွာ၊ အာသောက၊ ဂေတီနဲ့ လမ်းလေးဆယ်ထိပ်က ဂျီတီရုံတွေကတော့ ကုလားကားပြတဲ့ရုံတွေပဲ။ ရုပ်ရှင်ကပူးတို့၊ ဝေဒါနနီတို့၊ ဒီလစ်ကူမားတို့ခေတ်၊ အာဝါဒါ၊ ချန္တရာလက်ခေတ်၊ နာဂင်းစ်(မြွေကား) မဂိုလေးအာဇာနည်ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်တွေ နာမည်ကြီးခဲ့တယ်။ ထူးထူးခြားခြား ဖျော်ဖြေပွဲများ ကျန်တော်ငယ်ငယ်က အောင်ဆန်းကွင်းမှာ မြန်မာကြေးစားလက်ဝှေ့ကျော်မောင်သောင်းနဲ့ ဂျာမဏီ ကြေးစားလက်ဝှေ့သမား (နာမည်မမှတ်မိ) တို့ ယှဉ်ပြိုင်ထိုးကြတာ အဖေခေါ်သွားလို့ကြည့်ဖူးတယ်။ ကောင်းလိုက်တာ၊ မောင်သောင်းလက်ချက်နဲ့ ဂျာမဏီနားရွက်ကွဲသွားပြီး ဒိုင်ပွဲရပ်နဲ့ ရှုံးသွားတယ်။ အောင်ဆန်းကွင်းမှာပဲ အမေရိကန် ရေခဲပြင်ဘဲလေးကပြဖူးသေးတယ်။ ဝင်ကြေးနည်းနည်းပေးကြည့်

ရပေမယ့်တန်တယ်။ အထူးတန်းဘက် ကွင်းတစ်ခြမ်းစာလောက်ကို ရေခဲပြင်ကြီးဖြစ်အောင် လျှပ်စစ်နဲ့ဖန်တီးပြီး၊ ရေလွှာလျှော့၊ စက်တိ အမျိုးမျိုးစီးပြတာ၊ သီချင်းတွေနဲ့ အမျိုးမျိုး ပုံဖော်ကပြတယ်။ နောက် ရောင်စုံမီးဆလိုက်တွေ၊ စပေါလိုက် ထိုးပြတာသိပ်လှတာပဲ။ ဟာသတွေတောင်လုပ်ကြသေး။ ရေခဲပြင်ကြီးအေးချက်ကတော့ အဝေးကကြည့်ရသူတွေတောင် ချမ်းစိမ့်လာရတဲ့ အထိပဲ။

နောက် သိမ်ဖြူကွင်းမှာ ရွက်ထည်ရုံနဲ့ပြတဲ့ ကင်မလာဆပ်ကပ်၊ တျားတွေ၊ ခြင်္သေ့တွေ၊ ယဉ်အောင်ထိန်းပြီး၊ တိရစ္ဆာန်ငယ်လေးတွေ၊ စက်ဘီး၊ စာမ္ဘာလုံးထဲဆိုင်ကယ်စီး၊ လူအမြောက်ပစ်ပြတယ်။ နောက် ကန်တော်ကြီးမှာ နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက် ရေပေါ်လမ်းလျှောက်ပြတာ၊ အိပ်ပြတာလည်း သွားကြည့်ဖူးပါရဲ့။ သိမ်ဖြူကွင်းမှာ စက်ဘီးကို (၇) ရက်လုံးလုံး နေ့ရော၊ ညရော ဖတ်စီးပြီး စက်ဘီးပေါ်မှာပဲ ရေချိုး၊ ထမင်းစား၊ အဝတ်လဲ လုပ်ပြနေခဲ့တဲ့လူကို ကြည့်ခဲ့ရတာလည်း မှတ်မိပါသေး။ အဲ... ဒီနေ့ထိမမေ့နိုင်တဲ့ ဖျော်ဖြေပွဲကတော့။ ခုမြို့တော်ခန်းမ စည်ပင်သာယာရုံးကြီး ဆူးလေဘက်အပေါက်ကနေ လမ်းမကြီး၊ ဟိုဘက်က မီးသတ်မျှော်စင်ကြီးထိပ်ကြီးတန်းပြီး ဂျာမန်ဆပ်ကပ် အဖွဲ့တစ်အောက်မှာ ဘာပိုက်မှမခံဘဲ ကောင်းကင်ယံမှာ ကျွမ်းသား အမျိုးမျိုးပြသွားတယ်။

ရန်ကုန်လူထုကို အခမဲ့ပြတာဆိုတော့ ဆူးလေဘုရားလမ်းကြားမှာ ဖိတ်ထားရပြီး လူတွေကို ဖွေးဖွေးလှုပ်နေတာကလား။ ညနေတိုင်း (၂) ရက်လောက် ဆက်တိုက်ကိုပြသွားတာ။ အောက်ကနေ ထိပ်အရောက် မှတ်မိရိပ်

ကြီးတန်းလျှောက်ပြတယ်။ အလယ်လောက်မှာ လူတစ်ယောက် ငုတ်တုတ်ထုတ်
နေတာ ကျော်ခဲ့ပြတယ်။ နောက်ပြန်လျှောက်ပြတယ်။ ကြီးတန်းစီး ဆိုင်ကယ်
ထိပ်တက်သွားပြီး ဘားကျွမ်းမောင်မယ်က အောက်ကဘားတန်းမှာ အချို့ချို့
ကစားပြတယ်။

အမျိုးသမီးကို ဇောက်ထိုးဆွဲခြေသလုံးကိုင်ထားရာက မတော်တဆ
ပုံမျိုးနဲ့ တမင်လွတ်ချလိုက်တဲ့ ပြကွက်မှာ အောက်ပရိသတ်ကြီးရဲ့ ဟာရဲ
အသံကြီး ဟိန်းထွက်သွားရတော့တာပဲ။ ကျသွားရင်တော့ အရိုးတခြား အသား
တခြားတွေ့ရစရာမရှိ။ တကယ်တော့ ကျွမ်းကျင်လေ့ကျင့်ပြီးသား ကျွမ်းသား
မယ်က ဘားတန်းလေးကို အချိန်အဆမန်မန်နဲ့ ခြေဖျားပြန်ချိတ်ထား လိုက်
တယ်လေ။ ဟင်းခနဲသက်ပြင်းချသံတွေ လှိုင်သွားရပြန်ရော။ ပြီးတော့ ဇောက်
စက်ဘီးကြီးတပ်ပြီး ချာရပတ်မွှေးလည်ပြတာလည်း ရင်တလုပ်လုပ်နဲ့ ကြည့်လို
တောင်းမှကောင်း။

နောက် ထူးခြားတာတစ်ခုကတော့ ဗန္ဓုလပန်းခြံက စက်ဝိုင်းဆုံ
ကြက်တူရွေးရုံပုံစံ အငြိမ့်စင်မှာ စနေနေ့တိုင်း အငြိမ့်ကပြတာပဲပေါ့။ ညနေ (၆)
နာရီက (၉) နာရီထိ ဘယ်သူမဆို အလကားလာကြည့်။ အဲဒီအချိန်က နာမည်ကြီး
အငြိမ့်တွေဖြစ်တဲ့ ရွှေနင်းဆီ၊ ဖက်ရှင်အောင်ငွေ၊ ကုဏ္ဍာရုံ၊ ကောလိပ်မြိုင်၊
ရွှေလိပ်ပြာ၊ ရွှေမဝတင်၊ လှလေးစိန်၊ အောင်ရတနာ၊ တစ်ပတ် ကို တစ်ပွဲ
အလှည့်ကျလာ က၊ ပေးရတာ။

အငြိမ့်ပြိုင်ပွဲပထမရတဲ့ ရွှေနင်းဆီက မှုံရွှေရည်သီချင်း သန္ဓေတည်
ရာ ရွှေနင်းဆီသီချင်းနဲ့ကတယ်။ အကဆတ်တယ်။ အသက်က ငါးဆယ်ကျော်

ပြီးကတုန်းပဲ။ ဒုတိယရတဲ့ ကုဏ္ဍာရုံက လှတယ်။ အကရော၊ အသံပါရတယ်။
အတိယရတဲ့ ဆူရှင်ဖက်ရှင်အောင်ငွေကတော့ ကုလားကနိုင်တယ်။ ဖုတ်နား
ကောင်းကောင်း။ မျက်လုံးသိပ်လှတယ်။ ရွှေလိပ်ပြာတို့၊ ရွှေမဝတင်တို့က
တော့ ရုပ်လည်းချော၊ အသံကောင်း၊ အဆိုကောင်း၊ အကကောင်းတွေ၊
ဇောက်ဝိုင်း၊ မန္တလေးက အမာစိန်တို့၊ နွဲ့နွဲ့စန်းတို့ပါ လာကစားတယ်။

ဗန္ဓုလပန်းခြံဟာ စနေနေ့ညနေတိုင်း လူစည်ကားစမြဲပေါ့။ ပြီးတော့
စာန်ဆောင်တိုင်လို၊ လွတ်လပ်ရေးနေ့လို၊ ပွဲတော်ရက်တွေမှာ မိုးကင်းလေတင်း
နဲ့ မြို့လယ်လမ်းတိုင်းလိုလို၊ ညလုံးပေါက် အငြိမ့်ခံတယ်။ ရှေ့ပိုင်းအငြိမ့် ခန်း
အော်ပရာ၊ နောက်ပိုင်းပြဇာတ်ထွက်တယ်။ ခေါင်းဆောင် မင်းသမီးက မင်းသား
လုပ်၊ လက်ထောက်တွေက မင်းသမီးပေါ့။ လူရွှင်တော်တွေထဲမှာ ရွှေမျှင်း၊
ဇင်္ဂလား၊ အေဝမ်း တို့ကစပါပဲ။ တကယ်လို့ မြို့နယ်မှာ ပွဲမရှိရင် တရုတ်တန်း
ဘက်သွား။ အဲဒီကမှမရှိရင် ကြည့်မြင်တိုင်လျှောက်၊ တစ်လမ်းလမ်းတစ်နေရာ
ရာမှာ အငြိမ့် (သို့မဟုတ်) ဇာတ်ကနေတာတွေရမှာပဲ။

ရန်ကုန်၏ ညများ

ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်က ညနေဆိုရင် အဖော်တစ်ယောက်နှစ်
ယောက်နဲ့ အပျင်းပြေလေညင်းခံလမ်းလျှောက်ထွက်ကြတယ်။ အထူးသဖြင့်
ဗန္ဓုလပန်းခြံထဲသွားကစားကြတာပဲ။ လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်ကြီးပတ်လည်
ကမော်ကွန်းစာတွေကိုသွားဖက်။ ကြေးခြင်သံကြီးတွေတက်စီး၊ မိမိတို့တစ်
ကစား။ စက်ဘီးစီးသင်တော့လည်း ပန်းခြံမြက်ခင်းပြင်မှာပဲ။ နည်းနည်းအရွယ်

ရလာတော့ သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး မနက်အစောကြီးပေး။ ဝန်လုပ်နဲ့ နန်းသီတာကမ်းနားပန်းခြံတွေထဲဝင် ကိုယ်လက်လှုပ် ရှားအားကစားလုပ် တရုတ်ကြီးတွေက တိုက်ချီချွမ်းလေသိုင်းကစားကြတာတွေရတယ်။

တစ်ခါတစ်လေ အိမ်မှာအိုက်ရင် ပန်းခြံတွေထဲသွား။ ကျောက်တိုင်ခြေရင်းက အေးစက်နေတဲ့ကျောက်ဖြူပြားတွေပေါ် ညလုံးပေါက် အိပ်ချင်အိပ်ကြတာ အဖော်ပါတဲ့အခါပါ။ မပါလည်းတစ်ယောက်ထီးတည်း။ ကမ်းနားလေတဖြူဖြူ နဲ့သိပ်အိပ်လို့ကောင်း။ ဘယ်သူမှလည်း လာမနှောင့်ယှက်ဘူး။ စစ်လား ကြောလား မလုပ်ရဘူး။ လူမယုံယက်မယုံ လူလည်းရှိဘူး။ စိတ်မထင်ရင် ပန်းဆိုးတန်းကမ်းနားလမ်း၊ လမ်းမတော် ကမ်းနားဘက်လျှောက်၊ ဆိပ်ခံ အောက်တားတွေသွားထိုင်၊ လှိုင်းတငြိမ်ငြိမ်ကြားက သင်္ဘောအဝင်အထွက် စာန်တင်ကုန်ချတွေဝေးကြည့်၊ တကယ့်ဖီးပဲ။

ညဦးပိုင်းဆို ဆူးလေလမ်းမကြီးတစ်လျှောက် ပလက်ဖောင်းပေါ်တွေ မှာ ကုလား၊ တရုတ်၊ ဗမာအချို့ကိုယ်လူနဲ့ကိုယ်ပိုင်းလေးတွေစွဲပြီး လေညင်းခံ စကားပြောနေကြတာပဲ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ဗိုလ်ချုပ်လမ်းနဲ့ ဆူးလေ လမ်းဆို (ဆာကူရာတာဝါရှေ့)ဟာ အဝိုင်းကြီးပဲ။ အဲဒီအဝိုင်းကြီးပေါ်မှာတော့ ပန်းဆိုး ဖီးတိုင်ကြီးနဲ့မြက်ခင်းစပ်စပ်လေးရှိပြီး မိန်းမလျာတွေ စခန်းချရာပေါ့။ သူတို့နား ထောက်ျားလေးတွေယောင်လို့မျှားဖြတ်မသွားနဲ့ ထိကပါးရိကပါးနဲ့ ကိုကို မောင်မောင်ခေါ်ပြီး လမ်းစတတ်ကြတယ်လေ။ ဒါကလွဲလို့တခြားပြဿနာ မရှိပါဘူး။ ငြိလယ်ခေါင်မှာ မိန်းမပျက် ရယ်လို့မတွေ့ရသလောက်ပါဘဲ။ ပန်းဆိုးတန်း ဝင်းဝင်းရုံနားတော့ နည်းနည်းရှုပ်ချင်တယ်။ အဲ...ဘားဆိုတာတွေပေါ်မှာတော့

တိုတယ်မယ်တွေရှိတယ်။ သူတို့က အရက်လာသောက်တဲ့ ညဦးညဦးတွေကို အရက်ငဲ့ပေး၊ အမြည်းခွဲကျွေး သီချင်းဆိုပြန်ပေးခံရလောက်ပါ။ ကလေးသတိ တိုတယ်တွေအောက်က ဖြတ်သွားရင် ပုလင်းသံ၊ ခွက်သံ၊ ရယ်မောပျော်ရွှင်သံ တွေနဲ့ မမတို့ရဲ့သီချင်းသံတွေကြားနေကျပါ။ အရက်သမားချင်း ဟိုတယ်မယ် လူကြရင်းရန်ပွဲလေးတွေဖြစ်တာမျိုးတော့ တစ်ခါတစ်ရံ အနည်းအကျဉ်းရှိတတ် လေရဲ့။ ဘာပဲပြောပြော မြို့နေသူတွေ အကျင့်စာရိတ္တ အကြီးအကျယ် ပျက်တာ မျိုးမရှိခဲ့ဘူး။ တိတ်တိတ်ပုန်း ဖိပိုင်းတွေရှိမယ်။ မြင်းပွဲကတော့ တိုင်းကျော် ပြည်ကျော်ပဲ။ စနေနေ့ညနေဦးကပြီး မြို့ထဲဘတ်စ် ကားတွေမှာ "ရေစ်ကိုစ် ရေစ်ကိုစ်" (Race course) ဆိုတဲ့ လူခေါ်သံတွေ ဆူညံနေတော့တာကိုး။ မြင်းပွဲလောင်းပြီး သူဌေးဖြစ်သွားတယ်လို့မကြားဖူးပါဘူး။ မြင်းပွဲနဲ့ပွဲတောသွားတဲ့ သတင်းတွေသာများခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်း မြင်းပွဲတွေ ပိတ်ပစ်လိုက်တော့ ရောဂါ သက်သာသွားကြတာပဲ။ (၁၉၅၀)နဲ့ (၆၀)ကြားမှာ ဒုစရိုက်သမားတွေရယ်လို့ များများစားစားမရှိပါဘူး။ ခါးပိုက် နှိုက်လေး တစ်ဦးစနစ်ဦးစရှိတတ်ပေမယ့် လူထုလက်ကပြေးမလွတ်ဘဲ ပိုင်းထုပြီး အဖမ်းခံရတာပါပဲ။ ရာဇဝတ်မှုကြီးတွေ ဆိုတာလည်း မေ့လောက် မှ တစ်မှုတစ်လေပေါ်တတ်တာ။ အထင်ရှားဆုံးက မစိန်ညွန့်ဆေးလိပ်ရုံကို ခါးပြတိုက်တဲ့ စိန်ခါးမြှောင်ခါးပြမှု၊ မကြာပါဘူး ပေါ်တာပါပဲ။ လမ်း(၄၀)က ဒေါက်တာခင်မောင်ဝင်းကို အနကြမ်းစီးတဲ့အမှု၊ မိသားစု ဘိုနီက ဂျိန်းစသွန်းဆန်ဆန် ကားကိုလုပြေး၊ ရဲကလိုက်ဖမ်း ကန်လာတဲ့ ဇောင်းမှာ အပြန်အလှန်ပစ်ခတ်၊ နောက်ဆုံးအသေမိတယ်။

သူဌေး ဦးဟုတ်ကြိုင်သတ်မှူ၊ ဆရာဝန်ကတော်ဒေါ်စောလှအသက်
ခံရမှုတွေလည်းကျော်ကြားတယ်။ ဒါပေမယ့် (၂)နှစ်ကြာ၊ (၃)နှစ်ကြာမှဖြစ်ခဲ့
တာတွေပဲ။ ဒီအပြင် ဘိုးတော်ယောင်သာဝိန္နုကြာပွေမှု၊ မြွှာအေးဦးအေးမောင်
မိဖုရားရွေးဖို့ကြော်ငြာတဲ့အမှုလောက်ပဲရှိခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်
ရန်ကုန်မြို့ရဲညတွေက ဒုစရိုက်ကင်းခဲ့ပါတယ်။ လမ်းမကြီးတွေအပါအဝင်
လမ်းအားလုံးမှာတစ်ညလုံးမီးရောင်တွေထိန်းထိန်းလင်းနေခဲ့တာပဲလေ။

ဟိုတုန်းကလမ်းမကြီးတွေရဲ့အလယ်အူကြောင်းမှာ မာကြူရီ ဓာတ်
တိုင်တွေနဲ့ တချို့လမ်းမကြီးတွေကျတော့ လမ်းလယ်ခေါင်ကားလမ်းပေါ်မှာ
ဓာတ်ကြိုးတန်းပြီး လမ်းမီးတွေထွန်းထားတာနဲ့၊ မှောင်ရိပ်ခိုဖို့ မလွယ်လောက်
ပါဘဲ။ ယေဘုယျပြောရရင် ရန်ကုန်ညတွေဟာ သာသာယာယာ အေးအေး
ချမ်းချမ်းရှိခဲ့ပါတယ်။

ကျောင်းသားဘဝအတွေ့အကြုံ

ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်၊ ကလေးဘဝမှာ ဘာအပူအပင်အကြောင့်
အကြမ္မာမရှိခဲ့ရပါဘူး။ အစားအသောက်ဆိုအလျှံအပယ်။ အဝတ်အထည်ပေါ့
တယ်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲနေရတိုင်ရတယ်။ လူပျိုပေါက်အရွယ်ထိ မူးယစ်ဆေး
ဆိုတာမမြင်ဖူးခဲ့ရဘူး။ နံပါတ်ဖိုးမပေါ်သေးဘူး။ ဘိန်းစားတစ်ယောက်တစ်လေ
ရှိပေမယ့် ဝိုင်းပယ်ထားတာမျိုး၊ လူတောမတိုးနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့
သူငယ်ချင်းတွေစုမိရင်၊ ဘောလုံးကန်မယ်။ လမ်းထဲမှာလည်း ကန်တယ်။
မြန်နီစီပါယ်ရုံးကြီးဘေး ကော်ပိုရေးရှင်းလမ်းကြားမှာ ဒဗလျူ ဘောသွားကန်

အယ်၊ အခုမြို့တော်ဘက်ရှေ့ကလမ်းတိုလေးပေါ့။ (၄)နာရီနဲ့သင်းပြီးညနေဆို
ကျွန်တော်တို့ ဘောလုံးကွင်းဖြစ်သွားတာပဲ။ ဘောလုံးကန်ချက်နဲ့ ချွေးပြတင်း
ပေါက်မှန်တွေထိကွဲသွားတာလည်းမနည်းဘူး။ ရဲတိုင်လိုက်လို့ဝိုင်ယာလတ်စ်
အားနဲ့ လာဖမ်းတဲ့အခါ မာရသွန်ပြေး၊ ပျော်စရာကြီး။ ရဲကလည်း ကလေးတွေ
ဆိုပြီး အသည်းအသန် လိုက်မဖမ်းတော့ပါဘူး။ နည်းနည်းကြီးလာတော့
ဘောလုံးအသင်းဖွဲ့ပြီး ဝိုင်ဒါကွင်းမှာ တနက်နေ့နေ့တိုင်း ဘောလုံးသွားကစား
ကြတယ်။ ပြီးတော့ အောင်ဆန်းကွင်းက ပထမတန်းအမှတ်ပေးပွဲ၊ တိုင်းနဲ့
ပြည်နယ်ပွဲ၊ နိုင်ငံခြားပွဲကြီးပွဲ ကောင်းမှန်သမျှ မလွတ်တမ်းပေါ့။ တောင်ဘက်
ဘန်းမှာ ညနေတိုင်း ဆရာကြီး ဦးသုခ (အသက် ၄၀ လောက်) အစ်ကို
သန်းဖေလေး (ခပ်ငယ်ငယ်ပဲ) လာအော်ကြ ဆဲကြတာမှတ်မိသေးတယ်။

နောက်လမ်းထဲက မြေကွက်လွတ်တွေပေါတော့ ကြက်တောင်ရိုက်
အသင်းထောင်ပြီး ကြက်တောင်ရိုက်တယ်။ ညဘက်မီးချောင်းတွေ ပတ်လည်
ဆင်ပြီးတောင်ကစားကြတာ။ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းနဲ့ ဓာတ်တိုင်အောက်မှာ
ထုပ်စီးတုံးကြတာလည်းရှိတယ်။ ကျောင်းအားချိန်တွေမှာ သူငယ်ချင်းတွေရပြီး
ရွှင်ရွှင်အကြောင်းစာအကြောင်း၊ ကမ္ဘာ့အကြောင်း၊ ဗဟုသုတတိုးပွားရာတိုးပွား
ကြောင်းတွေပြောကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ (၂)တန်း၊ (၃)တန်း၊ (၅)နှစ် (၈)နှစ်
သားအရွယ်မှာတင် စာကြည့်တိုက်တွေ သွားပြီးစာစုငှားဖတ်နေတတ်ကြပြီ။
စာကြည့်တိုက်တွေကလည်းပေါများပေါ့။ ပြန်ကြားရေးဌာနစာကြည့်တိုက်၊
စားပေဝိမာန်စာကြည့်တိုက်၊ U.S.I.S နဲ့ Britishcouncil စာကြည့်တိုက်
အားလုံးက ပန်းဆိုးတန်း အောက်လမ်းမှာချည်ရှိတော့ အဆင်ပြေသေး
တစ်နေ့တည်းနဲ့အကုန်ရောက်တယ်။

သံရုံးစာကြည့်တိုက်တွေသွားတော့ အင်္ဂလိပ်စာ ဖတ်တတ်လို့တော့
မဟုတ်ဘူး။ စာအုပ်ငှား အရပ်ကြည့်တာ။ ကလေးစာအုပ်လေးတွေတွေ့
ပေါင်းဖတ်ကြတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီသွားရင် ဂုဏ်ရှိတယ်။ ရေစွမတ်လက်ဆောင်
တွေရတယ်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက ပန်းဆိုးတန်း ပြန်ကြားရေးဌာန
အစိုးရစာကြည့်တိုက်ဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အတော်ကို ကျေးဇူးကြီးခဲ့ပါ
တယ်။ ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ်၊ ပညာပေးစာအုပ်မျိုးစုံ၊ အိမ်ငှားခွင့်ရရှိရုံသာမကဘူး
နေထူးနေမြတ်အခါကြီး၊ ရက်ကြီးတွေမှာ ကျွန်တော်တို့ကို ပုံပြောပြိုင်ပွဲ၊ ကျန်း
စကားပြောပြိုင်ပွဲ၊ ပန်းချီပြိုင်ပွဲ၊ အကပြိုင်ပွဲတွေလုပ်ပေးတယ်။ လက်တွေ့
သင်တန်း၊ ပန်းချီသင်တန်းတွေ ဖွင့်ပေးတယ်။ လက်တွေ့အကြောင်း၊ သိုင်း
အကြောင်းဟောပြောပွဲတွေကျင်းပပေးတယ်။ ပန်းချီဆရာကြီးဦးမိုး၊ ကာတွန်း
ဦးဗကလေး၊ ဆရာကျားမငြိမ်း တို့ကပင်တိုင်ပို့ချတာပါ။

ကျွန်တော်ဟာ (၃)တန်း၊ (၄)တန်းမှာတင်၊ ကမ္ဘာ့ကလေးများနေ့
အထိမ်းအမှတ်ပုံပြောပြိုင်ပွဲပထမ၊ ကျန်းပြိုင်ပွဲပထမ၊ နောက်တစ်နှစ်တတိယ
ရလွှားခဲ့တယ်။ ဆုကလည်းအကောင်းစားတွေ၊ အဖိုးတန်ဂျာမဏီလုပ် ရွှေရောင်
စောင်တိန်၊ အင်္ကျီပိတ်စ၊ လက်ကိုင်ပဝါ၊ ဖတ်စရာမှတ်စရာ စာအုပ်တွေနဲ့ တစ်
ထုပ်ကြီးပါပဲ။ ပြန်ကြားရေးဌာန စာကြည့်တိုက်တာဝန်ခံ ဆရာမ၊ ညီအစ်မတွေ
ကျေးဇူးနဲ့ လေထဲကဒေါ်လေး (ဒေါ်ခင်ငြိမ်း) တနင်္လာနေ့တိုင်း ထုတ်လွှင့်တဲ့
ကလေးများအဖို့ ကဏ္ဍာမှာ မြန်မာ့အသံပုံပြင်ဇာတ်လမ်း၊ အသံ သရုပ်ဆောင်
အဖြစ်နှစ်ခါသွားလွှင့်ခဲ့ရတယ်။ ထူးချွန်တဲ့ကလေးတွေကိုနေရာပေး၊ မြှောက်စား
အားပေးတဲ့သဘောပါပဲ။ အဲဒီတုန်းက မြန်မာ့အသံဟာ ရပြည်လမ်းပေါ်မှာ

မဟုတ်ပါဘူး။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းဝင်း စပ်ဝင်ဒါယာထဲမှာပဲရှိသေးတယ်။
နှစ်ထပ်တိုက်ပုလေး။

ဒေါ်မေရှင်၊ ဒေါ်မေလှမြိုင်၊ ဦးမြကြီး၊ စန္ဒရား ဦးအောင်စင် တို့တို့
အမှုထမ်းတွေအဖြစ်တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလေးတွေကို ကော်ဖီနဲ့
မုန့်တွေနဲ့ ဧည့်ခံတာလည်းမမေ့သေးဘူး။ ကျွန်တော်တို့က ဇာတ်လမ်း သရုပ်
ဆောင်၊ သူကသီချင်းဆို၊ ဘာရှိကြဦးမလဲ။ (၇)နှစ်(၈)နှစ်သားတွေပေါ့။ သူတ
ပြန်ကြားရေးဌာန၊ အကပြိုင်ပွဲမှာ နှစ်တိုင်းတစ်ခွဲအောင် ပြိုင်ဖက်ကင်းတဲ့
လူနှစ်ထွေမင်းသား၊ ပန်းချီကာတွန်းဘက်ကျတော့ ကာတွန်းကိုတင်ဦးလေးတ
စတာ။ အဲဒီအချိန်မှာသူက (၁၄/၁၅)နှစ် သားလောက်ရှိမယ်။ ကျွန်တော်တ
(၃)တန်း၊ (၄)တန်းနဲ့တင်ပြန်ကြားရေးစာကြည့်တိုက်တစ်ခုလုံးမှာရှိတဲ့စာအုပ်
တွေ ကုန်သလောက်နီးပါးဖတ်ပြီးခဲ့ပြီ စာဖတ်အား ကောင်းခဲ့တယ်ဆိုရမှာပဲ။
ပြန်ကြားရေးဌာနကြီးရဲ့ မြေထောင်မြှောက်ပေး ကျေးဇူးကြောင့်လည်း စာရေး
ဆရာ ဘဝရောက်ခဲ့ရတာ ဆိုမမှားပါဘူး။

လယ်ငယ်ကကျောင်း

ကျွန်တော်တို့ကျောင်းနေစ မူလတန်းကို မြူနီစီပယ်ကျောင်းတွေ
ဆက်ရတယ်။ ကျွန်တော်ဆိုရင် တိုက်ပေါ်ကဆင်း ကျောင်းရောက်ဆိုသလို
(၃၄)လမ်း မြူနီစီပယ်ကျောင်းမှာနေခဲ့ရတာပါ။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး
ဦးအုန်းခိုင်နဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေကကျောင်းသားတွေကိုတကယ့်သားသမီး
ရင်းတွေလို ရင်အုပ်မကွာစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြတယ်။ ဝလုံးရေးတာတစ်ခု

လက်ထပ်သင်ပေးသလို၊ ချေးကလူသေးကလူပြုစုတယ်။ စာအတတ် သင်္ချာ တင်မက၊ လိမ္မာအောင်ဆုံးမ၊ စာမရရင် မဝီရိက်တာ။

ဆရာတွေကို ကျောင်းသားတွေတင် မဟုတ်ဘဲ မိဘတွေပါ ရှိကြောက်ရုံသေရတယ်။ ကျောင်းမှာ ဝါတွင်းအဖိတ်နေဆိုရင် ဖယောင်းတိုင် တတ်နိုင်သူက ဖယောင်းတိုင်၊ ပန်းတက်နိုင်ရင် ပန်းယူလာစေပြီး ကျောင်း အောက်ထပ်မှာ အတန်းပေါင်းစုံစုပြီး ဘုရားရှိခိုးရတယ်။ ငါးပါးသီလနဲ့ ဆွမ်းကပ်၊ ပန်းကပ်၊ ရေချမ်းကပ်၊ သုံးလူရှင်ပင်အဆုံးရှက် ကျောင်းသားကြီး တွေဆိုတာ လိုက်ဆိုရင်း အကုန်သင်ပြီးသားပဲ။ ပြီးရင် ဆရာကြီးက ဗုဒ္ဓဝင် အကြောင်းပြောပြတယ်။ လိမ္မာယဉ်ကျေးဖို့ဇာတ်နိပါတ်တွေနဲ့ ပုံပြောဆုံးမ တယ်။ လိုအပ်သလို Bricing ပေးတယ်ပေါ့။

အတန်းထဲမှာလည်း ပြည်သူနီတိသင်ရတယ်။ မင်္ဂလာသုတ်တစ်ခု စာယ်။ ဝိုင်အမ်ဘီအေ မင်္ဂလာစာမေးပွဲ ဗုဒ္ဓဘာသာ ပရိယတ္တိစာမေးပွဲတွေ ဝင်ဖြေရတယ်။ သုံးလေးတန်းမှာတင် ဘာသာယဉ်ကျေးမှုအခြေခံတွေအတော် လေးခိုင်နေပြီ။ စာဘက်ကလည်းမစမ်းနဲ့၊ မြန်မာစာ၊ သင်္ချာထိပ်တန်းထဲ လက်ထောက်ကျောင်းအုပ်၊ အတန်းပိုင်ဆရာကြီး ဦးသက်ဆိုတာ ရှိတယ်။ အငြိမ့်မင်းသမီး ကုန္ဒာရုံရဲ့အဖေ။ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ဥပမိရုပ် ကောင်းကောင်း၊ ရွှေသွားကြီးနဲ့၊ သုံးလေးတန်းရောက်နေတဲ့ကျောင်းသား ကျွန်တော်တို့ကိုဒီလိုမှာတယ်။

“ညနေ(၅)နာရီနဲ့(၆)နာရီကြားအိမ်မှာစာကျက်နော်၊ ဝါလိုက်ကြည့် လို့လမ်းပေါ်ကစားနေတာတွေရှင်အသိပဲ”

သတိပေးကြိမ်းဝါးသံအတိုင်း မလုပ်ဘူးမထင်နဲ့။ ညနေတော့ ကြိမ်းလုံးတစ်ချောင်းနဲ့ တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက် အိမ်ပေါက်စေ့ချက် တင် လိုက်တာ။ အဲ့ဒီအတွက်သူကို ဘယ်သူကမှ လခရိက္ခာပိုမပေးဘဲ သူ့စရိတ်နဲ့သူ ခြေအညောင်းခံပြီးလိုက်ကြည့်တာပါ။ အဆော့မက်တဲ့ကျွန်တော်ဈေးဦးပေါက် “ဒီ” သွားတယ်။ ဘာမှမပြောဘူး။ ဓာတ်တိုင်အောက်နားရွက်ဆွဲခေါ်သွားပြီး တင်ပါးကိုကြိမ်လုံးစာသုံးလေးချက်ကျွေးတယ်။ “နောက်စာကျက်ချိန်လင်မှာ ဆော့ဦးမလား”

“မဆော့တော့ပါဘူး.....”

“စာကျက်မလား.....”

“ကျက်ပါ့မယ်...”

ကတိပေးရုံနဲ့ဘယ်ရမလဲ။ ကိုယ့်နားရွက်ကိုယ်ဆွဲပြီးအခါ ငါးဆယ် ထိုင်ထလုပ်။ လမ်းသွားလမ်းလာတွေကကြည့်ပြီးပြုံးသွားကြတယ်။ လူကြီးမိဘ တွေက ကောင်းတယ်၊ ကစားမက်တဲ့ကောင်မှတ်ကရောတဲ့၊ အားပေးကြရှာ တယ်။ တော်ပြီ...နောက်နေ့များတော့ ကစားဖို့ဝိတ်မကူးဝံ့တော့ဘူး။ (၅)နာရီ ခေါင်ခန့်ဆိုတာနဲ့စာအော်ကျက်နေပြီ။ ဒီလိုနဲ့လေးတန်းတန်းလုံးကျွတ်အောင် တုန်ရော၊ ဩော်...ငယ်ဆရာတို့ရဲ့စေတနာ၊ မေတ္တာ၊ ကျေးဇူးတရားတွေကုန် တုလာ...။

ကျွန်တော်တို့တုန်းက မြို့ထဲမှာ အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းရယ် လို့သိပ်မရှိဘူး။ ရန်ကုန်ဆေးရုံးကြီးနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်က စင်သရယ်ဗဟို

စံပြကျောင်းပဲရှိသေးတယ်။ ကျန်တာတွေကစိန်ပေါ၊ စိန်ဂျွန်း၊ မက်သအစ်၊
ဆေးကရက်ဟတ်၊ စိန်မေရီ၊ စိန်ဂျွန်းကွန်ဗင့်၊ ဘရန်ဆိုကွန်ဗင့်၊ ခရစ်ယာန်
သာသနာပြုကျောင်းတွေများတယ်။ ကျွန်တော်ဆိုလည်းရေကျော်မက်သအစ်မှာ
ငါတန်းတက်ခဲ့ရတာ။ အိမ်ကစိတ်မချလို့ကျောင်းကားနဲ့တက်ရတယ်။ ဂျစ်ကား
နဲ့အသွားအပြန်ကြိုပို့ တစ်လလုံးမှ(၅)ကျပ်။ အလယ်တန်း၊ အထက်တန်းမှာ
လည်း ဆရာ၊ ဆရာမတွေက မုန့်ကျွေး၊ ထမင်းကျွေးနဲ့ဒိုင်ခံစာသင်တာ၊
လည်ချောင်းကင်ဆာရတဲ့အထိစာသင်တာ။ ဖွံ့ဖြိုးရေးအနေနဲ့ကျောင်းဘောလုံး
အသင်းရှိတယ်။ စာပေဖြင့်တင်ရေးအသင်းဖွဲ့ပေးတယ်။ တစ်နှစ်တစ်ခါနှစ်ပတ်
လည်ကျောင်းအားကစားပွဲကို အောင်ဆန်းကွင်းကို တစ်ရက်ငှားပြီးလုပ်တာ။
အစိုးရအထက်တန်းကျောင်း ဖြစ်တော့လည်း ဒီအစဉ်အလာမပျက်တဲ့အပြင်
ဆရာကန်တော့ပွဲ၊ ကထိန်သင်္ကန်းကပ်ပွဲတွေ လုပ်ပေးတယ်။ အလှူငွေ ထည့်
ထည့်၊ မထည့်ထည့်လာသမျှကျောင်းသားတွေကိုအကျွေးအမွေးနဲ့ညှပ်တယ်။
ဒါလည်းတစ်ချိန်က၊ ရန်ကုန်ပညာရေးလောကနဲ့ကျောင်းသားတွေရဲ့မြင်ကွင်း
တစ်စိတ်တစ်ဒေသပဲမဟုတ်လားလို့။

ဘာပဲပြောပြော... အဲဒီတုန်းက ရန်ကုန်သားဖြစ်ရတာ ကံကောင်း
တယ်။ ဗြိတိသျှခေါင်မှာနေရတာကုသိုလ်ထူးတယ်ဆိုရမှာပဲ။ ကျောင်းကောင်း
ကောင်းနေရတယ်။ ပညာကောင်းကောင်းသင်ရတယ်။ ဗဟုသုတ ကောင်း
ကောင်းရပြီးအမြင်ကျယ်တယ်။ ဘာစားမလဲ၊ တရုတ်စာ၊ ကုလားစာ အစုံရှိ
တယ်။ သန်းခေါင်ကျော်အထိရတယ်။ တရုတ်တန်းမှာ မိုးအလင်းဆိုင်တွေ

ရှိတယ်။ ဘာလိုချင်သလဲ။ သိမ်ကြီးဈေး၊ စကော့မားကတ်၊ ညဈေးတန်းပေါ်မှာပေါ့။
သွားချင်ရာသွား(၅)ပြား၊ (၁၀)ပြား။ အေးချမ်းတယ်၊ ပျော်ရွှင်တယ်၊ လွတ်လပ်
တယ်၊ ကလိမ်ကကျစ်နည်းတယ်၊ မနာလိုဝန်တိုမှုနည်းတယ်၊ ဂုဏ်တုဂုဏ်ခြင်
မရှိလှဘူး။ လူလူချင်းယိုင်းပင်းကူညီ ပြီး စေတနာမေတ္တာရှေ့ထားတယ်။ အဲဒါ
ကျွန်တော်ငယ်ငယ်တုန်းကမြို့ရန်ကုန်ရဲ့သဘာဝမြင်ကွင်း.....။

ညီညီနီနီ

သန်းထွန်း(လင်းလင်း)

အမုန်းတို့လွင်ပြယ်ချိန်

သန်းထွန်း(ဗြဟ္မာ)

(၁)

“ကိုကို ဆိုင်မှာ ကျွဲဆန် ပေးနေတယ်တဲ့ ထုတ်မလား”

“ကြည့်လုပ်လိုက်ပေါ့ မေရာ”

သူ့အမေးကို သည်လိုပင် ဖြေလာလိမ့်မည် ဟု မေထင်ပြီးသား။ ကိုကို လက်ထဲတွင် လက်ကျန် ငွေရှိမရှိ စကား နှိုက်လိုက်ခြင်းပင်။ သူတို့လို လခစားများ အဖို့ လကုန်ရက်တွင် လက်ကျန် ငွေပြတ်နေပြီမှာ မဆန်း။ ကိုကိုမှာ ငွေစာရင်းမှာ နုပျိုအောက်တန်းစာရေးလေး တစ်ဦးပင်။ အောက်တန်းစာရေး လစာလေးဖြင့် အိမ်ထောင်ဝန်ကို အလျင်မပီရုန်းကန်နေရသည်။ အိမ်ထောင်ကျစက မထောင်စာ လှသော်လည်း တဖြည်းဖြည်း တစ်ရိပ်ရိပ်တွင် ငွေပိုငွေလျှံလေးများ တုန်သွားခဲ့သည်။

အတိုင်းတာထက် ကျော်လွန် ငွေပမာဏကို မြီးခဲ့ရထားသော ငွေလေး ထဲမှ ခွဲ၍ ဖြည့်ခဲ့ရသည်။ ဖုရဖန်များ၍ ပဲခွဲပွန်းခဲ့ပြီ။ သည်နောက်တွင် ကျပ်တည်း

သန်းထွန်း(လှည်းကူး) ၁၃

သော အဆင့်သို့လျှော့ခဲ့၏။ ကိုကိုသည်လိုပြောလိုက်ပြီဆိုကတည်းက မေသီ လိုက်သည်။ လစဉ် သည်လိုရက်တွင် သည်လိုအခြေမျိုး ရပြီဆိုသည်နှင့် ဧရာရာဖွေဖွေလုပ်ရသည်။

ချေးတန်ချေး၊ ဆွဲတန်ဆွဲရသည်။ ရောင်းတန်ရောင်း၊ ပေါင်တန်ပေါင်ရသည်။ သို့ဖြင့် တစ်လဆန်း၍ တစ်လကုန်ပြန်သည်။ ဤသို့သော သံသရာတွင် မေနှင့်ကိုကိုသည် ခါးဆီး၍ ခံခဲ့ရသည်။ “ဇွေးသေလျှင် သားရေမရ၊ စာရေးသေလျှင် အမွေမရ” ဆိုသည့် စကားနှင့် ညီနေသေးတော့၊ ခုနေများ ကိုကိုလို စာရေး တစ်ယောက် သေသွားလျှင် မေအဖို့ဘာအမွေမှ ရလိုက်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။

အဲ.....တစ်ခုတော့ရှိသည်။ အခါလည်ကျော် သမီးလေး သက်မာတော့ မေနှင့်အတူ ကျန်ခဲ့ပေမည်။ မေသည် တစ်လုံးတည်းသော သံသေတ္တာလေးထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကိုနှိုက်ယူလိုက်သည်။ ဤသေတ္တာသည် မေနှင့်ကိုကိုတို့၏ အဆီထည်ဆုံးသော အတွင်းပစ္စည်းထားရာ ရိပ်ပြာဖြစ်သည်။

အတွင်းပစ္စည်းဆိုရာ၌ မေအင်္ကျီလေး ငါးစုံနှင့် ကိုကိုအဝတ်အစားလေး ငါးစုံပင်။ သည်ထဲမှာ မေ၏ ဆီကိုဖိုက် လက်ပတ်နာရီလေးတစ်လုံးသည် တန်ဖိုးအကြီးဆုံးဖြစ်၏။ မေသည် နာရီလေးကို တရိုတသေ သိမ်းထားရာမှ နှိတ်ယူလိုက်သည်။ သည်နာရီသည် သူ့အတွက် မေမေမွေးနေ့လက်ဆောင် အဖြစ် ပေးခဲ့သော နာရီလေးဖြစ်သည်။ သည်နာရီလေးကို မြင်တိုင်း မေမေကို သတိရသည်။

သတိရသည်နှင့် မကျေနပ်မနှစ်မြို့စိတ်များ၊ ဒေါသရိပ်များနှင့် အတူတူ

အမုန်းတို့လွင့်ပြယ်ချိန်

ရင်ထဲ ရောပြွမ်းပြွတ်သိပ်လာကြသည်။ မေမေသည် ရက်စက်သူ၊ ခက်ထန်သူ စိတ်ကြီးသူ တစ်ဦးအဖြစ် မေမြင်သည်။ တစ်ချိန်က မေမေအသိုက်အအုံ၌ လှံငန်း အားလုံးကိုဦးစီးရသော အဓိကလုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သည်။ အစစအရာရာ စီမံကွပ်ကဲ၍ မေမေနှင့်ရင်ပေါင်တန်းခဲ့သည်။ သည်တုန်းက မေမေသည် မေအပေါ်၌ များစွာ ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေ၏။

သူ့ခြေရာနင်း၍ သူ့အရိုက်အရာကို ဆက်ခံမည်သူဟု တွက်ချင့်ထားသည်။ ငွေပုံပေါ်တွင် ထိုင်၍ ကားထည်လဲစီးကာ လက်ညှိုးထိုးခိုင်းနေသော မေအား မေမေသည် နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်နေ၏။ သို့တိုင် မေသည် ကိုကိုနှင့် တွေ့ဆုံရသော အခါ ဘဝတစ်မျိုး တစ်စုံပြောင်းလဲသွားသည်။ ရွှေထီးခောင်းသော မေသည် ကိုယ့်လက်ကိုယ်မှ ခွဲရသည်။ ကားထည်လဲစီးခဲ့ရသော မေသည် ဖိနပ်ပြာဆို ကိုပင် မခိုင်တခိုင် စီးနေရသည်။ တိုက်တာနှင့် နေခဲ့ရသော မေသည် လပြောက်နေထိုးသည့် သက်ကယ် အမိုးလေးနှင့် နေခဲ့ရသည်။

သို့ပေမယ့် မေ မတုန်လှုပ်။ မေ အပါးတွင် ကိုကို ရှိနေသည် မဟုတ်လော။ သည်အပြင် ကိုကိုအချစ်တို့ ပေါက်ဖွားရာ အနစ်ဖြစ်သော သမီးလေး ဆက်မာလည်း ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ အရာရာကိုရဲစွာ ရင်ဆိုင်၍ မေအံတင်းတင်း ခြိတ်ခဲ့သည်။

“ကိုကို သမီးကို တလဲကြည့်လိုက်ဦးနော်.... ခဏလေး”
မေသည် လက်ပတ်နာရီလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်းမှ ပြောလိုက်သည်။
“ဒါကဘယ်လဲ မေ”

သန်းထွန်း(လှည်းကူး) ၏

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ ကိုကိုရယ်၊ လုပ်ကြဦးစို့ပေါ့”

“အင်း....ကိုကိုတို့ဒီဘဝက ဘယ်တော့များမှ လွတ်ပါ့မလဲ မသိဘူး

နော်”

ကိုကိုသည် ညည်းညူစွာပြော၍ သက်ပြင်းချသည်။ မေက မသိတိုးကျွန်ပြုလိုက်သည်။ သူ့ “ဆီကိုဖိုက်” လက်ပတ်နာရီလေးသည် လကုန်ခါနီးတိုင်း တစ်အိမ်ကျော်မှ ဒေါ်ရှုကြည်ထံသို့ တစ်လတစ်ခါ အလည်အပတ် ထွက်တတ်သည်။ လထုတ်ပြီးသည်နှင့် သူ့စံရာ သံသေတ္တာလေးထဲသို့ ငြိမ်သက်စွာ ခိုဝင် နားနေပြန်၏။

သို့ဖြင့် မေနှင့် ကိုကိုဘဝသည် ပိန်တစ်ချီဖောင်းတစ်လှည့် ရုန်းကန်နေရသည်။ အကယ်စင်စစ်မေသည် ခေသူမဟုတ်။

☆ ☆ ☆

(၂)

အကယ်စင်စစ်မေသည် ခေသူမဟုတ်။

ထို့ထက်သာလွန်ပြီး မေ မေမေသည် ပို၍ ခေသူမဟုတ်။ ထွန်းပေါင်းကျော်စောသူများ ဖြစ်၏။ မေ မေမေသည် မျိုးချစ်စိတ် ပြင်းထန်သည်။ မေမေအစ်မသည် နိုင်ငံကိုချစ်၍ ဝိသနာစိတ် ပြင်းပြသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ့ကိုနှစ်ခြိုက်သည် စစ်ကြိုခေတ်တစ်လျှောက်တွင် “ဗမာပိုင်” သတင်းစာတိုက်ဟူ၍ ထည်ထောင်ခဲ့သည်။ စစ်ဖြစ်ပြီး၍ စစ်အတွင်းတွင် မေမေ အစ်မကြီးဆုံးပါးသွားသည်။ သို့ဖြင့် “ဗမာပိုင်” သတင်းစာသည်လည်း သက်တမ်းကုန်ခဲ့ရသည်။

အမှန်းတို့လွင့်ပြယ်ချိန် ၏

သည့်နောက် မေမေမေသည် “အမျိုးသမီးပုံနှိပ်တိုက်” ကို ဦးစီးတည်ထောင်ခဲ့၏။ သည်ဘက်ပိုင်းတွင် “အမျိုးသမီး” ပုံနှိပ်တိုက်အရှိန်အင်္ဂါသည် ငြိမ်ခဲ့သည်။ နာမည်ရခဲ့သည်။ ပုံနှိပ်စက်ကြီးငါးလုံးဖြင့် လုပ်ငန်းအားလုံးကို အုပ်ချုပ်သော မေမေမေအား အံ့သြမျိုးမွမ်းကြသည်။ တကယ်ပင် မေမေမေသည် အမျိုးသမီးလောက၌ အံ့မခန်း ဖြစ်လောက်သည်။

ဘလောက်လုပ်ငန်း၊ စာစီ စက်ရိုက်လုပ်ငန်း၊ စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း၊ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိရေးလုပ်ငန်း စသည့် လက်ရေးစာမူဘဝမှ စာအုပ်ဖြစ်၍ လူထုလက်ဝယ်ရောက်ရှိသည်အထိ စဆုံးသော လုပ်ငန်းအဝဝကို “အမျိုးသမီး” က ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ အလုပ်သမား အားလုံးလိုလိုမှာလည်း အမျိုးသမီးများ ချည်းဖြစ်၏။

သို့ကြောင့်ပင် ပုံနှိပ်လောက၊ ထုတ်ဝေရေးလောက၊ စာပေလောက တစ်ခွင်လုံးတွင် မေမေမေ၏ လုပ်ရပ်သည် ဟိုးဟိုးကျော်ဖြစ်နေခဲ့၏။

မေမေမေသည် မေနှစ်နှစ်သမီးအရွယ်၌ ဂျပန်တော်လှန်ရေးတွင် ကျဆုံးသွား ပြီဖြစ်၏။ မေမေမေသည် မဖြစ်နိုင်သော အရာမှန်သမျှ ဖြစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြည့်သည်။ လုံးပမ်းကြည့်သည်။ သည်ညဉ့်ထဲမှ ပေါက်ဖွားလာသော ဥပယုဂဇာတ်မှာ “အမျိုးသမီးပုံနှိပ်တိုက်” ဖြစ်သည်။ ကျွမ်းကျင်အမျိုးသမီးအလုပ်သမားများကို စုစည်းထားသည်။ တစ်ခြားစက်များဖြင့် နှင်လား ငါလား ပြိုင်၍ လုပ်ဆောင်တန်းလိုက်သည်။ ရက်ချိန်းတိကျ၍ သေသပ်လှပခြင်း၌ မေမေမေ၏ ပုံနှိပ်တိုက်သည် နာမည်ကြီးသည်။

သန်းထွန်း(လှည်းကူး) ၁၉

မေသည်တူရုန်းဂျန်းမြည်၍တချောက်ချောက်အော်နေသောစက်
ရိုက်သံများကြားတွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ ခေတ်ပညာအတော်အသင့်နှင့်ပင်
လုပ်ငန်းခွင်တွင်ကျင်လည်ခဲ့ရသည်။ လုပ်ငန်းအားလုံးကိုကျွမ်းကျင်ရန်မေ့တို
နိုင်ခဲ့သည်။ အောက်ခြေစာစီမှအစ ဖြန့်ချိစာရင်းဇယားအထိ မေ့ကို လက်ထပ်
သင်ပေးသည်။

မေသည် မေမေမေရာကို နှင်းနိုင်သူဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းခွင်ဆက်သ
ရေးမှအစလုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှုအထိ မေမေစိတ်ချယုံကြည်ခဲ့ရသည်။ မျက်နှာ
လွှဲခဲ့ရသည်။ သို့ဖြင့် မေသည်အလုပ်သမန်စစ်ဆယ်ကျော်ရှိသည့် "အမျိုးသမီး"
ပုံနှိပ်တိုက်၏အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဖြစ်ခဲ့သည်။ မေမေသည်မေ့အားအရာရာလွှဲအပ်
၍ကာလမမြင့်မီမှာပင်မီးပွားတစ်ပွင့်သည်မေ့ထံသို့လွင့်ပါးလာ၏။

ဤမီးပွားလေးကိုသယ်ဆောင်လာသူမှာကိုကိုပင်ဖြစ်၏။
ကိုကို သည် မေ့ဘဝနှင့် "အမျိုးသမီး" ပုံနှိပ်တိုက်ကြီးတစ်ခုလုံးကို
လောင်မြိုက်စေသောမီးပွားပွင့်ပင်တည်း။

☆ ☆ ☆

(၃)

"အမျိုးသမီးပုံနှိပ်တိုက်" ထဲသို့လူရွယ်တစ်ဦးခပ်ရိရှိဝင်လာ၏။ လက်
ထဲတွင်စာမူတစ်ထပ်ကိုင်ထားသည်။

"ထိုင်ကွဲမောင်လေး၊ အစ်မကြီးတို့တိုက်က ဘာအကူအညီပေးရမလဲ
ပြော"

အမုန်းတို့လွင့်ပြယ်ချိန် ၁၉

မေ့မေမေကပြုံး၍ခရီးဦးကြိုပြသည်။

"ကျွန်တော်ကဗျာစာအုပ်ရိုက်ချင်လို့ပါ"

"ဪ...ရပါတယ်ကွယ်ရပါတယ်။ စာမူကကျပြီးသားပေါ့နော်၊ အုပ်
ရေဘယ်လောက်ရိုက်မှာလဲ"

"ဟုတ်ကဲ့နှစ်ထောင်ပါ။ အဖုံးရောအတွင်းပါချုပ်ပြီးစာအုပ်အဖြစ်ထိ
အပ်ချင်တယ်ဆိုပါတော့"

"ဪ...ရတယ်ရတယ်၊ နေဦးနော်ခဏလေး"

မေ့ မေမေသည် စားပွဲပေါ်မှ လူခေါ်ဘဲလ်လေးကိုနှိပ်လိုက်သည်။ သီး
ချောင်းများအောက်တွင်စက်သမများ၊ စာစီသမများ၊ စာပြင်သမများအသီးသီး
လုပ်ငန်းခွင်တွင်လှုပ်ရှားနေကြ၏။ တိုက်နာမည်နှင့်လိုက်ဖက်သောအမျိုးသမီး
ပုံနှိပ်တိုက်သည်ဒါကြောင့်နာမည်ကြီးသည်ဟုလူရွယ်ကမှတ်ချက်ချနေ၏။

ထိုစဉ်မှန်လုံခန်းမမှမှန်တံခါးတစ်ချပ်ပွင့်လာ၏။ ပွင့်လာသောတံခါးမှ
စက်ရိုက်သံများတူရုန်းဂျန်းလျှံထွက်လာကြသည်။ ယင်းမှစက်ဆီများပေကျ
နေသောမိန်းမပျိုတစ်ဦးပေါ်လာသည်။

"သမီးရေလာလား၊ ဒီမှာဒီသူငယ်လေးကစာအုပ်အပ်မလိုတဲ့ကွဲ့။ သ
မီးကြည့်ပြီးလက်ခံလိုက်ဟုတ်လား။ အားလုံးအဆင်ပြေအောင်လုပ်ပေးမယ်
နော်။ သမီးကလဲရှင်းပြပြီးအဆင်ပြေအောင်လက်ခံလိုက်၊ မေမေဘက်ပေါက်
ဆင်ပြေးလိုက်ဦးမယ်ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့မေမေ၊ စိတ်ချသွား"

သန်းထွန်း(လှည်းကူး) ၁၃

သို့ဖြင့်မေနှင့်ကိုကိုစခံတွေ့ကြသည်။ ကိုကိုသည်ကဗျာဆရာပေါက်
စာတင်ဖြင့်သည်တုန်းကကျင်လည်ကာစ။ အလုပ်လက်ခံ၍အလုပ်သဘောအရ
တိုကိုတိုက်သို့ အဝင်အထွက်များလာသည်။ မေနှင့်လည်းကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးလာ
သည်။ စာစီ စာပြင် စာအုပ် အပြင်အဆင်မှအစ အဖုံးအရောင် အနုအရင့် ရွေး
သည်ထိ၊ မေနှင့်ကိုကိုလက်တွဲပါရှိခဲ့သည်။

သို့ဖြင့်မေနှင့် ကိုကိုသည် သံယောဇဉ် ငြိခဲ့သည်။ မေ့ မေမေသည်
အလုပ်သဘောအရ အလုပ်ခွင်အတွင်းမှ ဘာမှမပြော။ အားလုံး အဆင်ပြေ
စေရန်သာမေ့ကိုသတိပေးသည်။ အဆင်ပြေချင်သော မေနှင့်ကိုကိုသည်ကဗျာ
စာအုပ်စက်မှကျသည်နှင့် အားလုံးပါတစ်ပါတည်းအဆင်ပြေသွားကြသည်။

ကိုကိုသည် မေ့ကိုချစ်ကြောင်းပြော၍ မေသည် ကိုကိုမေတ္တာတို့
လက်ခံကြောင်းခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်သည်။ ဤနည်းဖြင့်အဆင်ပြေသွားသည်။
မေတို့ဇာတ်လမ်းလေးကိုပုံနှိပ်တိုက်မှုအလုပ်သမအားလုံးသိလိုက်ကြသည်။
ပီးစပ်စကားတို့သည်မေမေနားသို့တစ်နေ့သယ်ဆောင်သွား၏။ မေမေသည်
မေ့ အားသည်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခဲ့သည်။ မဖြစ်ဖူးသော
ဒေါသတို့ပွင့်အန်ထွက်ကုန်ကြသည်။

သို့ဖြင့်မေ့မေမေသည်ဘဝတူပုံနှိပ်လောကမှ တစ်ဦးတည်းသောသား
ဖြင့်လက်ထပ်ပေးရန်စကားဆိုခဲ့သည်။ သည်မှာတင်မေသည်ဆောက်တည်ရာ
ရေတော့ ။ နနယ်သော အချိန်ပိုင်းတွင်း၌ အချစ်ဇာတ်လမ်းလေး တစ်ခု ခင်းခဲ့
သည်မဟုတ်လော။

သိန်းအုန်းတို့လွင်ပြယ်ချိန် ၁၄

အရှက်မှ မလင်းမီဇာတ်သိမ်းခန်းလေးပျိုးရတော့မယောင်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။
သည်သို့မေ့အဖြစ်မခံနိုင်။ အခြေအနေအထပ်ထပ်နှင့် အခြေတစ်ရပ်ကိုထုတ်
မိလိုက်သည်။ ကိုကိုသည်တည်ကြည်သော အချစ်ကိုပေးစွမ်းသူဖြစ်၏။ ကိုးစား
သော မေတ္တာတရားကို စွမ်းဆောင်နိုင်သူဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် ကိုကိုအပေါ်မေ့
မျှော်လင့်တကြီးအသိပေးလိုက်သည်။

‘ကိုကို မေ့ကိုအမြန်လာခေါ်ပါ။’

၆၅

သည်စာလေးကိုကိုထံသို့ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။

★ ★ ★

(၄)

သို့ဖြင့်ကိုကိုနှင့်မေသည်အကြောင်းဆက်ပေါင်းဖက်လိုက်ကြသည်။
သို့သော်မေ့မေမေသည်မေ့အားအမှိုက်ဆုံးအရာထား၍လျစ်လျူ
ခဲ့သည်။ သူမနစ်မြို့သည်ကိုလုပ်သွား၍လူမှုရေးတစ်ခန်းရပ်ဇာတ်ကိုပြည်မှ
ကားချသွားခဲ့သည်။ မေ့ဘဝသည် ကိုကိုရင်ခွင်တွင် ခိုဝင်မှားစက်ရသော်လည်း
ပင်ပန်းကြီးစွာ ရုန်းကန်နေရသည်။

သို့သော်မေသည်မတုန်လှုပ်။ မေ့ကိုကြည့်၍ကိုကိုသည် အသံနုနု
မိသည်။ အကြင်နာတိုးမိသည်။ သည်နှင့်အမျှကြိုးစားမိသည်။ စာရေးသားနှင့်
တစ်ဖက်၊ အခြားတစ်ဖက်တွင် ကိုယ်ပိုင်အချိန်လေးများ၌ ကဗျာရေးခြင်း

သန်းထွန်း(လည်းကူး) ၁၉

စာရေးခြင်းများပါဖိလုံးပမ်းသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မဂ္ဂဇင်းများ၌ အဖွင့်ကဏ္ဍ
လေးများ ကြိုကြားပါလာတတ်သည်။ ဝတ္ထုတိုလေးများပါ တဖြောက်ဖြောက်ပင်
လာသည်။

မပြောပလောက်သော စာမူလေးကို ဝမ်းပန်းတသာ ကိုင်၍ ကိုကို
သည် မေအား တယုတယ ပေးလာတတ်သည်။ မေသည် အပြုံးနှင့် အားပေးရင်း
ကိုကိုကို လေးစားနေမိသည်။ တစ်ခြားတိုက်များတွင် မေအလုပ်ဝင်လုပ်ရန်ဆို
ကိုကိုပြောကြည့်၏။ ကိုကိုက လက်မခံ။ မလုပ်ရန်သာ တွင်တွင်ငြင်းသည်။ သမီး
လေးသက်မာရှိလာပြန်တော့ ပို၍ ဆိုးလာသည်။ သူ့အမှန်တကယ် အလုပ်လုပ်
ရန်မဖြစ်နိုင်တော့။

မေ့ မေမေသည် နှစ်နှစ်တိုင်တိုင် ကျော်ခဲ့သော်လည်း စုံစမ်းမေးမြန်း
ခြင်းပင် အလျင်းမပြုခဲ့။ “အမျိုးသမီး” ပုံနှိပ်တိုက်သည် မေမရှိသော်လည်း ရှေ့
တရုန်းဂျန်း မြည်၍ ဆက်လက်ချီတက်မြဲ ချီတက်နေ၏။ မေကမူ နားလည်
လက်ခံခက် သဖြင့် ပစ္စက္ခဘဝကို ကြိုးစားရင်ဆိုင်နေ၏။

“အားအလျှော့ပါနဲ့ မေရာ၊ မေအလုပ်လုပ်ဖို့မလိုပါဘူး။ ကိုကိုပိုပြီး ကြိုး
စားနေပါတယ်။ ကိုကိုလဲ တစ်နေ့အောင်မြင်တဲ့ စာရေးသူဘဝကို ရောက်နိုင်
ကောင်းပါတယ်”

“အင်း... မေလဲအားပေးပါတယ် ကိုကိုရယ်။ ဒီလိုပဲ မျှော်မှန်းနေတာ
ပေါ့”

“ဒါပေါ့မေ၊ လူဆိုတာ ယုံကြည်ချက်၊ မျှော်မှန်းချက်နဲ့ အသက်ရှင်ရန်
တည်နေရတာဟာ ပိုပြီး ဘဝမှန်နိုင်တယ်”

အမှန်းတို့လွင့်ပြယ်ချိန် ၁၉

“ကိုကိုသည် မေအား အမြဲနှစ်သိမ့်ခဲ့၏။ လက်ရှိ အခြေအနေ၌ ဝင်ငွေ
နှင့် ထွက်ငွေသည် အမြဲမမျှမတ ဖြစ်နေရသည်။ ယုံကြည်ချက်နှင့် အောင်မြင်မှု
ပန်းတိုင်ကို မျှော်မှန်းရင်း ချို့ငဲ့ကြသည်။ ကြာတော့ ကြုံလို့လာသော မေနှင့် ကိုကို
ဘဝသည် ပင်စိတ်ဓာတ် မခိုင်မာချင်တော့။ သည်ကြားထဲ သမီးလေးသက်မာပင်
အဆစ်ပါနေပြီ မဟုတ်လော။

“အင်း... စိတ်ဖြေပေါ့မေရယ်။ လူဟာ ချမ်းသာတဲ့ ဒဏ်ကိုခံနိုင်ကြပေ
မယ့် ဆင်းရဲဒဏ်ကိုတော့ တော်တော်များများ မခံနိုင်ရှာကြဘူးနော်”

“မေဒီအစားထဲက မဟုတ်ဘူး ကိုကို။ ဒီထက် ဆင်းရဲပါစေဦး၊ မေခံရဖို့
အသင့်ပဲ”

မေသည် အာဂမေပါပင်။

☆ ☆ ☆

(၅)

ကုန်ဈေးနှုန်းသည် တစ်စတစ်စ ကြီးမြင့်လာ၏။ အိမ်ထောင်ဝန်ပိုးတို့
ကြီးမြင့်လာ၏။ သို့ဖြင့် မေနှင့် ကိုကိုသည် မနိုင်ဝန်ကို တစ်လဲစီ သယ်ပိုးနေကြ
ရသည်။

“အင်း... အိမ်လစတောင်ပေးဖို့ နီးလာပြန်ပြီ”

ကိုကိုသည် ညည်းညည်း ညှဉ်းပြောလိုက်သည်။

“ဒါတွေ ဘာမှ တွေးမပူပါနဲ့ ကိုကိုရယ်။ အထိုက်အလျောက် တော့ပြန်
လာမှာပေါ့။ ကိုကိုရေးမယ့် စာကိုသာ ကြိုးစားရေး”

သန်းထွန်း(လှည်းကူး) ၁၈

အမုန်းတို့လွင်ပြယ်ချိန် ၁၉

“အင်း...တကယ်ဆို၊ မေ့ကိုကိုလက်ထပ်မိတာ သိပ်မှားသွားပြီ။

“မေ သမီး”

ခုတွဲတွေကိုကိုနဲ့အတူ မျှဝေခံစားဖို့ တမင်ခေါ်လိုက်သလိုဖြစ်နေပြီ”

“မေမေ လိုက်လာတယ်နော်”

“တော်တော့ ကိုကို၊ မေ့ကိုချစ်ရင် ဒီစကားမျိုး မပြောနဲ့”

မေမေသည် မေ့ကိုမြင်သည်နဲ့ ပြုံး၍ အိမ်ပေါ်တက်လိုက်၏။

မေ့ပိတ်ပင်မှုကြောင့် ကိုကိုငြိမ်သွားသည်။ ကိုကိုသည် တစ်ခါတစ်ရံ ဤသို့ ငဲ့ကွက်စွာ ပြောလာတတ်သည်။ ပြောလာတိုင်း မေက ခါးသီးစွာ ခေါင်းမိုက်တတ်သည်။ မေ့အချစ်တွင် ဆင်းရဲချမ်းသာ မပါခဲ့မဟုတ်လော။

“ဖြစ်ရလေ သမီးရယ်”

“ကိုကို ယူနေစာပေကို ဒီနေ့ ချိန်းထားတယ်ဆို သွားဦးလေ”

မေမေသည် ဝန်းကျင်အနေအထားနှင့် အသွင်အပြင် အားလုံးကို အကဲခတ်ကြည့်ရှင်းရင်းရင်းနင်းစွာ ဆိုလာ၏။

ဪ... မေ့လို့ဟုတ်သားပဲမေ၊ အချိန်တောင်နီးပြီ၊ သတိရတုန်းသွားဦးမှ”

“ကဲ ဘယ်နှယ့်ရှိစ မေ၊ မိဘစကား နားမထောင်တော့ သမီးတစ်ကောင်နဲ့ တို့လို့ တွဲလောင်း ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား”

“အင်း... သွားသွား၊ အဆင်ပြေပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ် ကိုကို”

မေက မူဘာမျှ မဟာမိ၊ ဆိတ်ငြိမ်စွာ ဝန်ခံနေသည့် အလား။

ကိုကိုအပြင်ထွက်တိုင်း မေ့ဆုတောင်းသံလေးတို့ ဝေဖန်ဖြစ်သည်။ ထို

“သမီးကို ဘဝနာအောင် မေမေလုပ်ထားတယ်၊ ဒီအတွက် မေမေကို ခီတနာနေလားသမီး”

တစ်လော ကိုကို ဝတ္ထုတိုလေးများ မဂ္ဂဇင်းများတွင် အပါများလာသည်။ စာတိုက်များကပင် လုံးချင်းဝတ္ထုများ ထုတ်ရန် စကားသံကြားရသည်။ မေ့အလိုကို အောင်မြင်ပါစေဟု ဆုတောင်းမိသည်။ မေနှင့်ကိုကို မျှော်မှန်းသော အသည်သို့မှသာ အကောင်အထည်ပေါ်လာမည် မဟုတ်လော။

“မနာပါဘူး မေမေရယ်၊ ဘဝဆိုတာ ကိုယ်မှန်တယ်ထင်လို့ ကိုယ်လျှောက်ခဲ့ရင် ခဲရဲတင်းတင်းပဲ လျှောက်တာဟာ အကောင်းဆုံးပေါ့”

အိမ်ရှေ့တွင် မာစီဒီကားတစ်စီး တုံ့ကန့်ရပ်လာ၏။ ကားကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် မေ့ရင်ထဲ ထိတ်ကနဲ ဖြစ်မိသည်။ ကားသည် မေမေ စီးနေကျ အပြာရောင်း ဟုတ်သည်။ ကားထဲမှ မေမေတံခါးဖွင့်ဆင်းလာသည်။ အနားမှ ကွမ်းသဆိုင်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ ကို မေးနေဟန် မြင်ရ၏။ ကွမ်းယာဆိုင်ရှင်သည် မေ့အိမ်ထွက်လေးထံ လက်ညှိုးညွှန်ပြနေသည်။ မေမေသည် တစ်လှမ်းချင်းလှမ်း၍ အိမ်သို့ လာနေ၏။

“အဟက် အပြောမလျှော့သေးဘူးပေါ့၊ မေ့ဟုတ်လား၊ မတင်းနဲ့တော့ မေ့ မတင်းနဲ့တော့၊ ဘဝကို ရေစုန်လျှောက်ရင် မျှော့ရုံပဲရှိတော့မပေါ့၊ ရေဆန်ကို မာန်တင်းပြီး လျှောက်ဖို့လိုတယ် သမီးရဲ့၊ ဒီတော့ သမီးမေမေ ဆိုမှာ အထုပ်ပြန်လာလုပ်ပါ ဟုတ်လား”

“ရှင်.....”

မေ့မျှလင့်သော စကားကို ကြားရ၍ မေ့အံ့သြသွားသည်။ မေ့မေ့

သန်းထွန်း(လှည်းကူး) ၏

အမုန်းတို့လွင်ပြယ်ချိန် ၏

သည်မေ့အပေါ်ပြတ်၍၊ တစ်သက်ပြန်ခေါ်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟုမေထင်မှတ်ထားသည်။

“သမီးရဲ့ချိုငှာဆင်းရဲမှုအသွင်တွေကကိုမေမေအားလုံးကြားမြင်နေတယ်။ ယုံရဲလား။ ဒါကြောင့်သမီးကိုမေမေလာခေါ်တာပဲ။ လာခေါ်တဲ့နေရာမှာ သမီးတစ်ယောက်ထဲကိုပဲပြောတာနော်။ သမီးအမျိုးသားနဲ့ရင်သွေးဆိုတာစာရင်းထဲမပါဘူး။”

သည်စကားကမေ့ရင်ကိုနာကျင်သွားစေသည်။ မေမေသည်ဤနေရာ၌အတ္တဆန်နေပြီကောဟုမှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

“ဒါဆိုရင်သမီးကိုခေါ်မနေပါနဲ့တော့ မေမေရယ်။ သမီးရဲ့အချစ်၊ သမီးရဲ့အနှစ်ကိုဖွဲပြီးမေမေဆီကိုသမီးမလာချင်ဘူး”

“ဒါတော့မေ စဉ်းစားလေ။ ခေါ်တယ်ဆိုတာမေ့ကိုအရင်အတိုင်းစတ်မှာပြန်အုပ်ချုပ်ဖို့ပြောတာ။ မေမေမှာနောက်တိုးရဲ့တဲ့အလုပ်တွေနဲ့မနိုင်ဘူး။ အလုပ်ပြီးတာနဲ့သမီးဒီမှာပြန်နေနိုင်တာပဲ”

“သမီးနားမရှင်းဘူးမေမေ”

“ဪ... ဒီလိုလေ။ သမီးပြန်လာပြီးမေမေပုံနှိပ်တိုက်မှာတစ်လခွဲလောက်နေရမယ်။ အလုပ်အားလုံးကိုအရင်ကအတိုင်းအုပ်ချုပ်ပြီးလုပ်ပေးရမယ်။ ဒီအတွက်မေမေကသမီးကိုထိုက်သင့်သလိုပေးမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့်သမီးယောက်ျားနဲ့ကလေးကိုတော့တိုက်ကိုအလာမခံနိုင်ဘူး။ ရှင်းပြီလား”

“ကိုကိုကို အလာမခံနိုင်ဘူးဆိုတာမေမေဘက်ကသဘာဝကျမိ

တယ်။ ဒါပေမယ့်အပြစ်မဲ့တဲ့ကလေးအပေါ်မှာမေမေပိတ်ပင်ရာကျမနေလားဟင်....”

“ဟင့်အင်း မေမေကဗူးဆိုဖုန်းသီးတတ်ဘူးသမီး။ ဒီသူငယ်ရောဒီသူငယ်နဲ့ရတဲ့ရင်သွေးကိုပါမေမေတိုက်ထဲအဝင်မခံနိုင်လို့ပဲ”

“ရင့်သီးလှပါတယ် မေမေရယ်။ ဒါဆိုရင်သမီးကိုဘာလို့ပြန်ခေါ်နေသေးလဲ”

“အင်းလေဒါကမေတို့အတွက်ပါ။ စဉ်းစားပေါ့ဟုတ်လား။ မလုပ်ပဲနေရင်ဒီဘဝကတက်မှာမဟုတ်ဖူးလို့မေမေမြင်ယောင်နေတယ်။ နက်ဖြန်ပြတ်ပြတ်သားသားစဉ်းစားထား။ မေမေလာခဲ့မယ်။ ဖြစ်ရင်တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့ရမယ်။ ကဲသွားမယ်သမီး”

မေမေသည်ပြောရင်းမှငေါက်ခနဲထသွားသည်။

လိမ့်သွားသောကား၏နောက်တွင်လွင့်ကျန်ခဲ့သောဖုန်းမူန့်တို့သည်လေနှင့်အတူမေ့အိမ်ကုပ်လေးဆီသို့လုံးဝင်လာ၏။

မေသည်ဖုန်းမူန့်နှင့်ရောယှက်နေသောလေပူတစ်ချက်ကိုတစ်ဝကြီးရှိုက်၍သက်မတစ်ချက်ချလိုက်၏။

(၆)

မိန့်ပျံ့ပျံ့ မှန်အိမ်အောက်တွင် ကိုကိုနှင့်မေ ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုင်ပင်မိသည်။ ကိုကိုသည် မေမေထံ ပြန်မလိုက်ရန်ဆိုသည်။ မေသည် ပစ္စက္ခအခြေအနေကို သုံးသပ်၍ အထိုက်အလျောက်လုပ်ရန် တင်ပြသည်။ ကျပ်တည်းသော ဆာလွတ်မြောက်ရန် လမ်းစ၏ ကောက်ရိုးတစ်မျှင်ဖြစ်သည်။ အားကိုးတကြီး တွယ်မိ တွယ်ရာကို ဖမ်းတွယ်ရတော့မည့် အနေအထားမှာ ရှိနေသည်ကို မေ အသိဆုံး။

မေသည် အပြန်ပြန်သုံးသပ်၍ ကိုကိုနားလည်အောင်ရှင်းပြသည်။

“သမီးကလည်း လက်လွတ်နေပြီပဲ ကိုကိုရယ်။ ငယ်တော့တာမှမဟုတ်ဘူး။ မေထွက်လုပ်မယ်ဆိုရင် အခွင့်သာတဲ့အချိန်ပဲ”

“ကိုကိုသည် သမီးလေးအတွက်ဦးတာရယ်၊ မေ့ကိုမကြည့်ရက်တာရယ်၊ ပြီးတော့ မေနဲ့သမီးကို ခွဲပြီး နေရာမှာကို စိတ်မကောင်းလို့ပါ”

“ဒါတော့ ကိုကိုရယ် အခြေအနေအရ ဖြေရမှာပေါ့”

“မေ့ မေမေဟာ မှန်ရင်တော့ ကောင်းပါတယ်။ တော်ကြာ သမီးလေးကို ကိုကိုနဲ့ ထားခဲ့ပြီး မေနဲ့ခွဲပစ်တဲ့ အဖြစ်မျိုးဆိုရင် မတွေးရဲဘူး။”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ကိုကို၊ မေမေအကြောင်း မေသိတယ်။ ဒီလိုတော့ မရှိဘူး။ တတ်ပါဘူး”

ကိုကိုသည် မေ့အား မတတ်သာသည့် အဆုံး ကြည်ဖြူခွင့်လွှတ်လိုက်သည်။

ရသည်။ သို့ဖြင့် မေသည် အမျိုးသမီးပုံနှိပ်တိုက်တွင် ပြန်လုပ်ရန် တိတိတတ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သမီးလေးသက်မာကိုမူ ကိုကိုမေမေအိမ်တွင် ခဏထား၍ ဖြစ်သလို တဒဂ် ရုန်းကန်ရတော့ပေမည်။ သည်ဖြစ်ရပ်နှင့် ပတ်သက်၍ မေ့ရင်၌ နာကျင်စွာ ခံစားရသည်။

မေမေအပေါ်၌လည်း ဝိရောဓိအမြင်လေး မြင်မိသည်။ သို့သော် အစွန်းထွက်သော အခြေပေါ်၌ ဖြေဖြေသာသာ ရပ်တည်မိလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မေမေသည် မေ့အား လာခေါ်၏။ မေသည် ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း သမီးနှင့်လင်သားကို တဒဂ်ခွဲခွာ၍ မေမေကားပေါ်သို့ တတ်မိသည်။ ကိုကိုသည် ဧဝံသော မျက်လုံးများဖြင့် သက်မာကို ထွေးပိုက်ထား၏။ သမီးကမူ အပူပင်ကင်းစွာ ဆော့ကစားနေ၏။ မေ့အဖို့ သမီးလေးအား အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ နှမ်းရှုပ်ရုံမှတစ်ပါး ဘာမျှ မဟုတ်။ ကြေကွဲသည်တော့ အမှန်။

“ကဲ....တော်ရောပေါ့ မေ့၊ မေမေတို့သွားကြရအောင်။ တိုက်မှာ အလုပ် ခင်နိုနီးပြီ”

မေမေအသံသည် မာမာပြတ်ပြတ်ပေါ်လာသည်။

“ခဏလေးပါ မေမေရယ်၊ သမီး နှမ်းလို့မဝသေးလို့ပါ။ ပြီးတော့ သမီးလေးနဲ့ တစ်လခွဲနီးနီး ခွဲခွာရမှာဆိုတော့....”

“ဪ.....ဪ လွမ်းတယ်ပေါ့ ဟုတ်လားမေ”

မေမေသည် ပြောပြောဆိုဆို ကားစက်ကိုနီး၍ ဘီးကိုလှိုင့်လိုက်သည်။ ထွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ကိုကိုနှင့် သမီးလေးအတွက် ချစ်မျက်ရည်စက်တို့ကို ထုတ်၍ ဆိုင်းသွားသည်။

၁၃ သန်းထွန်း(လှည်းကူး) ၁၃

“ဒီမှာသမီး၊ ခုတော့ သမီးခံစားတတ်လာပြီပေါ့ဟုတ်လား။ သမီးဟာ ကိုယ့်ရင်သွေးလေးနဲ့တစ်လလောက်ခွဲမှန်မှာကို ဒီလောက်ခံစားနေရတယ်ဆိုရင် မေမေဘက်က မေမေရင်ထဲဝင်ကြည့်စမ်း။ သမီးဒီသူငယ်နောက်လိုက်သွားတာ ခုဆိုနှစ်နှစ်ကျော်ပြီ။ မေမေဟာ သမီးကို ဒီလောက်အကြာကြီးခွဲရတဲ့အတွက် ဘယ်လောက်ခံစားရမယ်ဆိုတာ နှိုင်းစာကြည့်နိုင်ပါတယ် သမီး”

“တော်ပါတော့ မေမေရယ်၊ သမီးမှားပါပြီ”

“အေး...တစ်နေ့သားသမီးဆိုတာ မိဘအရာရောက်မှကိုယ်ချင်းစာ နာစိတ်ထားမိကြတာ။ အပြန်အလှန် တရားတွေမို့မဆန်းပါဘူး။ ကဲ...မျက်ရည် ကျေနဲ့”

မေမေသည် မေအား နက်နဲသော စကားလုံးများကိုရွေး၍ ပစ်မှတ် အမှန်ကို ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။ ပစ်မှတ်ထိသော မေသည် တစ်ရှိုက်မက်မက် ခံစားနေရသည်။ သို့ဖြင့် မေသည်ဌာနဟောင်းဖြစ်သည့် အမျိုးသမီးပုံနှိပ်တိုက် သို့ပြန်လည်ရောက်ခဲ့သည်။

တစ်ဂျန်းဂျန်း တစ်ချောက်ချောက်မြည်နေသော စက်ရိုက်သံများထဲ မေအား သြဘာသံပေးကြိုဆိုနေချေ၏။

★ ★ ★

(၇)

မအားလပ်သော အလုပ်ခွင်တွင် မေသည် နှစ်မျောနေ၏။

သည်ထဲက ကိုကိုနှင့် သမီးလေး သက်မာအား သတိတရရှိနေသည်။

၁၄ အမှန်းတို့လွင့်ပြယ်ချိန်

မေ့လျော့၍ သမီးလေးအပေါ်စိုးရိမ်စိတ်ပူနေမိသည်။ သည်စိတ်များဝင်လာတိုင်းမေ သည်မေမေအားပို၍ဂရုဏာသက်မိသည်။ ကိုယ်ချင်းစာ နှိုင်းချင့်မိသည်။ မေမေ ဆိုခဲ့သည်အတိုင်း သူလိုပင် ခံစားနေရခြင်းမည်မှာ မလွဲ...။

“မမကြီးကြီးမေခေါ်နေတယ်”

အတွေးတွင် နှစ်နေမိသော မေအား စာစီရံမှုအလုပ်သမလေး ပြောလာ ၍ သက်ဝင်လှုပ်ရှားသွားသည်။ သို့ဖြင့် မေမေရိုရာအုပ်ချုပ်မှုအလုပ်စားပွဲသို့ အ ပြေးသွားမိသည်။

“ထိုင် သမီး၊ ဒီနေ့ သမီးနဲ့ ထူးထူးခြားခြား တိုင်ပင်ဖို့ရှိတယ်”

မေမေသည် အားလုံးနှင့် ဆက်ဆံရာ၌ ပြေပြစ်သည်။ ညင်သာသော အပြောနှင့်နှစ်လိုဖွယ် အပြုံးများကြောင့် မေမေတိုက်သည် အမြဲကျက်သရေ ချိနေ၏။ မေမေသည်လစဉ်ထုတ်မဂ္ဂဇင်းများကို စုစည်းထားရာမှ ဆွဲထုတ်လိုက် သည်။

“သမီး မေမေတို့တိုက်က ဒီနှစ် ကလောင်ရှင်သစ်တစ်ဦး တင်ပေးဖို့ ချီတယ်။ ဒီမဂ္ဂဇင်းလောကထဲက နာမည်အတော်ရနေတဲ့ ကလောင်သစ်တစ်ဦးချီ တယ်။ အဲဒါ သမီး လေ့လာကြည့်စမ်း။ အရည်အသွေးနဲ့ ရှေ့အလားအလာ ဘယ်လို ရှိမယ်ဆိုတာ မေမေတော့ သိပ်နှစ်သက်နေမိတယ်။ တင်ပေးရင် သွန်းပေါက်လာမယ့် ကလောင်ရှင်မှန်း မေမေထင်မိတယ်”

“ဒါဆို မေမေလုပ်လိုက်ပါ။ သမီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အကြံပေး အကြံပေး ထုတ်မနေပါနဲ့တော့။ မေမေဦးနှောက်ဟာ အမြင်ရှိပြီး နေရာတိုင်းမှာ အေးအေးမြဲမြဲ နေပြီဟာ”

၁၂ သန်းထွန်း(လှည်းကူး) ၁၂

“မဟုတ်ဘူးလေ။ သမီးနဲ့လဲတိုင်ပင်ပြီးလုပ်ရတာ ကောင်းတာပေါ့။ တခြားနှစ်တွေမှာ တိုက်ကတင်တဲ့ ကလောင်သစ်တွေအဖို့ အားရဖို့ ကောင်းပါတယ်။ တော်တော်လည်းအောင်မြင်ပါတယ်။ ခုသမီးဒီထဲက သူဝတ္ထုလေးတွေ ဖတ်ပြီး မြည်းစမ်းပါဦး”

“ပေးလေ မေမေ။ ကလောင်နာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“အမျိုးသားပဲ။ နေမင်းကိုကို ဆိုတာ....”

“ရှင်....”

မေ အံ့သြသွားသည်။ နေမင်းကိုကိုဆိုသည်မှာ တစ်ခြားသူမဟုတ်။ မေ့တိုက်ပင်ဖြစ်နေသည်တည်း။ ကိုကိုသည် ကဗျာဆရာ ဘဝမှ တစ်ဖြစ်လဲ၍ ဝတ္ထုတို - ရှည်များကို နေမင်းကိုကို ကလောင်အမည်နှင့် ရေးနေခဲ့သည်။ လက်ရှိအနေအထား၌ မဂ္ဂဇင်းတော်တော်များများတွင် နေရာရလာပြီဖြစ်မှန်း မေကိုယ်တိုင် သိသည်။

လုံးချင်းထုတ်ဝေရန်ပင် ကမ်းလှမ်းစပြုလာပြီဟုလည်း တစ်စွန်းတစ်သိနေရသည်။ ယခုမေမေ့အမျိုးသမီးပုံနှိပ်တိုက်ထုတ်ဝေရေးမှလည်း ကိုကိုတို့ မျက်စိမြေပြတ်ကြည့်၍ ထုတ်ဝေရန် စိုင်းပြင်းနေပြီမဟုတ်လော။

“ဒါဆိုမေမေလုပ်ပါ။ သမီးလည်း သိပ်ကြိုက်တယ်။ နေမင်းကိုကိုဟာ ခုရိုက်မှာပေါ့ပြုလာပဲ မေမေ။ အရေးအသား၊ အတွေးအခေါ်မဆိုးဘူး၊ အလားအလာအများကြီးရှိတယ်မေမေ”

“အေး... ဒီအတွက် သမီးတာဝန် ယူရလိမ့်မယ်။ သူ့ကို မေမေတို့တို့တိတိ တနောက်မကျအောင် သွားပြီး စာချုပ်ဖို့ကမ်းလှမ်းရမယ်”

၁၂ သန်းထွန်း(လှည်းကူး) ၁၂

“နေမင်းကိုကိုနဲ့ သမီး ခင်ပါတယ်။ ဒီအတွက် မေမေ ယူပါနဲ့၊ မေမေ့တိုက်ရအောင် သမီးတာဝန်ယူတယ်။ ဒါပေမယ့် သူကမာနကြီးတယ်မေမေ”

“ဘယ်လိုမာနကြီးတာလဲ”

“ငွေစကားသိပ်ပြောတယ်။ ကမ်းလှမ်းတဲ့တိုက်တွေကများလာတော့ သူလည်းဈေးကိုင်မှာပေါ့။ သူ့အလားအလာကို တစ်ခြားတိုက်တွေကလည်းသိထားတာကိုး”

မေကမသိဟန်ဆောင်၍ ဆွေပြောလိုက်သည်။

“ငွေစကား ဟုတ်လား သမီး။ ဒီမှာ တစ်ခြားတိုက်နဲ့စာရင် ငွေကို သိန်းချီပုံပေးဆိုပုံပေးမယ်။ ဒီသူငယ်သာ သူများတိုက်ပါမသွားစေနဲ့၊ ဟုတ်ပြီလား။ တိ...ခုပဲ သမီးသွားလိုက်”

“မေမေ တကယ်ပြောတာနော်”

“အို....တကယ်ပြောတာပေါ့။ မေမေဟာ ဘယ်တော့မှ စကားမပြင်တတ်ဘူး။ ရှေး...ဒီမှာ ကားသေဘူး”

မေမေသည် ကားသေဘူးကို မေ့ရှေ့တွင် ချလာပေးသည်။ တကယ်ပြော၍ တကယ်လုပ်မည့် အသွင်ဖြစ်သည်။ မေ့ရင်ထဲ၌ အတိုင်းမသိသော ဝမ်းသာမှု ခံစားထားနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

မေသည် ကားသေဘူးကို ယူ၍ ဆောလျင်စွာ ထွက်လာမိသည်။

★ ★ ★

သန်းထွန်း(လှည်းကူး) ၁၉

(၈)

အခန့်သင့်ပင် ကိုကိုနှင့် သမီးလေးကို တွေ့ရ၍ ကားနှင့် တစ်ပါတည်း
မေခေါ်လာခဲ့သည်။ ကိုကိုသည် ဘုမသိ၊ ဘမသိဖြင့်လိုက်လာခဲ့သည်။ မေပင်
ဘာမှ ဖွင့်ဟမပြောမိ။ တိုက်ရောက်တော့မှ အံ့သြဝမ်းသာသွားစေရန် တမင်
ရည်ရွယ်ထားသည်။ မေအဖို့ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေမိသည်တော့ အမှန်။

လှုပ်ရှားလွန်းသော အသိစိတ်ကြောင့် မေအယောင်ယောင် အမှားမှား
တွေဖြစ်နေ၏။ ကိုကို အထင်...မေတို့ပုံနှိပ်တိုက်သို့ မေမေမေက လာခွင့်ပြုလိုက်
ပြန်သဖြင့် မေဝမ်းသာနေသလောဟု ထင်မှတ်၏။ တင်းထားသော မေမေမေ
စိတ်သံပတ်များ တဖြည်းဖြည်း ဖြေလျော့လာပြီလောဟု တွေးထင်သည်။

တိုက်ရှေ့တွင် ကားရပ်သည်။ ပုံနှိပ်တိုက်ထဲသို့ မေ မေမေ အားအခန့်
သင့်တွေလိုက်ရပြီး၊ မရောက်သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည့် ဤပုံနှိပ်တိုက်ကို မျက်စိ
ရှေ့ကြည့်လိုက်သည်။

မေမေမေသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော ကိုကိုနှင့် သမီးငယ်သက်သေ
ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ပြုံးချိုနေသော မျက်နှာတို့ ရက်ချင်းတည်သွားပြီး
ရွတ်ချည်းပြောင်းလဲသွားသည်။ ပုံနှိပ်တိုက်ထဲသို့ မေတို့မိသားစုဝင်လိုက်မိသည်
နှင့်...

"ဟဲ့...မိမေ၊ သမီး....ဘာလို့နှင့် သံယောဇဉ်တွေကို ငါတိုက်ထဲခေါ်လာ
ခဲ့တာတုန်း၊ သမီးကို မေမေဘာပြောထားလဲ...သမီးစည်းကျော်လာတာလား
..."

မေထင်သည့်အတိုင်း...မေမေအသံကမာသည်။

အမုန်းတို့လွင့်ပြယ်ချိန် ၁၉

မနှစ်မြို့ဖွယ်ရာဖြင့် ကိုကိုနှင့် သမီးငယ်ကို ကြည့်ပြီးပြော၏။

ကိုကိုကို ထိုင်ရန်ခံတိုးပေးရင်း မေမေမေကို လက်ကာပြုလိုက်သည်။

"မဟုတ်ဘူး မေမေ...သမီးရှင်းပြပါဦးမယ်၊ ပြီးတော့မှ...."

"အို...ဘာမှမရှင်းနဲ့၊ မေမေ အကြောင်း သမီးသိသားနဲ့....."

"သိပါတယ် မေမေရယ်.....မေမေဟာ စကားတစ်ခွန်းကို ပြောပြီးရင်

မပြင်တတ်ဘူးဆိုတာ....."

"ဟုတ်တာပေါ့...."

ဒီလိုမေမေ....မေမေသိပ်လိုချင်နေတဲ့...သိပ်ထုတ်ချင်နေတဲ့ စာရေး
ဆရာနေမင်းကို ကိုကိုဆိုတာတစ်ခြားလူမဟုတ်ဘူး၊ ကိုကိုပဲ....အကြောင့် မေမေ
နဲ့ တွေ့ပေးရအောင် မေခေါ်လာတာ...."

"ဘာ.....မင်းက နေမင်းကိုကို.....ဟုတ်လား.."

အံ့သြစွာဖြင့် မေမေမေသံက ကျယ်လောင်သွားသည်။

ရွှန်းရွှန်းစားစား အကြည့်များက ကိုကိုတစ်ကိုယ်လုံးသို့ သိုင်းအုပ်သွား
သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် နေမင်းကိုကိုပါ...."

ကိုကိုပြောသောနေရာသော်လည်း၊ မေတို့သားအမိဘာဖြစ်နေသည်ကို
နောက်ရည်လည်အောင်မသိ။ မေ မေမေသည် လှုပ်ရှားနေသော စိတ်ကို
အညံ့ငြိမ်အောင်ကြိုးစားလိုက်သည်။ မျက်စိကို နှိပ်ပြီး ခေါင်းမောကာ တအံ့
နေလိုက်သည်။ မကြာမီကာလ၌ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းမှတ်ရသလို
ထိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ဤသက်ပြင်းတို့နှင့်အတူ ဒေါသအိုအိုအနွေးနွေး
ထိုက်ပါသွားကြသည်ကို မေနှင့် ကိုကိုမသိလိုက်ပါ။

သန်းထွန်း(လှည်းကူး) ၁၉

ကိုကို အပေါ်လှမ်းခြုံကြည့်လိုက်သော မေ့ မေမေ၏ မျက်လုံးရိပ်၌
လှည်းအေးမြခြင်းဆောင်သော မေတ္တာဓာတ်များပါနေသလောက်ထင်မိသည်။

“မေ....”

မေမေ မေ့ ကိုခေါ်သည်။

“ရှင်...မေမေ.....ပြော....”

“မေတို့ပြန်လိုက်ပါလား။ နက်ဖြန်မှ မေတို့ပြန်ဆိုကြပြီး လုပ်ငန်းကိစ္စ
ဆက်ဆွေးနွေးကြရအောင်....ကိုကိုကိုလည်း မေကရှင်းပြထား”

“ဟုတ်.....ဟုတ်ကဲ့ မေမေ...မေမေအဆင်ပြေသလိုလုပ်ပါ”

“ကားယူသွားလိုက်ပါ”

မေသည်...မေမေရုတ်တရက်စိတ်လှုပ်ရှားနေမှန်း သိသဖြင့် အလိုက်
တသိ ဖြေသာအောင် ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။

သည့်နောက် ...မေတို့မိသားစုပုံနှိပ်တိုက်ထဲမှထွက်ခဲ့သည်။

မေမေကားဖြင့် အိမ်သို့တူရူးမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

☆ ☆ ☆

(၉)

မေ့မေမေသည် အတွေးပုံရိပ်တို့ကြောင့် တစ်ညလုံးမအိပ်ပင့်သော်
များအကြိမ်ကြိမ်ရှိက်မိသည်။

လေပူကြီးများကိုပါးစပ်မှ တကူးတူးမှုတ်ထုတ်မိသည်ကအခါခါ သူ့နှုတ်
ဝန်း၌ သမီးမေနှင့် သားမက်စာရေးဆရာကိုကို၊ ပြီးတော့ မြေးမလေး သက်အေး

အမှန်းတို့လွင့်ပြယ်ချိန်

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်....ဤအချိန်တွင် မိမိဘက်က ခြေလျှော့ပေးရတော့မည်
တို့သိလိုက်သည်။ တည်ငြိမ်သောမေနှင့် ကြီးစားရင်းခွဲရှိသော ကိုကိုတို့ဘဝအဖို့
မိမိသာပဲကိုင်ပေးလိုက်ပါလျှင် ဘဝလမ်းခရီးသည် ဖြောင့်ဖြူးသာယာသွားကြ
မည်ကိုမြင်မိ၏။

မိမိကိုယ်ကိုလည်း မေးခွန်းတွေအခါခါထုတ်မိသည်။

အာယာတမီးတို့ငြိမ်းစေ၍ လှပသော ဘဝသစ်ကိုထုဆစ်ပေးနိုင်စွမ်း
မိမိတွင်ရှိကြောင်းသိသည်။

မိဘဆိုသည့်ဝတ္ထရားကို သေသပ်စွာလိုက်နာချင်၏။

သို့ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုပိုင်နိုင်စွာ ချလိုက်တော့သည်။

သည်နောက်....မေ့ထံဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်သည်။

မေ့တို့မိသားစုသည် မနေ့ကအတိုင်းကားဖြင့် ပုံနှိပ်တိုက်သို့ ရောက်
လာခဲ့သည်။ မေ့သည် ရင်ခုန်နေ၏။ မေ့မေသည် အာယာတအစွဲကြောင့်ကိုကို
အပုပ်ကိုမထုတ်တော့ဘူးဆိုပါလျှင် ပြောင်းလဲခြင်းတရားနှင့် ကံတရားသည်
မိမိတို့ဘဝကိုမျက်နှာသာပေးလိမ့်မည်မဟုတ်။

သို့မဟုတ် မေ့မေ့ဘက်က ပြောင်းလဲခဲ့ပါလျှင်မူ.....

မေ့အတွေးမဆုံးမီ မေ့မေ့အပြုံးကို ဆီးတွေ့လိုက်ရသည်။

သမီးသက်မာကို ဆီးပွေ့နှမ်းရှိက်သည်။

လက်ဖျားနှင့်ပင် မတို့ထိသော မြေးမလေးအပေါ် ဤကဲ့သို့ပြုမူရ

မေ့မေ့အသွင်ကြောင့်ရာသီဥတုသာယာနေမှန်းမေ့ရိပ်စားမိပြီး

“လာ....မေ့၊ ဪ...ကိုကို....လာလာ.....”

၁၃ သန်းထွန်း(လှည်းကူး) ၁၃

မေမေကဦးဆောင်ခေါ်၍နေရာချပေးသည်။ သူ့လက်ကမူ သမီးထံ
သက်မာကိုမလွှတ်သေး။ မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများဖြင့် မော့ကြည့်နေရှာသော သမီး
မာသည် ဘာမှမသိ။

“မနေ့က...မေမင်းကိုပြောပြီးရောပေါ့၊ လုပ်ငန်းအကြောင်း...တို့...
စာအုပ်ထုတ်ချင်တဲ့အကြောင်း...”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပြပါတယ်...အဲဒါ...”

ကိုကိုကာရွံ့တွန့်တွန့်စကားဆို၏။

“ကဲ....မေမေဘာဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာသာပြောလိုက်....သမီးတို့...
ကိုတို့ဘက်ကအသင့်ပါမေမေ....”

မေကအဆင်ပြေစေရန်ဝင်ကူထောက်၏။

မေမေသည် အတန်ကြာစကားမပြောပဲ အဝေးသို့ တွေ့ငေးနေလိုက်
သည်။ ဤသို့နေလျှင် တစ်ခုခုပြောလာတော့မည်ဆိုသည်ကို မေသိပြီးဖြစ်၏။
စီရင်ချက်အမိန့်ကိုနာခံရန် စောင့်စားနေရသည့် တရားခံများပမာ နှလုံးခုန်
စောင့်စားနေကြသည်။ အမှန်ကား.... မေ မေမေသည် ဖြစ်ပြီးသမျှ
သင်ပုန်းချေ၍ သူ့စိတ်အမျှင်တန်းကိုထုတ်ဖော်ဖို့ တုန့်ဆိုင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။
ခဏကြာမှသက်ပြင်းတစ်ချက်မှတ်ထုတ်ရင်းစကားစ လာသည်။
သံတို့ကား....တိုးညှင်းအေးဆေးလွန်း၏။

“အေးကွယ်....သမီးမေမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ အရင်က အပြုအမူ
ဟာ သိပ်ရိုင်းပြသွားသလား”

“မေကခေါင်းခါပြသည်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မေမေရယ်၊ မေမေဖြစ်ချင်တာတွေသာပြောပါ...”

၁၄ အမှန်းတို့လွင့်ပြယ်ချိန် ၁၄

ကိုကိုကတော့မလုပ်။ မေမေကကိုကိုကိုတလဲကြည့်ပြီးစကားပြော
သည်။ ဒါဆိုရင် ဒီကနေမင်းကိုကို....အဲ....သားပေါ့၊ သားနဲ့ မေမေတို့တိုက်
နဲ့စာချုပ် ချုပ်ချင်တယ်...ဘယ်နှယ့်လဲ....”

“ခင်ဗျာ...ရပါတယ်...ဟုတ်ကဲ့...”

ကိုကိုသည်ကြုံပြောထားသည့်အတိုင်း မေမေ့ရှေ့၌ အယောင်ယောင်
အမှားမှားဖြစ်နေ၏။ ကိုကိုလည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေမည်မို့ မေကိုယ်ချင်းစာမိ
သည်။

“မေ မနေ့ကကိုကိုကိုပြောထားတယ်လေ၊ အဲဒါကိုကိုဆန္ဒကိုမေမေ
တို့ပြောလိုက်ပါ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီအတွက်တော့ ရပါတယ်၊ ချုပ်နိုင်ပါတယ်....”

“တော့ မေ့ပတ်သက်ပြီးတစ်ခဏတွေမှမဟုတ်တာ....”

“တစ်ခဏတွေတော့ ဟုတ်ဘူးပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမယ့်လုပ်ငန်းသဘောက
ချုပ်ငန်းသဘောပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ...”

“ဒီအတွက်...လောလောဆယ် သားတို့နဲ့ (၁၀)အုပ်စာ စာချုပ်ချင်
တယ်....တစ်အုပ်ကို ဘယ်လောက်ဆိုတာသိချင်လို့...”

မေမေလေသံနှင့် အခေါ်အဝေါ်၊ ဆက်ဆံရေးတို့ပျော့ပြောင်းနေသည်။
သဘာယာယာရှိနေပြီမှန်းမေသဘောပေါက်သည်။

“ဒါတော့....မေမေဘက်ကအဆင်ပြေအောင်ပေးပါ၊ ကြေးမဆိုပါဘူး
အွန်တော်တို့အဖို့လုပ်ငန်းနီးနီးကပ်ကပ်ဖြစ်နေရတာကိုပဲကျေးဇူးပြုပြီး
အတွက်ကျေးဇူးတောင်တင်နေရမှာပါ...”

သန်းထွန်း(လှည်းကူး) ၉

“ကဲ...ကွယ်...ဒါဆိုမေမေကပဲတန်ဖိုးဖြတ်ပေးပါ့မယ်၊ မေ...သမီး...
ကိုလာထိုင်ဦး...”

မေကရိုက်ပြီးပြတ်ဝပ်စွာလာထိုင်လိုက်သည်။

ဘာပြောလာမည်ဆိုသည်ကိုလည်းနားစွင့်မိ၏။

“မေမေ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ၊ သမီးအတွက်ရော...သားအတွက်
ပါ...ဟောဒီကမေမေ့မြေးမလေးအတွက်ပါမနပ်နာရလေအောင်...ဟော...
မေမေ့အမျိုးသမီးပုံနှိပ်တိုက်ကြီးကိုလုပ်ငန်းလွှဲပေးလိုက်မယ်....ဟုတ်ပြီလား
....ကျေနပ်ကြလား....”

“ဟယ်...တကယ်လားမေမေ...”

“ဗျာ....”

မေနှင့်ကိုကိုအံ့သြသွားသည်။

မထင်မှတ်ထားသောစကားကိုကြားလိုက်ကြ၏။

“တကယ်ပြောတာပေါ့ သမီး၊ အခုချိန်မှာ သမီးရောသားရောတက်ညီ
လက်ညီရှိနေကြပြီဆိုတော့ မေမေဘာမှပြန်ကြည့်စရာမလိုတော့ဘူးမဟုတ်
လား၊ သားနေမင်းကိုကိုကရေး.....သမီးမေကထုတ်ပေါ့၊ အားလုံးအဆင်ပြေ
နေပြီလေ....မေမေမျက်နှာလွှဲရပြီ....”

“ဝမ်းသာလိုက်တာမေမေရယ်....”

“မေမေလည်း အနားယူသင့်ပြီလေ၊ ကိုယ့်ဘဝရဲ့နေဝင်ချိန်မှာတိုက်
နောက်ပါမယ့် အထုပ်ပြင်ဖို့ အချိန်ပေးရဦးမယ် အရွယ်ရှိတုန်းက အမှန်းစိတ်
အငြိုးစိတ်၊ အာယာတစိတ်တွေကို ဖြူစင်သွားအောင်ခဝါချ ဖို့ အချိန်ပေးရဦး
မယ်....”

အမှန်းတို့လွင်ပြယ်ချိန် ၁၆

မေသည် မေမေ့ရင်ခွင်၌ တိုးစွေ့ရင်းဖက်တွယ်ထားသည်။ အားလုံး
သောအပြုံးတို့သည် အမှန်း၏နိဂုံးကိုချုပ်ငြိမ်းသွားစေခဲ့သည်တကား၊ မေနှင့်
ကိုကိုတို့မျှော်မှန်းခဲ့သည့်ပန်းတိုင်သည်ယခုလှမ်းကိုင်ရောက်ရှိနေပြီတည်း။

သမီးသက်မာသည်ဖက်တွယ်ထားသောမေနှင့်မေမေတို့ခြံအင်
အားမလိုတမာစိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်၍နေသတည်း။

သန်းထွန်း(တုဉ်းကူး)

နိကာယ (ဥပနိသ)

အချစ်မြင်းမိုရ်

ပြုရောသလားကွယ်

အချစ်မြင်းမိုရ် ပြုရောသလားကွယ်

နိကာယ (ဥပနိသ)

အိမ်ရှေ့သို့ဧည့်သည်တစ်ဦးရောက်လာသည်။

ဒေါ်ဆင့်သည် မီးဖိုချောင်ထဲတွင် ဆန်ပြာနေရာမှ အပြင်ဘတ်သို့ ထွက်လာရန် ထရပ်လိုက်သည်။ သို့သော် ဧည့်သည်က ဒေါ်ဆင့်၏ ခပ်ပွန်းသည် ဦးအောင်မောင်းနှင့် တွေ့ဆုံစကားပြောနေပေပြီ။ ဧည့်သည်က ဦးအောင်မောင်းအား တီးတိုးပြောသည်။

ဦးအောင်မောင်းကလည်း ဒေါ်ဆင့်ထွက်မလာစေလိုသောမျက်နှာသို့ နှာကဲဖြင့် ဟန့်တားသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်ဆင့်က သက်ပြင်း တစ်ချက်ချင်း နှာတွင် ပန်တိုင်သည်။ ထို့နောက် ဆန်ကောထဲရှိ ဆန်နှင့် စပါးလုံးများကို ခြားစိတ်ဖြင့် အောင်တဖျပ်ဖျပ်ခါရင်း ပြာထုတ်သန့်စင်သည်။

မကြာပါ။

ဧည့်သည်အိမ်ပေါ်မှ ကတိုက်ကရိုက် ဆင်းသွားသည်။ ထပ်မံ၍ နတ်မုလိပင် ဒေါ်ဆင့်ရှိရာ သို့ဦးအောင်မောင်း ရောက်လာသည်။

၁၂ နီတာဦး(ဥက္ကာမြ) ၁၂

ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ အမူအရာဖြင့်ဦးအောင်မောင်းက စကားပင်မပြောနိုင်တော့တော့ကြီးကြည့်လျက် ရပ်နေသည်။ ဒေါ်ဆင့်ကတစ်စုံတစ်ရာကိုမေးရန်တန်ပြင်သည်။ ဒေါ်ဆင့်မမေးမီမှာပင်ဦးအောင်မောင်းကကတုန်ကယင်လေထိတိုမနည်းကြီးသတိထားထိန်းလျက် ဆိုဆိုနှင့်နှင့်ကြီးပြောချလိုက်သည်။

“မဆင့် သားကြီး ဆုံးပြီ”

“ဘာ”

ဆန်ပြာနေသော လက်များတုန်ခနဲရပ်သွားသည်။ မျက်လုံးအစုံသည် မှတ်တက်မိသည့်အလား စက္ကန့်ပိုင်းမျှငြိမ်နေသည်။ ဦးအောင်မောင်းကရီစတုန်ပိုင်းသောမျက်လုံးများမှရစ်ဝဲလာသည့် မျက်ရည်များကိုတဖျပ်ဖျပ်ခတ်ခြင်းဖြင့် ဖယ်ရှားပစ်ရာမှ.....

“သားကြီးလေဆေးသုတ်ရင်းအမြင့်ပေါ်က လိမ့်ကျပြီးဆုံးသွားပြီတဲ့ (.....)မြို့က (.....) စက်ရုံတည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းမှာတဲ့၊ အိမ်လိပ်စာတို့အမှန်ပေးမထားဘူးတဲ့၊ သူဆုံးတာတစ်လလောက်တောင်ရှိနေပြီတဲ့၊ ရန်လာတဲ့သူကသားကြီး မိဘတွေလိုက်မလာကြလို့တစ်ခုခုမှားနေပြီဆိုပြီး ငုံစမ်းရင်းလာတော့တာတဲ့၊ သားကြီးနဲ့တစ်ဖွဲ့တည်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တဲ့ သားကြီးကိစ္စမှာသူအစအဆုံးရှိနေ.....”

“အမယ်လေးလာကြပါဦးတော့်၊ ကျုပ်ရဲ့သားကြီးသေပြီတဲ့တော့်”

လက်ထဲက ဆန်ကောလွတ်ကျသွားပြီး ကြမ်းပေါ်တွင် ဆန်စေ့များ ဖွေးဖွေးထသွားသည်။ ဒေါ်ဆင့်တိုင်နေရာမှပုံလျက်သားလဲကျပြီး မျက်ဖြူလန့်၍ ထက်နေချေပြီ။

အချစ်ခြင်းစိတ်ပြုရောသလားကွယ်

ဦးအောင်မောင်းသည် ကြမ်းပြင်ဆန်စေ့များအကြား ခွေခွေလေးလံကျ၍သတိလစ်နေသော ဒေါ်ဆင့်အားကပျာကကာပွေ့ထူသည်။

အိမ်နီးချင်းများ အပြေးအလွှားရောက်လာကြသည်။

ဒေါ်ဆင့် ဘာကိုမျှမသိတော့၊ မမြင်တော့၊ အရာခပ်သိမ်းသည် မဝီမပြင်

ဦးတဝါးမျှသာ ရှိတော့သည်။

☆ ☆ ☆

ကိုအောင်မောင်းနှင့် မဆင့်တို့၏ ပထမဆုံး သားဦးကလေးသည် နှစ်လခန့်အရွယ်တွင်ပင် ကျန်းမာရေးချို့တဲ့၍ ဆုံးပါးခဲ့သည်မို့ ယခုရရှိသော ဒုတိယသားသည်သူတို့အတွက်နောက်ဆုံးပိတ်ရင်သွေးဖြစ်ရတော့သည်။

ဆရာဝန်ကလည်းမဆင့်၏ကျန်းမာရေးကိုအခြေအနေအရနောက်ထပ် သားသမီးမရနိုင်တော့ ဟုပြောထားဖူးသည့်အတွက်ကြောင့် ယခုရလာသော ကလေးကိုပို၍ပို၍ သတိကြီးစွာ ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။

ကလေးကချူရုာလွန်းလှသည်။ သို့ဖြစ်၍ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး အစစအရာရာအချို့တဲ့ခံ၊ အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ် ဒုက္ခခံကာ ကလေးအတွက် ဆေးဖိုးဝါးခကိုသာအဓိကထားခဲ့ရသည်။ စကားကုန်ပြောရလျှင် ကလေးနှင့် ဆေးဖိုးကုန်ကျစရိတ်တို့ကို မျှန်ခွင်တစ်ဘက်စီထည့် မျှန်လျှင်ပင် ဆေးခိုတာသာ လိမ့်မည်ဟု ထင်ရသည်အထိ။

ထို့ကြောင့် ရံဖန်ရံခါတွင် ကိုအောင်မောင်းက ကလေးတို့အား တိုစယ်ရင်းရယ်စရာစကားအဖြစ်ဆိုလေ့ရှိသည်။

၁၂ နီတာဦး(ဥတ္တာမေ) ၁၂

“မဆင့်ရေတို့များသားကြီးကို ရတနာကုန်သည်လို့ပဲခေါ်ခေါ်၊ရတနာပုံလို့ပဲခေါ်ခေါ်မှန်တယ်ကွသိလား”

“ဘာလို့တုန်းတော်”

“အိုကွာ...တို့ရဲ့ရှိစုမဲ့စုရတနာတွေကုန်သည်အထိ၊ရတနာတွေစုပုံရောင်းချပြီးဒီကောင်ကြီးရဲ့အသက်ကိုလဲယူထားရတာမို့ပြောတာပါကွာ”

“အိုတော်ရှင်နယ်၊ ကျုပ်သားကြီးကိုမှီချိုးမျှစ်ချိုးမပြောပါနဲ့၊ လူကြားမကောင်းသူကြားမကောင်း၊ဟော...ကျုပ်သားကြီး ဩရသကလေးလူပျိုကြီးအားစာဖြစ်လာရင် သူ့အဖေအဖေဖြစ်တဲ့ ကျုပ်တို့လင်မယားကို အိမ်ဦးခန်းမှာ တင်ကျွေးထားမှာတော်ရဲ့...သိရဲ့လား... ကျုပ်တို့ရဲ့သား ဩရသက အဲဒီအချိန်ဆိုတတ္ကသိုလ်ကဘွဲ့တွေဘာတွေရ ရာထူးရာခံတွေ ဘာတွေရ၊ အို...မသတာ ကျုပ်တို့တော်တို့ဒုက္ခခံရလှအနစ်အစိတ်ပေါ့၊ ဒီလောက်ကလေးများ.....”

“ဟဲ့...မိန်းမရဲ့ဩရသဆိုတာ အရင်ဆုံးမွေးတဲ့သားကိုပြောတာတွေ မင်းကလည်းသိလည်းမသိဘဲနဲ့ရမ်းတုတ်နေပြီ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်တော်... အရင်းဆုံးကလေးကမှ အဖတ်မတင်တာဘဲ ဘာ...နောက်ထပ်လည်း သားသမီးမှ မရနိုင်တော့တဲ့ဥစ္စာ... ဒီတော့ ဩရသဆိုတာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်သိတာက သားကြီးဟာ ဩရသပဲ၊ နောက်ပြီး သူတို့ဘုရားနာမည်မပေးဘူး၊ နာမည်ခေါ်ရတာထက် သားကြီးလို့ခေါ်ရတာပိုကောင်းတယ်၊ သားကြီးလို့ပဲခေါ်မယ်နော်၊ တခြားဘယ်တွေကပဲ ခေါ်ခေါ်သားကြီးလို့ခေါ်ကြရမယ်”

အချစ်မြင်းပိုပြုရောသလားကွယ်

“မင်းသဘော မင်းသဘော၊ လမ်းမှာတွေ့တဲ့သူတိုင်းက မင်း သားဆို သားကြီးလို့ခေါ်ကြရင် အေးလေ မင်းထိုက်နဲ့ မင်းကံပေါ့၊ ငါကတော့ သဘောထားကြီးပါဗျာ၊ ဟား...ဟား...ဟား...”

“ကိုအောင်မောင်းနော်...ကျုပ်က အကောင်းပြောနေတဲ့ဥစ္စာ...ဟင်းသူမို့ပေါက်ပေါက်ရှာရှာတော်...”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

လင်မယားနှစ်ယောက် ပြုံးကာရယ်ကာဖြင့် ရိုးစင်းသော ကင်ပွန်းတစ်မက်လာ အခမ်းအနားကို ပရိသတ်မပါအသပြာမကုန်ဘဲ ကျင်းပပြီးစီးသွားတော့သည်။

☆ ☆ ☆

ထိုသို့ လင်မယားနှစ်ယောက် အတိုင်းအဖောက်ညီညီ အနစ်နာခံစရာခိုက်နေသည့်ကြားက သားကြီးမယျာကျန်းမားရေးချို့တဲ့လွန်းလှသည်၊

တစ်ကြိမ်တွင်မူ.....

သားကြီး၏ နှာခေါင်းအတွင်းဝယ် နှပ်ချေးများ ပိတ်ဆို့ကျပ်ခဲတာ အသက်ရှူလမ်းကြောင်းပိတ်လျက်တစ်ကိုယ်လုံးပြာနမ်းလာသည်၊

မိနစ်ပိုင်း မဆိုထားနှင့် စက္ကန့်ပိုင်းပင် အချိန်မပေးနိုင်တော့သဖြင့် လင်မယားနှစ်ယောက် ဘာလုပ်ရမည်မသိတော့။

အသက်ရှူမရသည့် သားကြီးကလည်း ကြောက်လန့်တကြလန့်တကြသည်။

၁၂ နိကာဦး(ဥက္ကာမေ) ၁၂

မဆင့်ကကလေးကိုဖက်၍ငိုစပြုနေပြီ။

မတတ်သာတော့။ ကိုအောင်မောင်း၏ ခေါင်းထဲသို့ အကြံတစ်ခု လက်ခနဲ ရောက်လာသည်။ မဆင့်လက်ထဲက ကလေးကို ရုတ်တရက်လှည့် ပွေ့ချီလိုက်သည်။

မဆင့်အငိုရပ်ကာ မျက်လုံးအကြောင်းသားနှင့် ငေးကြည့်သည်။ ကိုအောင်မောင်းသည်လက်ထဲရောက်လာသောကလေးအားပက်လက်အမေ့ အထားမှ ပွေ့မြှောက်ကာ ကလေး၏နှာခေါင်းကိုသူ၏ ပါးစပ်ကျယ်ကြီးဖြင့် ငှုပ်လိုက်သည်။

ပထမတစ်ကြိမ်ထို့ခနဲထွေးပစ်လိုက်သည်။

ဒုတိယအကြိမ်ထွေးပစ်ရပြန်သည်။

နောက်ကြိမ်ဖန်များစွာ.....

ကိုအောင်မောင်းထွေးထုတ်ပစ်ရန်အချိန်မရတော့။

ကလေး၏ အသက်ရှူလမ်းကြောင်းပွင့်ကာ ပုံမှန်ပြန်ရောက်သည်။ အထိဆက်တိုက်ငှုပ်နေရင်းကလေး၏နှပ်ချေးများသည်သူ၏လည်ချောင်းမှ တစ်ဆင့်ဝမ်းဗိုက်ထဲသို့ရောက်သည့်တိုင်အောင်အယောင်ယောင်အမှားမှား မရှိချီလိုက်တော့သည်။

ကလေးသက်သာသွားတော့မှ ကိုအောင်မောင်းမေ့ သူ့အဖြစ်သို့ သူ့တွေးရင်းငိုရအခက်ရယ်ရအခက်ဖြစ်ကာအားပါးတရပြုံးမိတော့သည်။ တစ်ခါတွင်လည်း.....

၁၂ အချစ်မြင်းခိုရုံပြောသလားကွယ် ၁၂

မဆင့်ရော သားကြီးပါ နှစ်ယောက်စလုံး ပြင်းပြင်းထန်ထန်ရှာတာ အိပ်ယာထဲတွင် လဲနေကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ အိမ်မှုကိစ္စ အရပ်ရပ်ကို ကိုအောင် မောင်းတစ်ဦးတည်းဒိုင်ခံလုပ်နေရသည်။

အိပ်ယာထက်မှဇနီးသည်မေ့လျော့လမ်းပင်မလျှောက်နိုင်ဖြစ်နေသည်မို့ ကိုအောင်မောင်း ဆွဲခြင်းကိုင်လျက် ဈေးရှိရာသို့ထွက်ခဲ့သည်။ ထိုအခိုက် အတန်လေးတွင်ပင် ကလေးမှာ ဝေဒနာဖောက်၍ သတိလစ်ကာ တက်တော့ သည်။ မဆင့်ဘာမျှမကြံတတ်တော့။

“အမယ်လေးတော့လုပ်ကြပါဦးသားကြီးတက်နေပြီ၊ သေတော့မယ် အယ်ကြပါဦး”

ယဲ့ယဲ့မျှပြုနိုင်သော အသံကိုခပ်ဝေးဝေးရှိ နေအိမ်များမှလူများမကြား နိုင်ကြ။ တစ်ကိုယ်လုံးအားအင်ကုန်ခမ်းလျက်ချည်းနဲ့နေ၍အိပ်ရာထက်မှလုံ့ဆ ဆင်နိုင်သော မဆင့်.....။

သားဖောကြောင့်ဝန်းခနဲထရပ်သည်။ သားကိုကောက်ယူ၍ရင်ခွင်ထဲ တွင် ပွေ့သည်။ အိမ်ခြေတံရှည် လှေကားနှစ်ဆစ်ချိုး အထစ်ဆယ့်ငါးထစ်ကို ရှော့ရှော့ရှူရှူ ဆင်းခဲ့သည်။ ပေငါးဆယ်ကျော် ကုန်းမြင့်လျှောစောင်းအတိုင်း အန္တရာယ်မရှိအထိအခိုက်ကင်းစွာပြေးဆင်းလာသည့်မို့နီးရာအိမ်မှလူများတ ခိုင်းခွဲကြရသည်။

အိမ်နီးချင်းများ၏ လက်ထဲသို့ ကလေးကိုလှမ်းပေးပြီးတွင်မတော့ မဆင့်တစ်ယောက် အရပ်ကြိုးပြတ်လဲကျကာ ဘာမျှမသိတော့ဘဲ သတိလစ် နှာသည်။

၁၃ နီတာဦး(ဥတ္တာရေ) ၁၃

ဆေးရုံသို့ထမ်းပို့ကြရသည်။

ဆေးရုံတွင်လူကြီးဆောင်၊ ကလေးဆောင်နေရာတစ်ကွဲစီထား၍ ကုသပေးပြန်တော့လည်း ဝေဒနာသစ်တစ်ခုထပ်တိုးလာပြန်သည်။

သားကြီးသေပြီဟုယူဆကာ စိတ်မူမမှန်သည့် လက္ခဏာများဖြစ်လာသည်။

ဆရာဝန်များက နောက်ဆုံးတွင် အလျော့ပေးလျက် ကလေးကိုလူကြီးဆောင်သို့ ပို့ခွင့်ပြုကာ သားမိနှစ်ယောက် အတူတွဲထားလျက် ကုသပေးတော့သည်။

ထိုအခါတွင်မှမဆင့်ဝေဒနာတဖြည်းဖြည်းလျော့ပါးသက်သာလာရင်း ကြာမီမှာပင် နှစ်ယောက်စလုံးကျန်းမာလာတော့သည်။

ဆေးရုံမှဆင်းခါနီးတွင် ဆေးရုံအုပ်ကြီးက ပြုံးကြည့်ရင်း.....

“မောင်အောင်မောင်းရေ... မိန်းမကို ဂရုမစိုက်ချင်နေကွ၊ အရေးကြီးတာသာကြီးပဲ၊ သားကြီးနေကောင်းရင် မဆင့်လည်း နေကောင်းမှာပဲ၊ သားကြီးတစ်ခုခုဖြစ်ရင်တော့ မောင်အောင်မောင်းတစ်ယောက်အရှုံးမလင်ဖြစ်ချင်ဖြစ်လယ်လယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အထီးကျန်ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ သေချာတယ်ကွ၊ သိလား”

မဆင့်သည် ဆေးရုံအုပ်ဆရာဝန်ကြီး၏စကားကြောင့် ရှက်တုရှက်ကန်ပြီးရင်း ဆရာဝန်ကြီးအား လက်အုပ်ချီလျက် ကန်တော့ရှာသည်။

☆ ☆ ☆

၁၄ အချစ်မြင်းမိုရ်ပြုရောသလားကွယ် ၁၄

မနက်စောစောရထားဖြင့် ဦးအောင်မောင်း ခရီးထွက်သွားသည်။

သားကြီးတို့ကန်ထရိုက်အဖွဲ့အလုပ်လုပ်သော စက်ရုံရှိရာမြို့သို့လိုက်သွားရသည်။ သားကြီးအတွက် ရရှိမည့် ခံစားခွင့်များကိုယူရမည်။

သို့သော်

သားကြီး၏အသက်နှင့် လဲလှယ်၍ရလာမည့် ငွေကြေးဟူသမျှကို တစ်ပြားတစ်စေ့မျှ သုံးစွဲရန်ဆန္ဒမရှိပါ။

ရသမျှကိုစု၊ နောက်ထပ်လိုအပ်သောငွေကိုရှာလျက် သားကြီးဘဝတူးကောင်းစေရန်၊ ကုသိုလ်ဒါနပြုလုပ်ပြီး အမျှအတန်းဝေမည်။

ဒေါ်ဆင့်သည် အိမ်ရှေ့ကားလမ်းမပေါ်သို့ အဓိပ္ပါယ်မဲ့ငေးမောရင်း ဝိုင်နေမိသည်။ ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ်မှ ဇနီးမောင်နှံစုံတွဲတစ်တွဲ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။

ဒေါ်ဆင့်၏မျက်နှာထားတင်းစနဲဖြစ်သွားသည်။

“ထို့... သစ္စာဖောက်မ၊ တောက်... သင်းကတော့ ပျော်လို့၊ ရွှင်လို့ ကောင်မသင်းကြောင့် ငါ့သားသေရတာ”

ဟုတ်ပါသည်။ စုံတွဲမှ အမျိုးသမီးလေးသည် ကား သားကြီး၏ အမြတ်နိုးဆုံးချစ်သူ။

“ကောင်မ မျက်နှာကို များလွန်းတယ်၊ မိန်းမတွေ နာမည်ပျက်ရတာ သင်းလိုကောင်မတွေ ရှိနေလို့၊ တောက်... သားကြီးရယ် နင့် ကိုယ်၌တလည်း နွားကျလွန်းတာကိုး၊ အခုလိုဖြစ်ရတာ နင်၊ နင်အမှတ်မရှိလို့ဟု သားကြီးနဲ့အပြစ်ပဲ”

နီတာဦး(ဥက္ကာမြ) ၁၈

တွေ့ရင်းတောရင်းစိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ပါးစပ်မှ ရေရွတ်မြည်တမ်း
လျက် မျက်ရည်ပူများ အတားအဆီးမရှိ ကျလာပြန်သည်။

☆ ☆ ☆

ဦးအောင်မောင်းသည် ပြောင်းလဲလာသော သားတော်မောင်း၏
အရိပ်အခြည်ကို အကဲခတ်လျက်.....

“ဟေ့...မဆင်းမင်းသားကြီးကြည့်ရတာ မိန်းမလိုချင်နေပြီ ထင်တာထိ
တွ”

“အို...တော်၊ ရှင်ကလည်း မဦးမချွတ်ကျုပ်သားကြီးက အခုမှ ဆယ်နှစ်
နှစ်ရှိပါသေးတယ်တော့၊ ကလေးပဲဥစ္စာ သူ့ဘာသာ လှချင်လို့ပြင်တာပဲဟာ”

ဒေါ်ဆင့် မည်သို့ပင်ဆိုစေကာမူ ဦးအောင်မောင်း၏ တွက်ကိန်းမှာ
သွေးထွက်အောင်မှန်နေချေပြီ။

သားကြီးတစ်ယောက် တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေ ရှိစိဟုအမည်ရှိသော
မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် ချစ်ကြိုက်နေကြောင်းသိရသောအခါ နှစ်ဖက်မိဘများ
အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ရှိစိ၏မိဘများသည် သားကြီးကဲ့သို့ နှစ်သက်
ဆင်းရဲသောလူငယ်အား သဘောမကျသလို၊ ထိုနည်းတူစွာပင် ဦးအောင်မောင်း
တို့ဘက်ကလည်း ရည်စားမှီလိုပေါက် ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက်
တွဲကာ မျက်နှာများလှသော ရှိစိနှင့်သူတို့၏သားကြီးကို မပတ်သက်စေလိုကြ၏။
ရေရှည်တွင် အဆင်မချောနိုင်မှန်း ရိပ်စားမိပါသည်။ တစ်ချိန်တွင်
သူတို့၏သားကြီး ချစ်ဒုက္ခခံစားရပြီး စိတ်သောကရောက်ရမည်ကို မကြည့်ရန်

အချစ်မြင်းမိုဝ်ပြုရောသလားကွယ် ၁၉

ကြပါ။ ထို့ကြောင့် အကြောင်းသင့်၊ အကျိုးသင့် ရှင်းပြလျက် ချောမော့ချောင့်ချ
ရတော့သည်။

သို့သော်မ၊ စိတ်မွန်နေသော သားကြီးကား ရာဂမှောင်ဖုံး၍ အသိတရား
ကွယ်ချေပြီတည်း။

ရှိစိမှရှိစိ တန်းတန်းစွဲ၍ အရူးအမူးဖြစ်ချေပြီ။
သားကြီးအတွက် ရန်မီးကားမသေးလှ။ ရှိစိ၏ မိသားစုများက မတူ
တောန် နှိမ့်ချကဲ့ရဲ့သံ ဖုံးလွှမ်းနေသကဲ့သို့ ရှိစိ၏ ရည်းစားဟောင်းများကလည်း
သားကြီးအားလုံးဝမကျေနပ်ဘဲ ဓားကြိမ်းကြိမ်းနေကြလျက်။

သို့သော် သားကြီးကား ယက္ခကုမ္ဘာ့ ဝန်းရံခသော နတ်ပန်းအာသာ
ဝတီနွယ်ကိုမှ မရရအောင် ခူးဆွတ်တော့မည်ဟု သန့်ဋ္ဌာန်ချထားသည့်အလား။
တစ်နေ့ ...ညနေစောင်းမှောင်ရီပျိုးချိန်.....
ထမင်းစားပြီး၍ သားကြီးအိမ်အပြင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။

လမ်းထိပ်ကွမ်းယာဆိုင်တွင် စီးကရက်ဝယ်မည်၊ ပြီးလျှင် ရှိစိချိန်းဆို
ထားရာ ကျူရှင်ကျောင်းရှေ့သို့ခဏသွားရဦးမည်။
ကွမ်းယာဆိုင်ရှေ့အရောက်တွင် ကျော်ကျော်တို့အုပ်စုနှင့် တွေ့သည်။
ကျော်ကျော်က ရန်စသည့်လေသံဖြင့်.....

“ဟေ့ကောင်...သားကြီး”
“ဘာလဲကွ”
“မင်းမှာ ကြိုက်ရာမိန်းမဒီလောက်တောင် ရှားသလားကွဟောသလား”
“ဟိုငါနဲ့ ကြိုက်နေတဲ့ရည်းစားကို ကြောင်တောင် နှိုက်ပြီး ကြာကုလီခိုင်းရင်...”
“ဘာကွ...ကဲကွာ...ခွပ်”

ကျော်ကျော်စကားပင်ဆုံးအောင်မပြောလိုက်ရပါ။ သားကြီး၏ပြင်းထန်သော လက်သီးချက်က ကျော်ကျော်၏မျက်နှာပေါ် ကျရောက်သွားပြီးနောက် နှစ်ယောက်သားလုံးထွေးလျက် တာလမ်းမပေါ်တွင် ထိုးကြိတ်သတ်ပုတ်နေကြသည်။ ကွမ်းယာသည် အဒေါ်ကြီးက အလန်တကြားထဲအော်သည်။ “သတ်ကုန်ကြပြီ၊ ကိုအောင်မောင်းရေ...” မဆင့်ရေ...လာကြပါဦးတော်။ ဒီမှာ...သားကြီးတို့ ရန်ဖြစ်ကြကုန်ပြီ” ဦးအောင်မောင်း ရုံးက ပြန်မရောက်သေး။ ဒေါ်ဆင့်ထ အူယားဖားယားပြေးထွက်လာသည်။ ကျော်ကျော်ဘက်က အခြေမလှသည်။ အပေါင်းအသင်းတစ်စုလုံးက သားကြီးအားဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြသည်။

“အမယ်လေး၊ သေပါပြီတော်၊ သားကြီးသေပါပြီ၊ ကယ်ကြပါဦး” တစ်ယောက်နှင့်အများ လူအင်အားမမျှသောကြောင့် သားကြီးမရှုမကွမ်းနေရချေပြီ။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး အကွဲကွဲအပြဲပြဲ ဖူးရောင်ကာ သွေးသံတို့ဖြင့် ခြင်းခြင်းနီရဲလျက်။

ဒေါ်ဆင့်က ငယ်သံပါအောင်အော်ဟစ်ရင်း ထဘီမနိုင်း၊ ပဝါမနိုင်းပြောလာသည်။ “တော်ကြပါတော့ကွယ်၊ သားကြီးသေတော့မယ်၊ သားကြီးရယ်” သားကြီးသည် မိခင်၏အသံကိုသည်မျှသာ ကြားလိုက်ရပြီး ခွေခွေလဲကျသွားသည်။

“ဒီကောင့်ကိုအသေသတ်ရမယ်” ကျော်ကျော်က ရေဘုံဘိုင်မှနီးရာ ထမ်းပိုးကိုပြေးကောက်သည်။ တစ်ယောက်က ကွမ်းယာဆိုင် ကဲလားတံခါးကို ဆက်ခနဲဆွဲဖြတ်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်က အုတ်နီခဲထက်ပိုင်းကျိုးကို ကောက်ကိုင်သည်။

“အမယ်လေး၊ သတ်ကုန်ပြီ” အနီးသို့မည်သူမျှမကပ်ရဲဘဲ အော်ဟစ်တားမြစ်ရုံသာ တတ်နိုင်သည့် အခြေတွင် ကျော်ကျော်က ထမ်းပိုးကိုအားယူလွှဲကာ ကိုင်မြှောက်လိုက်သည်။ ဒေါ်ဆင့်က ခွေခွေကလေးလဲကျနေသော သားကြီးပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်ဝင်ကာ ဝမ်းလျှားထိုးမှောက်၍ အုပ်မိုးလိုက်သည်။

“ခွပ်.....”
“ဟယ်.....”
အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ ဟယ်ခနဲ တ၊ သံ၊ ခွပ်ခနဲမြည်သံတို့ကို ကြားလိုက်ရပြီ။ ဒေါ်ဆင့်မျက်စိထဲ မိုက်ခနဲတစ်ချက်ဖြစ်သွားသည်။

ခေါင်းပေါ်သို့ ထပ်မံကျရောက်လာသည့် အုတ်ခဲ၏ ဒဏ်ချက်၊ တုတ်ချက်တို့ကိုလုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ ရင်ခွင်အောက်မှ သားကြီးကို ဥဝပ်သည့် ကြက်ထားအုပ်မကြီးတစ်ကောင်ပမာ အကာအကွယ်ပေးလျက် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖွဲ့ဖက်ထားဆဲ။

“ဟေ့ကောင်တွေတော်ကြ၊ သားကြီးမဟုတ်ဘူး၊ သူ့အမေကွ”
“ဟေ့.....”
“ဟေ့တော်ကြစမ်း...ရပ်စမ်း...လက်ထဲကတုတ်တွေခဲတွေချလိုက်

ကြ”
အချင်းချင်းပြောသံ၊ ရပ်ကွက်လူကြီးများ ရောက်လာဟန်တူသော ခမ်းဆီးသံတို့ကို ကြားရသလိုလိုရှိပြီးနောက် တစ်လောကလုံး ပိတ်တံခါးနှင့် အမှောင်ကျသွားတော့သည်။

၁၂ နိကာဦး(ဥတ္တရမြေ) ၁၂

မျက်စိကိုမှိတ်၊ နှုတ်ခမ်း ပြတ်လုမတက်ကိုက်၊ အံကို ကြိတ်လျှတ်
ထားကြီးအား မထိခိုက်အောင် အုပ်မိုးထားသော ဒေါ်ဆင့်ကား ဒက်ရား
ဒက်ချက်များဖြင့်သတ်လစ်သွားချေပြီ။

☆ ☆ ☆

“သားကြီးနှင့်မပတ်သက်စေလို့၍ ရိပ်အား သူမိဘများက တစ်နှစ်
တစ်ကျေးသို့၍ ခြေရာဖျောက်လိုက်ကြ၏။ မကြာပါ။ အိမ်တွင်းအောင်းနေသော
သားကြီးသည်လည်း အိမ်မှပျောက်ခြင်း မလှပျောက်သွားတော့သည်။ သားကြီး
ရေးခဲ့သောစာကိုကိုင်၍မျက်ရည်အရွှဲသားဖြင့် ကျန်ရစ်သူက ဒေါ်ဆင့်၊

ဤအရပ်ဤဒေသ ဤသို့သော အကြောင်းတရားများကြောင့်မရေ
လို့တော့ပါဟုပြီးစလွယ်ဆုံးဖြတ်၍ရပ်ဝေးတစ်နေရာသို့ ခြေရာဖျောက်ထွက်ခွာ
သွားသူကား သားကြီး.....။

ယခုတော့

သားကြီး၏လုပ်ငန်းခွင်ရှိရာသို့ ဦးအောင်မောင်းလိုက်သွားသည်မှာ
လေးရက်ရှိခဲ့ပြီ။ သတ်မှတ်ရက်အတိုင်းဆိုလျှင် မကြာမီ နာရီပိုင်းအတွင်း ပြန်
ရောက်လာပေတော့မည်။

ဒေါ်ဆင့်သည် ဦးအောင်မောင်း ပြန်ရောက်လာမည့် အချိန်ကို မှန်းဆ
တာ နာရီတကြည့်တကြည့်ဖြင့် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေမိသည်။

ယခုလက်ရှိအချိန်ထိ ဒေါ်ဆင့်တစ်ယောက်အား ရပါးရမခိုရသေး.....
ကိုအောင်မောင်းပြန်ရောက်မှ သားကြီးအကြောင်း တဝကြီးနားထောင်ပြီး

အချစ်ခြင်းမိမိပြုရောသလားကွယ်

တဝကြီးပိုင်မည်။ ဒေါ်ဆင့်သည် အံကြိတ်ကာမျက်ရည်မကျအောင် ထိန်းထား
သည်။

မျှော်လင့်နေဆဲမှာပင် ဦးအောင်မောင်း ပင်ပန်းနွမ်းလျှော့ပြန်ရောက်
လာသည်။

“အမယ်လေး ကိုမောင်မောင်းရဲ့... ကျုပ်သားကြီး အလောင်းကိုမှ
ကျုပ် မကြည့်လိုက်ရပါလား တော်ရဲ့၊ ကျုပ်အဖြစ်က ဆိုးပါတယ်တော်၊ ကျုပ်
ဘယ်လိုဖြေရမလဲကိုအောင်မောင်းရယ်။”

ဒေါ်ဆင့်ကဆီးကြိုကာ ရှိုက်ကြီးတငင်ဝံ့လေသည်။ ဦးအောင်မောင်း၏
မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးသည်လည်း နီမြန်းနေပြီး သောကစိတ်ကို တင်းထားဆုံရ
သည်။

“ကိုအောင်မောင်း . . . ဟင် ကျုပ်သားကြီးရဲ့အလောင်းကို
တောင်းကောင်းမွန်မွန်မှ သပြီလ်ထားကြရဲ့လားတော် ပြောစမ်းပါဦး၊ ကျုပ်
သားကြီး ကျုပ်တို့ကိုဘာမှာသွားသေးသတဲ့လဲ၊ ဟင်း ကျုပ်သိချင်လွန်းလို့
ပြောစမ်းပါဦးတော်”

ဒေါ်ဆင့်၏အသံ တိမ်ဝင်သွားပြန်သည်။ ဦးအောင်မောင်းက သား
မပြောသေးဘဲ ဒေါ်ဆင့်၏မျက်နှာကိုသာ တွေ့တွေ့ကြီးကြည့်ရင်း ဝေးနေသည်။
ဒေါ်ဆင့်စိတ်ထဲအားမလိုအားမရဖြစ်လာသည်။

“ကိုအောင်မောင်း၊ ရှင် စကားလေး ဘာလေး ပြောစမ်းပါဦးတော်၊
ကျုပ်ရဲ့သားကြီးအသက်နဲ့လဲလို့ရတဲ့ငွေတွေဘယ်မှာလဲဟင်၊ ဝေးကျပ်တို့ဝေး
ကျပ်တို့ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်မယ်၊ လှူမယ်၊ တန်းမယ်၊ ရေစက်ပျယ်၊ ကျုပ်တို့

၁၉. နီတာဦး(ဥက္ကာမြ) ၁၉

တစ်ပြားတစ်ကျပ်မှမစားဘဲ အကုန်လှူပစ်မယ်၊ ကုန်ချင်သလောက်ကုန်ပေးမလောက်ရင် အိမ်မှာရှိတာ ထုခွဲရောင်းချပြီး ထည့်မယ်။”

ဦးအောင်မောင်းသည် နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်လုမတတ်ကိုက်ထားရင်း ဒေါ်ဆင့်စကားကို နားထောင်နေရာမှ မျက်ရည်များလိမ့်ဆင်းလာသည်။ ထို့နောက် ကြွေကွဲဆိုနှင့်သော လေသံကို အားတင်းလျက်ပြောသည်။

“မဆင့်.....”

“မဆင့်.....”

“ရှင်...”

ခပ်ငေါက်ငေါက် ခေါ်လိုက်တော့မှ ယောင်ယမ်း၍ ထူးမိတော့သည်။

ဦးအောင်မောင်းသည် ကတုန်ကယင်လေသံကို ထိန်းထားသည့်ကြားမှ ဝိုင်းဝန်းပြီးဖြင့် ပြောချလိုက်တော့သည်။

“မင်းနဲ့ ငါတို့ရဲ့သားကြီး... ငါတို့ သိပ်ချစ်လှပါတယ်ဆိုတဲ့ သားကြီး...”

ဟင်... မင်း ရှေးမတတ်ဒုက္ခခံမွေးခဲ့တဲ့၊ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် အန္တရာယ်ကြားတစ်အသက်စွန့်ဝင်ကယ်ခဲ့ရတဲ့ သားကြီး ဩရသလေ၊ အလုပ်ဝင်ကတည်းက အသက်အာမခံငွေစာရင်းမှာ သူသေသွားရင် အမွေစားအမွေခံအဖြစ် သိပ်ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ သူ့ရှည်းစားမရှိစီကို ထားရစ်ခဲ့ပါသတဲ့... ကဲ”

“ဟင်.....”

ဥပဒေအရ စာချုပ်ထဲမှာမပါတဲ့သူ ခံစားခွင့်မရှိပါဘူးတဲ့။ ကဲ ရှင်ကြီးလား။ ရှေး... ဒါ မင်းနဲ့ ငါတို့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော သားကြီးရဲ့ခေါင်းအုံးအောက်တုကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ပစ္စည်း၊ ကျန်တဲ့ပစ္စည်းတွေကိုတော့ ဒီအတိုင်းထားခဲ့တယ်။

၁၉. အချစ်မြင်းမိုရ်ပြုရောသလားကွယ် ၁၉

လိုချင်တဲ့သူတွေယူကြပါတော့လို့ပေးပစ်ခဲ့တယ်။ သားကြီးဆီက တို့လိုချင်တဲ့ မေတ္တာမှမရတော့တာ ဘာကိုမှလည်းမမက်မောတော့ပါဘူးကွယ်နော်”

ဒေါ်ဆင့်သည် ပေါင်ပေါ်သို့ကျလာသော ရောင်စုံဓာတ်ပုံလေးကို ကယုကယာကောက်ကြည့်သည်။

မိန်းမလှလေးရိုစိက မခို့တရီအပြုံးများဖြင့် ဒေါ်ဆင့်အား သရော်နေသယောင်ယောင်။

ဒေါ်ဆင့်ဝိုင်းကျသွားသည်။ ထို့နောက် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသော လက်များဖြင့် ဓာတ်ပုံနောက်ကျောသို့ လှန်ကြည့်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးလက်ရေးဖြင့် ဝိုင်းစက်ညီညာလှပသော စာတန်းကလေးတစ်ခု။

“အချစ်မြင်းမိုရ်မပြုပျက်စတမ်းနော်ကိုကို”

ဒေါ်ဆင့် တစ်ချက်မျှမှဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

အားအင်ချည့်နဲ့သော မျက်ရည်စကလေးများသည် ဒေါ်ဆင့်၏ ပါးပြင်တို့ဖြတ်သန်းလျက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့တစ်ပေါက်ချင်း၊ တစ်ပေါက်ချင်း။

နီတာဦး
(ဥက္ကာမြ)

ညွှန်ချစ်မိသော

မြို့နေသူတစ်ယောက်

ငင်အား

ညွှန်ချစ်မိသော မြို့နေသူတစ်ယောက်

ငင်အား

ကျွန်တော်ညွှန်ချစ်တယ်။ ချစ်တာမှတကယ့်ကိုချစ်တာပါ။ ဒါပေမယ့်
လည်း နေ့ကိုမုန်းတယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်ညွှန် ချစ်ချင်းက ညစ်
ဆိတ်ဆိတ်မှု၊ တည်ငြိမ်မှု၊ ရင့်ကျက်မှုတွေကြောင့်လည်း ဖြစ်သလိုနေလောက်
လှုပ်ရှားမှုမများလို့လည်းပါတယ်။

နေ့ကိုအရမ်းပြာယာခတ်လွန်းတယ်လို့ကျွန်တော်ယူဆတယ်။ ဒါသူ
အဘာဝပါ။ ဒါကိုလည်းကျွန်တော်သိတယ်။ နေအချိန်မှာ နေအလုပ်လုပ်၊
ဆက်တက်ကြွကြွ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား၊ သွားသွားလာလာပေါ့။ ဒါမှလည်းနေအချိန်
တွေအသုံးပြုတာပီပြင်မှာလေ။ ပျားများလို့ပေါ့။ ရုန်းကန် လှုပ်ရှားသွားလာရာ
ခွင့်နေလို့မရ။ ပျင်းနေဖို့မစဉ်းစားနဲ့။ နောက်ကျကျန်နေခဲ့မှာ။ ရေရောက်ချင်
ကြီးစား။ ဒါနိယာမတစ်ပါး။ စားဝတ်နေရေးအတွက်၊ ဘဝရပ်တည်မှုအတွက်၊
ညာရှာဖွေဖို့အတွက်၊ ဘဝတိုးတက်ရေးအတွက်၊ မိသားစုအတွက်၊ နိုင်ငံ
အောင်ကိုပဲနေအချိန်မှာနားရတယ်ကိုမရှိလုပ်ကိုလုပ်ကြရမှာလွယ်တာတစ်ခုပဲ။

နေ့မှာနားရင် ဘဝအတွက် အာမခံချက်တွေပျက်သုဉ်းသွားနိုင်သလို သူတစ်ပါး အောင်မြင်သွားတာတွေကြည့်ပြီး ကိုယ့်အခွင့်အရေးရတုန်း ကိုယ် အသုံးမချခဲ့လို့ ဆိုနင်ကြေကွဲနေရမယ့် အချိန်တွေနဲ့ရင်ဆိုင်သွားရနိုင်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ နေ့မှာနားဖို့ စိတ်မကူးကြဖို့လိုတယ်။

နေ့မှာလယ်ဆက်နေသလိုလုပ်မှ ပစ္စုပ္ပန်ရော၊ အနာဂတ်ရော အကျိုး မှာ။ ဥပမာ - ပညာရှာတဲ့အရွယ်ဆိုပါတော့။ နေ့ဘက်မှာ ကျောင်းတက်ရမယ်။ ကျောင်းခန်းထဲမှာ ဝင့်ကြားထယ်ဝါစွာနဲ့ ပညာတွေကို အားကြိုးမာန်တစ် ဆည်းပူးနေရမယ်။ တွေဝေဝေးပိုင်နေဖို့ အချိန်မရှိ။ တစ်မိနစ်၊ တစ်စက္ကန့် နောက်ကျတာနဲ့ခေတ်နဲ့ရင်ဘောင်တန်းနိုင်ဖို့စိတ်ကူးထဲမထည့်နဲ့တော့။ သူများ ကြိုးစားသလို၊ မကြိုးစားနိုင်ရင်တော့ နောက်ကနေ လိုက်ဖို့သာပြင်တော့။ အချိန် နှင့်အမျှ တိုးတက်ပြောင်းလဲနေတာကိုလည်း မျက်ခြေမပြတ်မှ ဒီခေတ်ကိုတ ဟညာခေတ်ဆိုသကဲ့။ ဒီတော့ အမြဲမပြတ်ဘဲ...ဆိုပါတော့... Lifelong Edu- cation (ဘဝတစ်သက်တာပညာရေး) တဲ့။ ဒီတော့နားဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့တော့။ လုပ်နိုင်မှတန်ကာကျမှာ။ နို့ဖို့ရင် တိုးတက်တဲ့နိုင်ငံတွေကိုကြည့်ပြီး အားကျဖို့ ခံစားတော့မပေါ့။

ဘဝမှာ တိုးတက်ချင်ရင် ပေါ့ပေါ့ဆဆနေလို့မဖြစ်။ အမြဲမပြတ် မျက်စိ တိုစွင့်နားကိုစွင့်၊ ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် အခွင့်အရေးတွေ၊ စိန်ခေါ်မှုတွေအတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ဇက်ကုန်ဖွင့်၊ ဒါနေ့ဘက်မှာ လုပ်ကြရ မယ့်ပြဌာန်းချက်တွေထဲကတစ်ခုကိုပြောတာပါ။

ဒါကြောင့်နေ့ဟာ သွက်လက်နေတယ်။ ဖျက်လက်နေတယ်။ လှုပ်ရှား နေတယ်။ အရှိန်နဲ့စီးဆင်းနေတဲ့ တောင်ကျွန်းစောင်းရေလိုပဲ။ ဒါမှလည်း သူ့ရဲ့ ဆင့်တယ်မှုအစစ်၊ အရသာအစစ်၊ ဘာနဲ့မှမလဲနိုင်။

ကျွန်တော် အခုပြောချင်တာက ညအကြောင်းပါ။ ညအကြောင်း ပြောခင် နေ့အကြောင်းကို အရင်စကားဦးသန်းတာပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ညကို အရမ်းချစ်လို့။ နေ့နဲ့ ညရဲ့ ကွဲပြားမှုကို သိရအောင် စကား နည်းနည်းပြောကြည့်တာပါ။

ဟုတ်တယ်...ညကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်။ ဒါပေမယ့်နေ့မှာ ကျွန်တော် နားနေတယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလိုပဲ ကျွန်တော် နေ့ဘက်မှာ အလုပ်လုပ်တယ်။ လုပ်တာမှအချိန်မလပ်ရအောင် ကိုလုပ်ပစ်တာ။ ဒါမှ ကျွန်တော့် ဘဝတိုးတက်မှာလေ။ အောင်မြင်မှာလေ။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော့် ဘဝကို ကျွန်တော်အလှဆုံးဖြစ်အောင် ဖန်တီးနိုင်တော့မှာပေါ့။ ဟုတ်တယ် အဟုတ်လား။ ဒီလောက်ကတော့ ကျွန်တော်လည်း ကြိုးစားရမှာပဲ။

ညကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပြန်ဘူး။ အရာရာကိုကြည့်လိုက်။ ငြိမ်သက် နေမယ်။ တိတ်ဆိတ်နေမယ်။ တည်ငြိမ်နေမယ်။ နေ့လိုပျာယာ ခတ်တာမရှိ။

လမ်းလျှောက်နေတဲ့သူတွေကိုကြည့်ပါ။ အေးအေးဆေးဆေး တစ်ချို့ စာတစ်ယောက်တည်း။ ခြေးခြေးတွဲတွဲ။ တစ်ချို့ကနစ်ယောက်တွဲ။ လက်ချင်း ချိတ်ပြီး ဟိုကြည့်ဒီဝေးနဲ့။ အေးအေးသက်သာ။ ရောင်းနေတဲ့ အထည်တွေကို ဝေးရင်ဝေး။ ရွေးချင်ရွေး။ ဘာမှအပူအပင်မရှိသလို။ တကယ့်ကို ညရဲ့ ဖန်တီးမှု အနားယူသုံးစွဲနေတာလေ။

သက်ရှိတွေမှလား။ သက်မဲ့တွေရော ဒီအတိုင်းပဲ။ ကားတွေလည်း
ရပ်ထားချင်ရင်ရပ်ထားမယ်။ နီယွန်လမ်းမီးတိုင်အောက်မှာတော့ ငြိမ်ချက်ထား
ကောင်းနေကြဆဲ။ နောက်တစ်နေ့လှုပ်ရှားမှုကိုစောင့်နေသည့်အလား။

ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်အကြိုက်ဆုံးအလုပ်ကလွှဲကရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်
မှာလွှဲကရည်တစ်ခွက်မှာပြီး ဖိမ်ကျကျသောက်ရတာကိုပဲ။ ဟုတ်တယ်လေ။
ဒီအချိန်နားရမယ့်အချိန်ဆိုတော့ နားကိုနားရမှာ။ နားချိန်တန်နား။ လုပ်ချိန်တန်
လုပ်ပေါ့။

ဒါကြောင့်မို့လည်း နေ့နဲ့ညဆိုပြီး ကဏ္ဍတွေခွဲထားရတာပေါ့။ တစ်ခါ
တစ်လေကျတော့ ကမ်းနားဘက်ကိုဆင်းပြီး လေညှင်းခံတာကလည်း အရသာ
တစ်ပါး။ လရောင်အောက်မှာ ငြိမ့်ငြိမ့်လေးစီးဆင်းနေတဲ့ ရန်ကုန်မြစ်ရယ်။
မြစ်ကိုဖြတ်ပြီး တိုက်ခတ်လာတဲ့ လေနအေးရယ်က မြို့ရဲ့ ပြည့်ကြပ်နေတဲ့
တိုက်တွေထဲက မွန်းကြပ်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့လို မြို့နေလူတန်းစားအတွက်တော့
ရွေးသိပ်ဖြေရေး ဆေးတစ်ခွက်ကိုသောက်သုံးရသလိုပဲ။ ညလေကိုက ရှိရှိ
လို့ကိုမဝနိုင်ပါဘူး။

ဒီဘက်ကနေလှမ်းကြည့်လိုက်ရင် ခပ်မွန်မွန်မြင်နေရတဲ့ တစ်ဘက်
တမ်းကဒေသမြို့လေးဟာလည်း လရိပ်အောက်မှာငြိမ်သက်လဲလောင်းလို့နေဆဲ။
ကောင်းကင်ပေါ်ကိုမော့ကြည့်တော့ အားပါးပါးများ လိုက်တယုံကြယ်တွေ့တာ
တကယ့်ကိုအရွယ်စုံပါပဲ။ ဒီကြယ်တွေနဲ့ပဏာရနေတဲ့ ညအလှကို ခပ်များသားနဲ့
လဲနိုင်မလဲ။ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ဒီတော့ ကမ်းနားဘက်ရောက်ရင် ကျွန်တော်
အိပ်ပြန်ကိုမပြန်ချင်တော့။ ဒါကလည်း ညကို ကျွန်တော် ချစ်ရတဲ့အကြောင်း
တည်းကတစ်ခုပါ။

တကယ်ပြောတာပါ။ ညကိုကတည်ငြိမ်လွန်းတယ်။ ပျာယာခတ်ရာ
မလိုအောင်ကို တည်ငြိမ်လွန်းတာ။ ဣန္ဒြေရတာ။ ဒါ သူ့ရဲ့ရှင်ကျက်မှုပဲ။ သူ့ရဲ့
အလုပ်ပဲ။ သူ့ရဲ့အလှကိုခံစားမှာ။ သူ့သဘာဝကိုသိမှာလေ။

အဲဒီလိုပဲ အပူအပင်တွေကင်းမဲ့နေတဲ့ အနော်ရထားလမ်း တစ်
လျှောက် အေးအေးသက်သာလမ်းလျှောက်ရင်း။ ရောင်စုံမီးလုံးတွေ အပြိုင်
ထွန်းထားတဲ့ Shopping Malls (အဆင့်မြင့်ဈေးကြီး)တွေ၊ အဆင့်မြင့်
အပျံစားကစားတွေထဲက လျှံထွက်လာတဲ့ အလင်းရောင် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်တွေ
စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာချိတ်ဆွဲထားတဲ့အရွယ်စုံ၊ အရောင်စုံခတ်ပေါ်အင်္ကျီဆန်
လေးတွေ။ လိုချင်စိတ်ကိုတဖိတ်ဖိတ်ဖြစ်လာအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ပြင်ဆင်
ပြသမှု(tisply)တွေကညရဲ့အလှကိုထပ်ပြီးသရဖူဆောင်းလိုက်သလိုပါပဲ။

အေးအေးသက်သာလမ်းလျှောက်ငေးနေတဲ့ ကျွန်တော့်အတွက်တော့
တော့ ဒါတွေဟာ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်လို့ နေပြန်ပါရော။ ကျွန်တော့် အစီ
အစဉ်ထဲမှာ ဒါတွေဝယ်ဖို့ဝင်စားဖို့အစီအစဉ်မပါလေတော့ ကျွန်တော့် ဘာသာ
ကျွန်တော်ပဲ အေးအေးသက်သာစီးမျှောလျှောက်သွားရုံပေါ့။ ပုပန်နေရာ
ဘာမှမရှိပါဘူးဗျာ။

ဒီလိုပါပဲ။ ဒါတွေလျှောက်ကြည့်၊ လူတွေကိုလျှောက်ငေး ပြီး...
အိပ်ပြန်ရောက်။ ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်တော့ လကခေါင်းပေါ်တောင်ရောက်
တော့မပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ညရဲ့အလှကို ကြည့်မဝသေးလို့ အိပ်လို့မရတာနဲ့ အိပ်
ဝန်တာထွက်ပြီးတိုင်။

၁၆၁

အဲဒီတော့မှ လရဲအလှကြောင့် ညကပိုပြီး အစွမ်းကုန် လှနေပြန်ရော။
ဝရန်တာမှာထိုင်ပြီး လကို ကျွန်တော်ငေးကြည့်နေတယ်။ ဒီအချိန်မှာတော့
အားလုံးနီးနီး အိပ်နေကြလောက်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က မအိပ်ချင်အား။

ညရဲအလှကို ခံစားကြည့်ချင်သေးတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ပြောတာ ညကို
ကျွန်တော်ချစ်တာလို့။

ဒီအချိန်မှာပဲ လရဲအလင်းရောင်ဖြာကျနေတဲ့ တိုက်ခေါင်မိုးတွေ၊
လမ်းမတွေ၊ သစ်ပင်တွေအကုန် ကျွန်တော်လိုက်ကြည့်တယ်။ အလင်းရောင်က
အလှူပယ်ကိုကျနေတာ။ ငြိမ်သက်၊ တည်ငြိမ်၊ ဣန္ဒြေရနေတယ်။ ဒါတွေဟာ ညနဲ့
လရဲ ဇန်တီးမူတွေပဲ။ ဒီရသကို ငါခံစားနေတာပါလား။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲ
ဒီအတိုင်း ဖြစ်မိတယ်။

ဪ... ညရယ်၊ မင်းဟာ တည်ငြိမ်၊ အေးချမ်း၊ ဣန္ဒြေရလွန်း လှပ
ပကော။

ကျွန်တော် မအိပ်ချင်သေးပေမယ့် မီးသတ်မျှော်စင်က အချက်ပေးသံ
(၁၂) ချက်တိတိထွက်လာတယ်။ ဪ... ည (၁၂) နာရီပါလား။

ဒီမှာတင် အသိတစ်ချက် ပြန်ဝင်လာတယ်။ ညပြီးရင်နေ့၊ နေ့ပြီးရင် ည။
ညအလှကို ခံစားပြီး မနက်စောစော မထလို့မဖြစ်။ မနက်ရောက်ရင် အလုပ်က
မိုက်တောင့်နေမှာမဟုတ်။

ဒီတော့ ကျွန်တော် အချစ်ဆုံးညကို ခံစားချင်ပေမယ့်၊ ပိုက်ထွေးထား
ချင်ပေမယ့် ဘဝရဲ့ ပြဋ္ဌာန်းမှုအရ နေ့ကိုရောက်ဖို့ ညအလှကို ဒီလောက်နဲ့ ခံစားချ
ရင် တင်းတိမ်လောက်ပါရဲ့။

ညကိုချစ်မိသောမြို့နေသူတစ်ယောက်

နို့မို့ရင် ကျွန်တော် အလှဝါဒီသမားကနေ အတ္တဝါဒီတစ်ယောက်ဖြစ်
သွားမှာပေါ့။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးလားဗျာ။

၁၆၁

